

சங்க அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை, இறைச்சியில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சு. தீபலட்சுமி
பதிவுஎண் : F 9406

மேற்பார்வையாளர்

(முனைவர் கா.மைதீன், எம்.ஏ., எம்..பில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர் (பொறுப்பு,))

இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத் தமிழியல் துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
(ஆற்றல்சால் பல்கலைக்கழகம்),
மதுரை - 625 021.

ஜீலை - 2018

முனைவர் கா.மைதீன், எம்.ஏ., எம்.:பில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர் (பொறுப்பு.)
இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத் தமிழியல் துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
மதுரை - 625 021.

மேற்பார்வையாளர் சான்றிதழ்

‘சங்க அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை, இறைச்சியில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்’ என்னும் தலைப்பில் ஆய்வாளர் திருமதி.சு.தீபலட்சுமி செய்துள்ள இவ்வாய்வேடு மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D.,) பட்டத்திற்காகத் தன்னியலாகச் செய்யப்பெற்றது என்றும், இவ்வாய்விற்காக ஆய்வாளருக்கு வேறு எந்தப் பட்டமும் இதுவரை அளிக்கப்படவில்லை என்றும் சான்று அளிக்கிறேன்.

இடம்: மதுரை

நாள் :

(முனைவர் கா.மைதீன்)

மேற்பார்வையாளர்

சு.தீபலட்சுமி, எம்.ஏ., எம்.ஃபில்.,

பதிவு எண் : F 9406

முனைவர் பட்ட ஆய்வாளர்,

இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத் தமிழியல் துறை,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 625 021.

ஆய்வாளர் உறுதிமொழி

‘சங்க அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை, இறைச்சியில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்’ என்னும் தலைப்பில் முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காகச் செய்யப்பட்டுள்ள இந்த ஆய்வு, என் சொந்த முயற்சியால் உருவானதாகும். இவ்வாய்வு இதற்குமுன் எந்த ஆராய்ச்சிப் பட்டத்திற்கும் அளிக்கப் பெறவில்லை என்று உறுதி கூறுகிறேன்.

இடம்: மதுரை

(சு. தீபலட்சுமி)

நாள்:

ஆய்வாளர்

மேற்பார்வையாளர் உறுதிக் கையொப்பம்

முனைவர் கா.மைதீன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பி.எச்.டி.,

உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர் (பொறுப்பு.),

இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத் தமிழியல் துறை,

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,

மதுரை - 625 021.

நன்றிக்குரிய நெஞ்சங்கள்

‘சங்க அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை இறைச்சியில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்’ என்னும் தலைப்பினைத் தெரிவு செய்தும் என்னுடைய ஆய்விற்கு மேற்பார்வையாளராக இருந்து வழிகாட்டியதுடன் அவ்வப்போது அறிவுரை வழங்கி ஆய்வு முழுவடிவம் பெற உதவிபுரிந்து, ஊக்கம் தந்து ஆய்வு செம்மையாக அமைய உதவிய முனைவர் கா.மைதீன், எம்.ஏ., எம்.ஃபில்., பிஎச்.டி., இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத் தமிழியல் துறை உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர்(பொறுப்பு) அவர்களுக்கு என் நன்றியினைத் தெரிவித்துக் கொள்ள கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

முழுநேர ஆய்வாளராக இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத் தமிழியல் துறையில் சேர்ந்து ஆய்வு புரிய அனுமதி அளித்த மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக மாண்புமிகு துணைவேந்தர், பதிவாளர் அவர்களுக்கும் ஆட்சிக்குழு உறுப்பினர்கள் மற்றும் அதிகாரிகள் ஆகிய அனைவருக்கும் என் மனமார்ந்த நன்றி.

எம்புல ஒருங்கிணைப்பாளர் மற்றும் பேராசிரியர்கள் அனைவருக்கும் உளமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

உலகிற்கு என்னை அறிமுகப்படுத்தி எல்லையில்லா அன்பைத் தந்து வளர்த்து, ஈடு இணையற்ற கல்விப்பேற்றை நான் பெற்றிட முழுமுதற் காரணமாய் விளங்கும் என் பெற்றோர் திரு.ப.சுந்தரம், திருமதி. சு.மாலையம்மாள் அவர்களுக்கும் என் மனம் நிறைந்த நன்றி.

என் கணவர் திரு. த.கபிலன் அவர்களுக்கும் எங்கள் அன்பு செல்வம் தீ.க. தேவபிரதாபுக்கு என் மனமார்ந்த நன்றி.

எனது வாழ்க்கையை ஒரு திருப்புமுனையாக மாற்றிய ராஜீவ்காந்தி உதவித்தொகைக்கு நன்றி.

ஆய்வேட்டைச் சிறப்பான முறையில் தட்டச்சு செய்து கொடுத்த திரு. செண்பக பெருமாள் அவர்களுக்கும் என் மானமார்ந்த நன்றி. ஆய்வேட்டைச் சிறப்பான முறையில் வடிவமைத்துக் கொடுத்த திரு. பொன். பாலமுருகன் நிறுவனத்தார் அவர்களுக்கும் என் மானமார்ந்த நன்றி.

- சு. தீபலட்சுமி

பொருளடக்கம்

வ.எண்	தலைப்பு	பக்க எண்
	முன்னுரை	1-10
1.	உள்ளுறை, இறைச்சி அறிமுகம்	11-33
2.	புலப்பாடு - ஓர் அறிமுகம்	34-83
3.	களவு வாழ்க்கையில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்	84-143
4.	கற்பு வாழ்க்கையில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்	144-212
5.	பிற புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்	213-285
	முடிவுரை	286-290
	துணைநூற் பட்டியல்	291-304

சுருக்கக் குறியீட்டு விளக்கம்

அ.பொ.வி.	அகப்பொருள் விளக்கம்
அகம்	அகநானூறு
இ.ஆ.	இணை ஆசிரியர்
உ.ஆ.	உரையாசிரியர்
உ.வே.சா.	உ.வே. சாமிநாதையர்
ஐங்.	ஐங்குறுநூறு
க.ஆ.	கட்டுரைஆசிரியர்
க.ஆ.கோ.	கருத்தரங்க ஆய்வுக் கோவை
க.அ.பொ.	களவியல் என்ற இறையனார் அகப்பொருள்
க.க.	கலைக்களஞ்சியம்
கழகம்	சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்பு கழகம்
கலி.	கலித்தொகை
கு.	குறள்
குறிஞ்.	குறிஞ்சிப் பாடல்
குறுந்.	குறுந்தொகை
தொ.ஆ.	தொகுப்பாசிரியர்
நற்.	நற்றிணை
ப.ஆ.	பதிப்பாசிரியர்
ப.	பக்கம்
பக்.	பக்கங்கள்
பா.எண்	பாடல் எண்
பா.வரி.	பாடல் வரி

பரி.	பரிபாடல்
மு.ஆ.	முதன்மைஆசிரியர்
மு.கு.நா.	முன்னர் குறிப்பிட்ட நூல்
மு.ப.	முதன்மைபதிப்பாசிரியர்
மேலது	மேற்குறிப்பிட்ட நூல்
மொ.ஆ.	மொழி பெயர்ப்பு ஆசிரியர்
வா.க.	வாழ்வியற் களஞ்சியம்
p.	page
vol.	volume

இயல் - 1

உள்ளுறை, இறைச்சி அறிமுகம்

உள்ளுறை, இறைச்சி பற்றி ஆராயத் தொல்காப்பியச் சூத்திரங்கள் வழிகாட்டுகின்றன. தொல்காப்பியம் இது குறித்த தெளிவான விளக்கங்களைத் தருகின்றது. எனினும் அக் கருத்துக்களை அறிவதற்கு உரையாசிரியர்களின் உரைகள் தேவைப்படுகின்றன. இவ்விரண்டையும் வைத்துக்கொண்டே உள்ளுறை, இறைச்சி ஆகிய இவற்றின் அடிப்படையை உணர வேண்டியுள்ளது. தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களுக்கு மாறுபட்ட உரைகளும் உள்ளன. இளம்பூரணர் கருதுவது வேறு. பேராசிரியர் கருதுவது வேறு. அதனால் எது முடிந்த கருத்து என்று கூறுவது எளிதன்று. இவற்றை மரபு வழிச் செய்திகளாகக் கொண்டு, இவற்றின் வழி நின்று உள்ளுறையையும் இறைச்சியையும் பற்றி அறிய வேண்டியுள்ளது.

பிரித்து அறிதல்

பாடல்களில் எவை உள்ளுறைப் பகுதிகள், எவை இறைச்சிப் பகுதிகள் என்று கோடிட்டுப் பிரித்து அறிவது அரிய முயற்சியாகும். கொள்வோர் எந்தப் பகுதியையும் இவற்றிற்கு நிலைக்களனாகக் கொள்ளலாம். எனினும், இவற்றைப் பற்றிய மரபு வழிச் செய்திகளை அறிய பழைய உரையாசிரியர்கள் தரும் உரைக் குறிப்பையே பின்பற்ற வேண்டியுள்ளது. அவர்கள் காட்டும் பகுதிகள் அல்லாமல் ஏனைய பகுதிகளையும் உள்ளுறை, இறைச்சிக்கு நிலைக்களனாகக் கொள்ளலாம். எனினும் இவ்வாறு உள்ளுறை இறைச்சியாகக் கொள்வதற்குச் சில அடிப்படைகள் காணப்படுகின்றன. அவற்றையே உரையாசிரியர்கள் நிலைக்களனாகக் கொண்டு உரைக் குறிப்புத் தந்துள்ளனர். இவ்வாய்வு அவர்கள் உரை வழி நின்று கொள்ளப்படும் செய்திகளையே தருகிறது. அவர்கள் குறிப்பிடும் பகுதிகளே

ஈற்றில் பின்னிணைப்பாகக் தொகுத்துச் சேர்த்துத் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றை அடிப்படையாகக் கொண்டு இவ்வியலில் ஒரு சில செய்திகள் தரப்படுகின்றன.

பெறப்படும் செய்திகள்

தொல்காப்பியச் சூத்திரங்களையும் அவற்றிற்குத் தரப்படும் உரை விளக்கங்களையும் கொண்டு கீழ்வரும் செய்திகளை அறிய முடிகின்றது.

வெளிப்படையாக உவமமும் பொருளும் இணைத்துக் கூறப்படும் உவமமே அன்றி, பாட்டில் கருப்பொருளைத் துணையாகக் கொண்டு பெறப்படும் உள்ளுறை, இறைச்சிகள் உவமமையையும் குறிப்புப் பொருளையும் தரும் கருப்பொருள்களை மட்டும் பெற்று இயங்கும். அவற்றோடு இணைத்துப் பொருத்தப்படும் பொருட்டு செய்திகள் அகப்பாடல்களில் இடம் பெறாது.

பொருள் நயஉத்திகள்

உள்ளுறையும் இறைச்சியும் தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே போற்றப்பட்ட உவமைப் பொருள் நய உத்திகளாகும். தொல்காப்பியர் விளக்கும் இவ்வுத்திகள் அகப்பொருள் இலக்கியத்திற்கே உரியனவாகப் போற்றப்பட்டன. சங்க இலக்கியங்களிலும் அகப்பொருள் பாடல்களிலேயே இவை இடம் பெறுகின்றன.

குறிப்பு உவமை

உள்ளுறை என்பது கருப்பொருளின் துணை கொண்டு பெறப்படும் குறிப்பு உவமையாகும். இஃது அகப்பொருளுக்கே உரியது என்ற அடிப்படையில் தொல்காப்பியத்தில் அகத்திணை இயலிலும் பொருளியலிலும் விளக்கப்படுகிறது. உவமை என்ற அடிப்படையில் இதன் இயல்பு உவமையியலிலும் ஆராயப்படுகிறது.

உள்ளுறை உவம விளக்கம்

தொல்காப்பியர் தரும் விளக்கத்தின்படி உள்ளுறை பற்றி அறியப்படுவன கீழ்வருமாறு:

திணையைப் பிழையற உணர்வதற்கு உள்ளுறை உவமம் பெரிதும் துணை செய்யும் என்பர்.

“உள்ளுறை உவமம் ஏனை உவமம் எனத்

தள்ளா தாகும் திணையுணர் வகையே” - தொல்.அகத். 46

கருப்பொருள்கள் என்று கிளக்கப் பெறுபவற்றுள் தெய்வம் நீங்கலாக ஏனைய பொருள்களை ஒட்டியே உள்ளுறை பிறக்கும் என்பர்.

“உள்ளுறை தெய்வம் ஒழிந்ததை நிலனெனக்

கொள்ளு மென்ப குறியறிந் தோரே” தொல் - அகத்.47

கருப்பொருளோடு ஒத்துப் பொருள் கொள்ளும் வகையில் இவ் உள்ளுறைச் செய்தி கொள்ளப்படுகின்றது.

“உள்ளுறுத் திதனோடு ஒத்துப்பொருள் முடிகென

உள்ளுறுத திறுவதை உள்ளுறை உவமம்” - தொல்.அகத்.48

உள்ளுறை உவமம் குறிப்பாகக் கொள்ளத்தக்கது என்றும், ஏனை உவமம் வெளிப்படையாக உணரத்தக்கது என்றும் விளக்கப்படுகிறது.

“ஏனை உவமம் தான்உணர் வகைத்தே” - தொல். அகத்.49

உள்ளுறை ஐவகை அமைப்புகளைக் கொண்டு விளங்குமென்பர். உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு என்னும் மரபுகளைப் பெற்று விளங்கும் என்பர்.

“உடனுறை உவமம் சுட்டுநகை சிறப்புஎனக்

கெடலரு மரபின் உள்ளுறை ஐந்தே”

- தொல். பொருள்-242

நச்சர் - பொருள் உரை

உடனுறை என்பதற்கு இறைச்சி என உரை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் பொருள் கொள்வர். எனவே, இதில் இறைச்சி ஆகிய குறிப்புப் பொருளும், உவமம் ஆகிய பொருள் கொள்ளத்தக்க அமைப்பும், சுட்டிக் கூறும் இயல்பும், நகை உணர்வும், சிறப்புப் பொருளும் அமைதல் இதன் தனி அமைப்பாகும். சிறப்பு என்பதற்கு ஏனை உவமை உள்ளுறை உவமத்தைச் சிறப்பித்து அடையாக நின்று பொருள் உணர்த்தல் என ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் உரை விளக்கம் தருவர். இந்த ஐவகைப் பகுதிகளைக் கொண்டு விளங்குவது உள்ளுறை எனினும், உவமமும் குறிப்புப் பொருளும் இவற்றின் அடிப்படைகள் எனலாம்.

நுட்பத்திறம்

இவை நுட்பமாகவே உணரும் திறம் என்பதும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. இப்பொருளைக் கொள்வதற்குக் கூர்ந்த அறிவும், நுட்பமான உணர்வும் பொருளில் துணிவும் தேவை என்பதும் வற்புறுத்தப்படுகின்றது. எனவே, அனைவர்க்கும் இவை எளிதில் விளங்கும் திறம் என்று கூற இயலாது.

“பிறிதொடு படாது பிறப்பொடு நோக்கி

முன்னை மரபிற் கூறுங் காலைத்

துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே.” - தொல்.பொருள். 208

பொருளோடு இயைபு கொள்முதல்

உவமை என்ற அடிப்படையில் உள்ளுறையை ஆராய்மிடத்து அது பொருளோடு இயைபு கொள்ளும்போது ஐவகைத் தன்மைகள் சுட்டப்படுகின்றன. பொதுவாக உவமைக்குரிய பொதுத் தன்மைகள் ஆகிய வினை, பயன், மெய், உரு ஆகிய இவற்றோடு பிறப்பு என்பதும் சேர்த்துக் கூறப்படுகிறது.

“தவலருஞ் சிறப்பின் அத்தன்மை நாடின்

வினையினும் பயத்தினும் உறுப்பினும் உருவினும்

பிறப்பினும் வருஉந் திறத்தியல் என்ப” - தொல்.பொருள்.300

மாந்தர்கூற்று

உள்ளுறை பாடல் மாந்தர்களின் கூற்றுகளில் அமைவதாகும். அகப்பாடல்கள் அனைத்தும் கவிஞன் கூற்றாக அமையாமல் பாடல் மாந்தரின் கூற்றாக அமைவனவாகும். இது நாடக நூல்களில் அமையும் முறையாகும். அகப்பாடல்கள் இவ்வகையில் நாடக இயல்பு கொண்ட தனிக் கூற்றுகள் எனப் பொதுவாகக் கூறலாம். கலித்தொகைப் பாடல்கள் இருவர் உரையாடும் பகுதிகளை கொண்டு விளங்குகின்றன. நாடகத்தில் இரட்டுறமொழிதல் என்னும் உத்தி தோன்ற உரையாடல்கள் அமைவனவற்றை இரு பொருள் அமைப்பு என்று சிறப்பிப்பர். இதில் நாடக மாந்தர் இருநிலைக் கூற்றாக உள்ளொன்று வைத்துப் புறமொன்று பேசிக் கேட்போருக்கு ஒரு பொருளும், நாடகத்தைப் பார்ப்போருக்கு மற்றொரு பொருளும் தோற்றுவித்து உரையாடும் திறனைக் காட்டுவர். இதைப் போன்ற அமைப்பே இவ் உள்ளுறை உவமத்தில் காணப்படுகின்றது. வெளிப்படையாக உணர்த்தப்படும் கருப்பொருள் செய்தியே அன்றிக் குறிப்பாகப் புலப்படுத்தப்படும் உரிப்பொருள் செய்தியும் தோற்றுவிக்கப்படுகிறது.

இக்கூற்றினைக் கேட்பவரின் நிறைவையும் குறையையும் எடுத்துக்காட்டும் வகையில் இக்குறிப்புப் பொருள் அமையும் என்பர். இந்நுட்பத்தினை ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் சுட்டிக் காட்டுவர்.

“இனிதுறு கிளவியும் துனிவுறு கிளவியும்

அவற்றுவழி மருங்கில் தோன்றும் என்ப” - தொல். உவம. 303

பாடல் மாந்தர்

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உள்ளுறை உவமம் கிளக்கப்படும் இடங்களையும், அவற்றைக் கூறும் பாடல் மாந்தரையும் சுட்டிக் காட்டியுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்¹. இவை அவர் காலத்து இலக்கியங்களில் பயின்று வந்த மரபுகளாகும்.

உள்ளுறையின் ஐவகை அமைப்பு

மேலே குறிப்பிட்ட செய்திகளைத் தொகுத்துக் கூறுமிடத்து உள்ளுறை என்பது உடனுறை, உவமம், சுட்டு, நகை, சிறப்பு ஆகிய அமைப்புகளைக் கொண்டு குறிப்பாகக் கொள்ளப்படும் உவமை வகை ஆகுமென்பதும், வினை பயன் மெய் உரு பிறப்பு ஆகிய இயல்புகளின் அடிப்படையில் உவமச் செய்திகள் பெறப்படும் என்பதும் இவற்றால் இனிதுறு கிளவியும் துனியுறு கிளவியும் அமையும் என்பதும், இவை ஒரு சிலர் உரையாடல் பயின்று வரும் மரபைப் பெற்றுள்ளன என்பதும் புலனாகின்றன.

நுட்ப உத்தி

இறைச்சி என்பது உள்ளுறையைப் போல அகப்பொருள் இலக்கியங்களில் எடுத்தாளப்படும் பொருள் நய உத்தியாகும். இக்காரணம் பற்றி தொல்காப்பியப் பொருளியல் கற்பியல்களில் இது விவரிக்கப்படுகிறது.² இறைச்சி என்பதற்குக்

கருப்பொருள் எனப் பொருள் கொள்ளப்படுதலைக் காணமுடிகின்றது³ மற்றும் உடனுறை என்ற தொடர் இறைச்சி என்ற பொருளை ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் தருவதும் குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும்.⁴ கருப்பொருள் செய்திகளில் உடனுறைகின்ற குறிப்புப் பொருளையே இறைச்சி எனக் கொண்டனர் என்பது தெரிகிறது. இறை என்பது இறு என்பதன் திரிபாகக் கொண்டால் இறைச்சி என்பதற்குத் தங்குதல் என்னும் பொருள் கொள்ள இடம் தருகிறது.

குறிப்பு பொருள்

இறைச்சி என்பது கருப்பொருளின் புறத்ததாகவே பெறப்படும் குறிப்புப் பொருள் என்பது பொதுவாக நிலவும் கருத்தாகும். இதற்குத் துணை செய்வது ‘இறைச்சி தானே பொருள் புறத்ததுவே’ என்னும் சூத்திரமாகும்⁵ எனினும் உள்ளுறை உவமங்கள் பல இறைச்சியாக உரையாசிரியர்களால் கொள்ளப்படுகின்றன. இவற்றை நோக்கும் பொழுது கருப்பொருளின் புறத்ததாகக் கொள்ளப்படும் இறைச்சி வேறு, உவமை வழியாக உள்ளுறையைப் போல அமைக்கும் இறைச்சி வேறு என்று கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஆசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் இவ்வேறுபாட்டினை நுட்பமாக உணர்த்துகின்றார். இவ்வேறுபாட்டிற்கு வகைக்கு ஆதாரமாகக் கீழ்வரும் சூத்திரத்தைக் காட்டுவர்:

“இறைச்சியில் பிறக்கும் பொருளு மாருளவே

திறத்தியல் மருங்கில் தெரியு மோர்க்கே” - தொல்.230

இது உவமை வழி அமையும் இறைச்சி என்பது நச்சினார்க்கினியர் கருத்தாகும்.

அடிப்படை வேறுபாடுகள்

உவமை வழியாக அமையும் இறைச்சிக்கும் உள்ளுறைக்கும் உள்ள வேறுபாடு மிக நுட்பமானதாகும். உள்ளுறையில் உவமமும் உண்டு. இறைச்சியும் (குறிப்புப் பொருளும்) உண்டு. இறைச்சியில் குறிப்புப் பொருளும் உண்டு. உவமமும் உண்டு. இவை இரண்டிற்குமுள்ள ஒற்றுமைப் பண்புகளாகும். இவற்றை உள்ளுறை என்றோ இறைச்சி என்றோ கொள்வது கொள்வோரின் மனநிலையைப் பற்றியதாகும். உவமைக்குத் தலைமையும் சிறப்பும் கொடுத்தால் அது உள்ளுறை உவமம் எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. குறிப்புப் பொருளுக்குத் தலைமையும் சிறப்பும் கொடுக்கும் போது, இறைச்சி எனக் கொள்ளப்படுகின்றது. இவையே இவ்விரண்டிற்கும் உள்ள அடிப்படை வேறுபாடுகள் எனலாம்.

சிறப்புச் செய்திகள்

சங்க இலக்கிய உள்ளுறை இறைச்சிப் பகுதிகளை ஆராய்ந்து பார்க்கும் பொழுது ஒரு சில சிறப்புச் செய்திகள் பெறப்படுகின்றன. அவற்றின் விளக்கம் அந்தந்த நூல்களுக்குத் தரும் உரைக் குறிப்புக்களாலேயே புலப்படுகின்றது.

அடையாக நிற்பவை

உள்ளுறையும் இறைச்சியும் அமைய இடமாக நிற்கும் கருப்பொருள்கள் பொழுதும் இடமும் ஆகிய முதற் பொருள்களுக்கு அடையாக நின்று அவற்றைப் பெரும்பாலும் சிறப்பிக்கின்றன. நிலத்தைக் குறிக்கின்ற மலை, துறை, ஊர், ஊரன், காடு முதலிய சொற்களும் சிறு பொழுது, பெரும்பொழுது ஆகிய இவற்றை உணர்த்தும் காலச் சொற்களும் முடிக்கும் சொற்களாக அமைய கருப்பொருளும் முதற்பொருளும் இயைந்து நிற்கின்றன. இளம்பூரணர் உரையும் இக்கருத்துக்கு அரண் செய்கிறது.⁶ இச்சொற்களையும் கருத்துக்களையும் கொண்டே பாடல்களில் அமைந்துள்ள திணைகளையும் வகுக்க இயல்கின்றது. குறுந்தொகைப்

பாடல்களின் பதிப்பில் அவற்றின் திணைத்தலைப்புத் தரப்படவில்லை. எனினும் இக்கருப்பொருள்கள் சாரும் முதற்பொருள்களைக் கொண்டு அவற்றின் திணைகளை வரையறுக்கும் நிலையும் உள்ளது.

சிறப்புச் சொற்கள்

குறிஞ்சித் திணைப் பாடல்களுள் கருப்பொருள்களை அடையாகக் கொண்டு முடியும் முதற் பொருள்களாக நாடன், வெற்பன், சிலம்பன், மலைக்கிழவோன் என்ற சொற்கள் பயின்று வருகின்றன. மருத நிலப் பாடல்களுள் ஊரன் என்ற சொல் மிகுந்து வழங்குகிறது. பாலை நிலப் பாடல்களுள் அத்தம், நெறி, அருஞ்சரம் முதலிய சொற்கள் பயின்று வழங்குகின்றன. முல்லை நிலப் பாடல்களில் புறவு, பாக்கம் என்ற சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன. நெய்தல் நிலப் பாடல்களில் சேர்ப்பன், புலம்பன், துறைவன், கொண்கன், கானல் முதலிய சொற்கள் கூறப்படுகின்றன. பொழுதுகளுள் நடுநாள், மாலை, காலை, அச்சிரம், கார், வாடை முதலியன பயின்று வழங்குகின்றன.⁷

மிகுதியாகப் பயிலும் நிலை

உள்ளுறை இறைச்சி ஆகியவற்றுள் உள்ளுறைப் பகுதிகளே உரையாசிரியர்களால் மிகுதியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. அகநானூற்றில் இறைச்சி என்பது சுட்டப்படவே இல்லை. நற்றிணையிலும் கலித்தொகையிலுமே இறைச்சி ஆங்காங்குச் சுட்டப்படுகின்றன. பத்துப்பாட்டில் ஒன்றாகிய குறிஞ்சிப் பாட்டில் மட்டும் உள்ளுறை வருமிடங்கள் இரண்டு என்று தெரிகிறது. இறைச்சி சுட்டப்படவே இல்லை. ஐங்குறுநூற்றில் பெரும்பாலும் உள்ளுறைகளே காட்டப்படுகின்றன. இரண்டு இடங்களில் மட்டும் உள்ளுறை என்பதும் இறைச்சி என்பதும் வெளிப்படையாகக் கூறப்படுகின்றன.⁸ குறுந்தொகையில் உரைப்பகுதியில்

உள்ளுறை என்றோ இறைச்சி என்றோ சுட்டாமல் பொதுவாகக் குறிப்புப் பொருள் என்றே சுட்டப்படுகின்றது.

உள்ளுறைக்கு விளக்கமாகச் சங்கப் பாடல்களை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்து உரையாசிரியர்கள் விளக்கியுள்ளனர். அவர்கள் வழியே நின்று உள்ளுறைப் பொருளை அறிய முடிகிறது. கீழ்வரும் ஒருசில சான்றுகள் உள்ளுறைப் பொருள் பெறப்படும் நிலையை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

வினை உவமப்போலி

வினை உவமப் போலிக்குக் கீழ்வரும் பகுதி சான்றாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது:

“கரும்புநடு பாத்தியிற் கலித்த வாம்பல்

சுரும்புபசி களையும் பெரும்புன லூர்” - ஐங். 65 -1-2

“இது வினை உவமப் போலி என்பர். என்னைத் தாமரையினை விளைப்பதற்கன்றிக் கரும்பு நடுதற்குச் செய்த பாத்தியுள் தானே விளைந்த தாமரை சுரும்பின் பசி தீர்க்கும் ஊரன் என்றாள். இதன் கருத்து என்னவெனில் காதற் பரத்தையார்க்கும் இற்பரத்தையார்க்கும் என்று அமைக்கப்பட்ட கோயிலுள் யாமுமுன்மாகி இல்லறம் பூண்டு விருந்தோம்புகின்றன. அதுபோல வென்பதாகலான் உவமைக்குப் பிறிதொரு பொருள் எதிர்த்து உவமம் செய்யாது ஆண்டுப் பிறந்தனவற்றோடு நோக்கிக் கருத்தினாற் கொள்ள வைத்தலின் இது உள்ளுறை உவமமாயிற்று. அவற்றுள்ளும் இது சுரும்பு பசி களையும் தொழிலோடு விருந்தோம்புதல் தொழில் உவமம் கொள்ள நின்றமையின் வினை உவமப் போலியாயிற்று. இங்ஙனம் கூறவே இதனை இப்பொருண்மையில் உணருமாறு என்னையெனின் முன்னர் ‘துணிவொடு வருஉந் துணிவினோர் கொளினே’ எனல் வேண்டியது இதன் அருமை நோக்கியன்றே என்பது அல்லாக்கால் கரும்பு நடு

பாத்திக் கலித்த தாமரை, சுரும்பு பசி களையும் பெரும்புனலூர் என்பது பயமிலவென்பது கூறலாமென்பது”⁹.

உவமப் போலி வகைகள்

இவ்வாறே பய உவமப் போலி¹⁰, மெய் உவமப் போலி¹¹, உரு உவமப் போலி¹² முதலியவற்றிற்கும் சங்கப் பாடல்களை எடுத்துக்காட்டாகத் தந்து தொல்காப்பிய உவமவியல் பகுதியை விளக்குவர். இச்சூத்திரங்களுக்கு மாறுபட்ட கருத்தும் உள்ளது என்பது இளம்பூரணர் உரையால் பெறப்படுகின்றது.

பாகுபாடுகள்

உள்ளுறை வினை, பயன், மெய், உரு, பிறப்பு என்ற பாகுபாடுகளைக் கொண்டது என்பது பேராசிரியர் கருத்தாகும். இளம்பூரணர் இப்பகுதிகளுக்கு முற்றிலும் மாறுபட்ட கருத்தைத் தருவது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். அவர் கருத்தின்படி உவமப் போலி என்பது உவமையைப் போன்று வருகின்ற ஒருசில அணிவகைகளைக் குறிக்கின்றது. அவையே வினை, பயன், மெய், உரு, பிறப்பு என்னும் ஐவகைக் காரணங்களால் அமையும் என்பதும் அவர் தரும் விளக்கமாகும். மற்றும் உள்ளுறை உவமைகளை இவ்வகையில் கூறுவர் என்னும் கருத்தினைப் பேராசிரியர் வற்புறுத்துவர். இவை ஏனை உவமங்களுக்கே பொருந்தும் என்பது இளம்பூரணர் தரும் விளக்கமாகும். பிற்கால உரையாசிரியர்கள் பேராசிரியரைப் பின்பற்றியே உரை வகுத்துச் சென்றுள்ளனர் என்பது அவர்கள் வினை உவமம், பய உவமம், உரு உவமம், பிறப்பு உவமம் எனத் தெரித்துக் காட்டுவதால் புலனாகிறது.¹³

உவமைவழி அமையும் இறைச்சி

பொருட்புறத்தனவாக அமையும் இறைச்சிக்கும் உவமை வழி அமையும் இறைச்சிக்கும் வேறுபாடு உள்ளது. முன்னதில் உவமையே அமைவது இல்லை. பின்னதில் உவமை அடிப்படையாக நிற்கும். கீழ்வரும் எடுத்துக்காட்டுக்கள் இவ் வேறுபாட்டை உணர்த்துவன.

“பல்கோட் பலவின் சாரல் அவர்நாட்டு”- நற். 102 - 5,

இதற்குத் தரும் இறைச்சிப் பொருள் ‘என்னைக் கைவிட்ட கொடுமையை உடையவர் சாரலாய் இருந்தும் அச்சாரலின்கண் உள்ள பலா மரங்கள் பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு காய்க்கின்றனவே, இது என்ன வியப்போ எனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றியது அறிக’ என விளக்கம் தரப்படுகிறது.

“இலங்கும் அருவித்தே இலங்கும் அருவித்தே

வானின் இலங்கும் அருவித்தே தானுற்ற

சூள்பேணான் பொய்த்தான் மலை” - கலி.41

நச்சரின் விளக்கம்

இதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கம், “சூளைப் பொய்த்தான் என்றே கூறவேண்டும். அதன் புறத்தே இங்ஙனம் பொய்த்தான் மலையகத்து நீர் திகழ்வான் என் என இறைச்சிப் பொருள் தோன்றியவாறு காண்க” என்பர்.

உவமை வழியில் அமைந்த இறைச்சிப் பொருள்கள்,

“சிறுகுடிப் பரதவர்

கங்குல் மாட்டிய கனைகதிர் ஒண்கடர்

முதிரா ஞாயிற்று எதிரொளி தடுக்கும்

கானலம் பெருந்துறைச் சேர்ப்பன்” - நற். 219 - 4-7

இதற்குரிய இறைச்சிப் பொருள்

இதற்குத் தரும் இறைச்சிப் பொருள், “பரதவர் கங்குல் மாட்டிய விளக்கு இளங்கதிரின் ஒளி போல விளங்கும் என்றது தலைவன் என்னைக் கலந்து நின்னிற் பிரியேன் என்று சொல்லி விடுத்த வாய்மை என் நெஞ்சில் இலங்காநின்றது என்றாள் என்பதாம்”.

“பெருங்கடல்

இரவுத்தலை மண்டிலம் பெயர்ந்தென உரவுத்திரை

எறிவன போல வெருஉம்

உயர்மணல் படப்பை” - நற்.375 - 6-9

“திங்களைக் கண்டு கடல் பொங்கி அலையெழுந்து ஆரவாரிக்குமென்றது. நீ வரைவொடு வருதல்கண்டு எமர் எதிர்கொண்டு மகிழ்ந்து ஆரவாரிப்பர் என்றதாம்”.

சூழ்நிலையை ஒட்டிய பொருள்

முன்னிரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளில் பொருள் உவமை வழியாக அமையவில்லை என்பதும், சூழ்நிலை ஒட்டிக் கொள்ளப்படும் குறிப்புப் பொருள் என்பதும் தெரிய வருகிறது. பின்னிரண்டு எடுத்துக்காட்டுகளுள் சூழ்நிலை ஒட்டி அமைந்த பொருளாயினும் அவை உவமை வழியாகவே அமைந்துள்ளன என்பதும் தெரியவருகிறது.

வியப்பும் இரக்கமும்

பொருட்புறத்தனவாக அமையும் இறைச்சிப் பொருள்களில் வியப்புணர்ச்சியோ இரக்க உணர்ச்சியோ தலைசிறந்து விளங்குகிறது என்பது உரையாசிரியர்கள் காட்டும் உரை விளக்கத்தால் தெரியவருகிறது.

“பல்கோட் பலவின் சாரல் அவர்நாட்டு” - நற். 102-5

இப்பாடலின் இறைச்சிப் பொருள், “என்னைக் கைவிட்ட கொடுமையை உடையவர் சாரலாய் இருந்தும் அச்சாரலின்கண் உள்ள பலாமரங்கள் பிறர்க்கும் பயன்படுமாறு காய்க்கின்றனவே. இது என்ன வியப்போ எனப் பொருட்புறத்தே இறைச்சி தோன்றியது அறிக”. இதில் வியப்புணர்ச்சி தலைசிறந்து விளங்குகிறது.

“மணியின் தோன்றும் அம்மலை கிழவோன்” - நற். 173-6-7

இத்தொடருக்குரிய இறைச்சிப் பொருள், “ஒன்றினேம் யாம் என்று புகல்புக்க எம்மைக் கைவிட்ட அன்னோன் மலையாயிருந்தும் நீலமணி போலத் தோன்றி விளங்காது நிற்கும். இது என்ன வியப்போ எனப் பொருளின் புறத்தே தோன்றியதாம்”. இதிலும் வியப்புணர்ச்சி வற்புறுத்தப்படுகிறது.

“செந்நெல் அஞ்செறுவில் அன்னம் துஞ்சும்

..... படப்பைக் காய்க்காட் டன்ன” - நற். 73-8-9

“கோழி கிளைத்த பூமியிடத்து நன்பொன் இமைக்கு மென்றது செல்வக் குறைபாடிலன் ஆதலால் எமார்க்கு வேண்டும் பொருள் கொடுத்து என்னை மணம் புரிந்து கொண்டான் இல்லையே என்றிரங்கியதாம்” இதில் இரக்க உணர்ச்சி வற்புறுத்தப்படுகிறது.

இவ்வாறே ஏனைய இடங்களிலும் பொருட் புறத்தவாக வந்த இறைச்சிப் பொருள்கள் இவ் உணர்வுகளின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளன என்பது உரைக் குறிப்புகளால் விளங்குகின்றது.¹⁴

குறிப்புரையாக

புறநானூற்றில் குறிப்புப் பொருள் அமைந்துள்ள பகுதிகள் மூன்று வந்துள்ளன.¹⁵ இதன் பழைய உரையாசிரியர் இவற்றை உள்ளுறை என்றோ இறைச்சி என்றோ குறிப்பிடாமல் வெறும் குறிப்புரை மட்டும் தருகின்றார். இவை உள்ளுறை இறைச்சி ஆகிய தன்மைகளைப் பெற்றுள்ள போதும் உள்ளுறை என்றோ இறைச்சி என்றோ குறிப்பிடப்படவில்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தியாகும். எனவே, உள்ளுறையும் இறைச்சியும் அகப்பொருளுக்கே உரிய உவமைப் பொருள் நய உத்திகள் என்னும் மரபு போற்றப்பட்டமைக்கு இவை சான்று பகர்கின்றன எனலாம்.

தொகைப் பொருளாக கொள்ளுதல்

உள்ளுறையும் இறைச்சியும் உவமைகளாகக் கொள்ளும்பொழுது உரையாசிரியர்கள் இரண்டு வகை நெறிகளைக் கையாளுகின்றனர். மொத்தமாகத் தொகைப் பொருளாக உவமைகளைக் கொள்ளுதலும், ஒவ்வொன்றோடு தனித்து இயைந்துப் பொருள் கொள்ளுதலும் என இருவகை நெறிகளை மேற்கொள்கின்றனர்.

உள்ளுறை (தொகைப் பொருள்), “பிடி புலம்புமாறு புலியானது களிற்றைத் தாக்கிக் கொல்லாநிற்கும் நாடன் என்றதனால் இரவு இந்நெறியின்கண் வரின் யாம் புலம்புமாறு எமர் என்னை ஏதம் செய்யா நிற்பர் என்பதாம்”— நற் 36 - 1-4 உரை

மற்றொரு சான்று

இறைச்சி (தொகைப் பொருள்), “கோங்கம் பூ மலர்ந்து காடு அழகு கொண்டது என்றது நீயிர் தலைவிபால் முகமலர்ந்து உறைதலால் இல்லறம் அழகாக நடைபெறுகின்றது என்பதாம்”— நற் 48 - 3-5 உரை.

கனியும் தும்பியும்

உள்ளுறை (விரித்துக் கூறல் அல்லது தனித்தனி இயைத்தல்): உரை: “கனி தலைவியாகவும், தும்பி தோழியாகவும், அலவன் தன்மேல் தவறிழைக்கும் தமராகவும், இறைதேர் நாரை தலைவனாகவும் கொண்டு கனியைத் தும்பி மொய்த்தலும் அலவன் கைப்பற்றிக் கொள்ள நாரை வரக் கண்டு விட்டது போலத் தலைவியைத் தோழி சார்ந்திருப்பவும் தமர் முதலாயினர் இற்செறிப்பத் தலைவன் வரலும் அவர் மகட்கொடை நேர்ந்து இற்செறிப் பொழிந்தார் என்றதாம்” - நற் 35 - 2-7 உரை.

நோன்பின் பயன்

இறைச்சி (விரித்துக் கூறல்) “குறுமாக்கள் தலைவியாகவும், எருமையின் பால் மிகுதியாகக் கறக்க விரும்புதல் நோன்பின் பயனை மிக விரும்புதலாகவும், அவற்றை ஊர்ந்து செல்லுதல் தைத் திங்கள் விடியல் நீராடச் செல்லுதலாகவும் அதற்கேற்றவாறு கொள்க”— நற்.80 - 1-4 உரை.

தாவரங்களே உவமை

தெய்வத்தை வைத்து உள்ளுறை அமைவது இல்லை என்பர் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.¹⁶ புள்ளும் விலங்கும் செடி, கொடிகளும் உவமைக்கு இடமாதல் போலத் தெய்வங்கள் உவமைக்கு இடனாக அமையவில்லை. தெய்வத்தின்பால்

அவர்கள் கொண்டிருந்த மதிப்பும் உயர்வும் இதனால் புலப்படுகின்றன. உவமையில் வைத்துப் பேசக் கூடிய எளிய பொருள்களாக அவர்கள் தெய்வத்தைக் கருதவில்லை என்பது தெரிகிறது. தெய்வத்தைப் பற்றிய செய்திகளைக் கொண்டு பெறப்படும் உவமச் செய்திகளை உள்ளுறை உவமமாகக் கொள்ளவில்லை என்பதும், அவற்றை இறைச்சியாகக் கொண்டனர் என்பதும் நற்றிணை உரையாசிரியர் தரும் குறிப்பால் விளங்குகிறது. அதனால் உள்ளுறையினின்று வழுவிலும் உவமப் பகுதிகளெல்லாம் இறைச்சியாகக் கொண்டனர் என்பதும் தெரிகிறது. நற்றிணை உரையாசிரியர் தரும் குறிப்புகள் பின்வருமாறு:

“குரமகள் எனத் தெய்வத்தை இடையிட்டு உரைத்தமையின் உள்ளுறை அன்மை உணர்க”- நற். 24 - 1-5 உரை.

“ஏனை உவமம் ஆயினும் ஞாயிற்றுப் புத்தேனை உவமித்தமையின் இது உள்ளுறை அன்மை உணர்க”- நற் 163 - 7-12 உரை.

தலைசிறந்த உள்ளுறை

உள்ளுறை உவமத்தில் குறிப்புப் பொருள் தலைசிறந்து நிற்குமானால் அது இறைச்சியாகக் கொள்ளப்பட்டது என்பது கீழ்வரும் நற்றிணை உரைக்குறிப்பால் தெரியவருகிறது: “சிறைப்புறம் என்றதால் அவனறியும் ஆற்றானே கூறினாள். ஆதலின் இவ்வாறு உள்ளுறையும் இறைச்சி கொள்ளலாயிற்று”- நற் 372 : 10-13 உரை. எனவே உள்ளுறையே இறைச்சியாகும் என்பதும் தெரிகிறது.

கருப்பொருளும், முதற்பொருளும் அமைந்த நிலை

உள்ளுறை என்பது கவிஞன் தெரிந்து அமைப்பதாக அன்றிக் கொள்பவரின் கற்பனை ஆற்றலை முடிவு செய்வது எளியதன்று. குறுந்தொகையில் வரும் ஒரு பாட்டில் உரிப்பொருளே கூறப்படாமல் கருப்பொருளும் முதற்பொருளும் மட்டும் அமைந்த பகுதி காணப்படுகிறது. உரிப்பொருள் இல்லையெனில் அப்பாட்டு முழுமை பெறாது. உரிப்பொருள் இன்றித் தமிழ் அகப்பாடல் அமைவது இல்லை என்பது தமிழ் இலக்கிய மரபாகும். ஈண்டு உள்ளுறையால் கொள்ளப்படும் செய்தியே உரிப்பொருளாக அமைகிறது. எனவே, உள்ளுறை இறைச்சி என்பன கவிஞனின் கற்பனை ஆற்றலாலேயே அமைவது என்பதற்கு இப்பாடல் சான்றுரைக்கிறது.

“மள்ளர் அன்ன தடங்கோட்டு எருமை

மகளிர் அன்ன துணையொடு வதியும்

நிழல்முதிர் இலஞ்சிப் பழனத்து அதுவே

கழனித் தாமரை மலரும்

கவின்பெறு சுடர்நுதல் தந்தை ஊரே”.

-ஐங். 94 1-5

இதில் உரிப்பொருள் செய்தியே கருப்பொருள் வடிவில் உள்ளுறையாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு மற்றுமோர் இடத்தில் வந்துள்ளது.¹⁷

கருப்பொருள்கள் அடையாக நிற்கும் நிலை

கருப்பொருள்கள் அடையாக நிற்கும் முதற்பொருள்கள் வரும் பகுதிகள் எல்லாம் உள்ளுறையும் இறைச்சியும் எனக் கொள்ளத்தகும் சிறப்பு உளது என்று கூறுவதற்கில்லை என்பது ஒரு சில பகுதிகளுக்கு உரையாசிரியர்கள் விளக்கம்

தராமை சான்றாகும்.¹⁸ சிறப்புப் பொருள் கொள்வதற்கு இடமில்லாவிடத்து அவற்றிற்கு விளக்கம் தரவில்லை என்பது தெரிகிறது.

தினையுவமம்

ஏனை உவமம், உள்ளுறை உவமம் உணர்த்தும் கருப்பொருளைச் சிறப்பித்து அப்பொருள் பெறத் துணை செய்யும் என்னும் கருத்தை உரையாசிரியர்கள் காட்டிச் செல்வது மரபாக உள்ளது. “களிற்றின் என்ற தினையுவமம் பரதவர் வலையைத் தோணியில் ஏற்றிச் செலுத்தும் என்ற உள்ளுறை உவமத்தைத் தருகின்ற கருப்பொருட்குச் சிறப்புக் கொடுத்து நின்றது. நற் - 74-1-5 உரை. ஏனைய சில இடங்களிலும் இவ்வாறு ஏனை உவமம் உள்ளுறை உவமம் கருப்பொருட்குத் துணையாக நின்று சிறப்புச் செய்தல் காட்டப்படுகின்றது.¹⁹

உள்ளுறை இறைச்சி வரும் பகுதிகள் நூல்கள் திணைகள் இவற்றைப் பேசும் மாந்தர் முதலிய செய்திகளைத் தரும் பட்டியலைக் கொண்டு தமிழர்தம் மரபுச் செய்திகள் பெறப்படுகின்றன.

பட்டியல்

நூல்	திணை	தலைவன்	தலைவி	தோழி	ஏனையோர்	தொகை
நற்றிணை	குறிஞ்சி	10	16	59	1 (காமக்கிழத்தி)	86
	மருதம்	1	5	7	2 (காமக்கிழத்தி)	15
	நெய்தல்	2	12	45	1 (காமக்கிழத்தி)	60
	பாலை	15	15	20	4 (தாய்)	54
	முல்லை	3		1	1 (தேர்ப்பாகன்)	5
குறுந்தொகை	குறிஞ்சி		17	21	1(பாங்கன்)	39
	மருதம்		2	3	3 (பரத்தை)	8
	நெய்தல்		15	13		28
	பாலை		8	1		9
ஐங்குறுநூறு	குறிஞ்சி	1	11	34		46
	மருதம்	4	18	20	4 (பரத்தை)	46
	நெய்தல்	3	22	22		47
கலித்தொகை	குறிஞ்சி	2		24		26
	மருதம்		4	1	4 (காமக்கிழத்தி)	9
	நெய்தல்		2	9		11
அகநானூறு	குறிஞ்சி		9	13		22
	மருதம்		9	5		14
	நெய்தல்	1	2	8		11
	பாலை	1	2		1 (தாய்)	4
தொகை		43	169	306	22	540

பட்டியல் (திணையும் நூலும்)

திணை	நற்	குறு	ஐங்	கலி	அகம்	தொகை
குறிஞ்சி	86	39	46	26	22	219
மருதம்	15	8	46	9	14	92
நெய்தல்	60	28	47	11	11	157
முல்லை	5					5
பாலை	54	9			4	67
தொகை	220	84	139	46	51	540

தொகுப்புரை

உள்ளுறை, இறைச்சிகள் நற்றிணைப் பாடலில் மிகுதியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதற்கு அடுத்ததாக ஐங்குறுநூற்றைக் குறிப்பிடலாம். திணைகளுள் குறிஞ்சித் திணையே மிகுதியாக உள்ளுறை, இறைச்சிகளைப் பெற்றுள்ளது. இதற்கடுத்ததாக முறையே நெய்தலையும் மருதத்தையும் கூறலாம். நற்றிணை மட்டும் முல்லைத் திணையில் உள்ளுறை, இறைச்சிகளைப் பெற்றுள்ளது. குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, பத்துப்பாட்டு இவற்றுள் பாலைத் திணையில் உள்ளுறையும் இறைச்சியும் இடம் பெறவில்லை.

கூற்றுகளுள் தோழியின் கூற்றிலேயே உள்ளுறை, இறைச்சிகள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. அடுத்த நிலையில் தலைவி இடம் பெறுகின்றாள். தலைவன் மூன்றாவதாக அமைகின்றான். ஏனையோர் கூற்றில் இவர்கள் அருகியே அமைந்துள்ளனர்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல். பொருளதிகாரம், 301, 302, 304.
2. தொல். பொருள். 229, 230, 231 கற்பியல்; 148.
3. தொல். பொருள். 231, கற்பியல் 148 நச் உரைகள் கலி, 3/8-9; 3/12-13;
நச் உரை. குறு. 3/4-5 (மேற் கோளாட்சி தொல்; பொருள். 33
இளம்பூரணர் உரை)
4. தொல். பொருள். 242 நச். உரை
5. தொல். பொருள். 229 நச். உரை
6. குறு. 3/3-4 மேற்கோள் - தொல். பொருள். 33- இளம் பூரணர் உரை.
7. மிகுதி பற்றி ஈண்டு ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒவ்வொரு சான்று தரப்படுகிறது.
நாடன்-நற், 22/3-7; வெற்பன் -நற், 17/9-12; சிலம்பன் - குறு, 5/2-4;
மலைகிழவோன்-நற், 173/6-7; ஊரன் - குறு, 107/1-6; அத்தம்-நற், 126/1-
6; அருஞ்சரம் - நற், 333 3-5; நெறி, நற், 33 / 6-7; புறவு-நற், 121/3-5;
பாக்கம் -நற், 113/3-9; சேர்ப்பன்-நற், 31/10-12; புலம்பன் - குறு, 5/2-4;
துறைவன்-நற், 4/1-4; கொண்கன்-ஐங், 181/2-2; கானல் நற், 78/4;
நடுநாள்-நற். 125/1-5; மாலை-நற். 343/4-7; காலை-நற், 115/5-7; அச்சிரம்
நற், 68/1-3; கார்-நற், 115/5-7; வாடை-நற், 366/7-11;
8. இறைச்சி ஐங் 177-23; உள்ளுறை -ஐங் 151/1-4.
9. தொல். உவம. சூ.25. பேரா. உரை
10. ஐங். 12.
11. குறு. 208.

12. ஐங். 73.
13. தொல். உவம. இளம். உரை-கு 294 முதல் 304 வரை. நச்.உரை-கலி.
38 /1-9; 43/12-14; 43/24-27; 45/1-7; 46/1-9; 48/1-7; 49/1-9; 50/1-5; 52/1-6;
78/1-10; (இவற்றை வினை உவமப்போலி என்பர்). கலி. 42/1-5; 43/20-
22; 44/1-7; 53/1-7; (இவற்றை பய உவமப்போலி என்பர்). கலி. 43 16-
19 (இதனை உரு உவமப் போலி என்பர்) ஐங். 65 1-2 (இதனைப்
பிறப்பு உவமப் போலி என்பர்).
14. வியப்பு: நற். 327/7-9 353/3 365/5-8 கலி. 41/18-20; 41/25-27; 41/32-34.
இரங்கல் : நற். 17/9-12; 31/1-5; கலி. 123/1-5.
15. புறம். 23/18-22; 200/1-5; 202/17-21.
16. தொல். அகத்தினையியல். கு.47.
17. நற். 318/1-9
18. ஐங். 7/4-5; 8/4-5; 9/4-5; 48/1-3; 53/2; 60/1-2; 68/1-2; 70/1-3; 89/2-3;
117 /3-4; 141/1-3.
19. மிகுதி பற்றி ஒரு சிலவே தரப்படுகின்றன. நற். 1-5 கலி. 43/8-11; 44/1-
7; 73/1-5; 78/1-10.

இயல் - 2

புலப்பாடு - ஓர் அறிமுகம்

முன்னுரை

மனிதன் தோன்றிய நாள் தொட்டு இன்றுவரை உள்ளத்து உணர்வுகளை வெளியிடும் முறை குறித்துச் சிந்தித்துக் கொண்டேயிருக்கிறான். எந்தச் செய்தியையும் சிறப்பாக வெளியிட வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு மனிதனும் நினைக்கிறான். ஆனால், அப்படி முடிவதில்லை. அதனால் சொல்வன்மை வாய்ந்த சிலர் சொல்லப் பலர் கேட்டுக் கொண்டேயிருக்கிறார்கள். ‘சிறப்பாகச் சொல்லல்’ என்பது ஆற்றல் வாய்ந்த ஒருகலை. இக்கலை, பன்னூற் பயிற்சியாலும், அறிவுத் தேர்ச்சியாலும் வருவது. தெளிவான சிந்தனையும், அறிவுக்கூர்மையும், சொல்வன்மையும், காலம், இடம் ஆகியவற்றோடு பொருந்திச் செயற்படும்போது உள்ளத்து உணர்வு சிறப்பாக வெளிப்படுகின்றது.

உள்ளக்கருத்தை உணர்த்துதல்

ஒருவர் பெற்ற அனுபவங்களை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளவும், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவும் கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப் பெறுகிறது. மிகத் தொன்மைக் காலந்தொட்டே மக்கள் தங்கள் கருத்தினைப் பிறருக்கு உணர்த்தப் பல்வேறு வழிமுறைகளைக் கையாண்டுள்ளனர். பேச்சும், எழுத்தும் தோன்றுவதற்கு முன்னர் சைகைகள், ஒலிக்குறிப்புகள் முதலியவற்றால் உணர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்பட்டன. மனிதன் பேசக் கற்றுக்கொண்ட பிறகு மொழிவழி உறவு வளர்ந்தது.

பேச்சும் உணர்வும்

பேசத்தெரிந்த ஒன்றினாலேயே மக்களினம், விலங்கினத்தினின்று வேறுபட்டுச் சிறப்புப் பெறுகின்றது. உணர்வு நிலையில் மக்களினத்திற்கும், விலங்கினத்திற்கும் அதிக வேறுபாடில்லை. பெருகிவரும் மக்கள் கூட்டத்துடன் அவ்வப்பொழுது சான்றோர்களும் தோன்றி மக்களை நல்வழிப்படுத்துகின்றனர். அவர்தம் கருத்துக்களை மற்றவர்கள் கேட்டுக் கொண்டிருத்தல் என்பது ஒரு சாதாரண நிகழ்வு இல்லை; எதிர்விளைவுகளைத் தரும் ஒரு செயலாகும். இத்தகு செயற்பாட்டினை நிகழ்த்துவது கருத்துப் புலப்பாடாகும்.

பண்பட்ட வாழ்வு

காலம் மாற மாற கருத்துக்கள் வளர்ந்தன. புலப்பாட்டு முறைக்குப் புதிய வழிகள் கிடைத்தன. பேச்சும், எழுத்தும் அவற்றின் வழியான படைப்புக்களும் மக்கள் சமுதாயத்தோடு உறவு கொண்டன. அதனால் ஒரு மொழி பேசும் ஓர் இன மக்களுக்குள்ளே உயர்ந்தோர் கண்ட வாழ்வியல் உண்மைகள், அறிவியல் சிந்தனைகள் மற்றவர்களால் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன; மேலும் பகிர்ந்து கொள்ளப்படுகின்றன. மனித சமுதாயம் பண்பட்டு வாழவும், வளரவும் கருத்துப் புலப்பாட்டு நெறிகள் துணைநிற்கின்றன. கலாச்சார மேம்பாடு உயரவும் இவை கைகொடுக்கின்றன.

கருத்து – பல் பொருள் விளக்கம்

கருத்து என்பதற்குத் தமிழ்ப்பேரகராதி பதினொரு வகையான பொருள்களைக் கூறுகிறது. அவற்றுள் முதற்பொருள் ‘நோக்கம்’ என்பதாகும். ‘நோக்கம்’ என்பது வெளியிடப்படும் செய்தி; இஃது ‘பயன்தருதல்’ என்ற ஒரு நிகழ்வினை ஏற்படுத்த வேண்டும் என்பதேயாகும். கருத்து என்பதற்கு objective,

design, intention, purpose எனும் ஆங்கிலச் சொற்களுக்குரிய பொருள்களை உள்ளடக்கிய ‘நோக்கம்’ என்னும் பொருள் முதலில் கூறப்பட்டுள்ளது. கரு – கருது – கருத்து என்னும் அடிப்படையில் இச்சொல் தோன்றியுள்ளது. இவ்வியலில் கருத்து என்பதற்கு நேராக தகவல், செய்தி, பொருள் எனும் சொற்கள் எடுத்தாளப்படுகின்றன.

புலப்பாடு – விளக்கம்

புலப்பாடு, படு என்னும் வினை முதல் நீண்டு முதனிலை திரிந்த தொழிற்பெயராயிற்று. புலப்படு – அறிவின்கண் தோன்றுதல், நிகழ்தல், புலப்பாடு; அறிவின்கண் தோன்றிய ஒன்றே வெளிப்படல் என்பதாம்.

புலப்பாடு என்பதைப் புலம் + பாடு எனப் பிரிக்கலாம். தமிழ்ப் பேரகராதியில் புலப்பம் < புலம் - புலப்பாடு² என்றும், புலம் என்பதற்குப் பத்து வகையான பொருள்களும் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றுள், அறிவு, கூர்மதி, நூல் இந்திய உணர்வு எனும் பொருள்கள் குறிப்பிடத்தக்கன. அகராதிப் பொருள்களைக் காணும்போது புலன், புலம் எனும் இரண்டு சொற்களும் ஒரு பொருளுடையனவாகவே தோன்றுகின்றன. எனவே, புலப்பாடு என்பது ‘நன்றாகத் தெரிவித்தல்’ என்னும் பொருளைத் தருகின்றது.

புலநெறியும் புலப்பாட்டு நெறியும் - வேறுபாட்டு நிலை

இவ்விரண்டு சொற்களும் புலப்படுத்தும் நெறிகளை உள்ளடக்கிய ஒரு பொருட் சொற்களே என்றாலும், வழக்கில் இருவேறு நிலைகளைக் குறிப்பனவாக உள்ளன. புலநெறி என்பது செய்யுளுக்குரியதாகக் கொள்ளப்படுகின்றது. ‘புலநெறி விளக்கம்’ (Literary usage of convention) புலம் + நெறி - புலவரால்

கைக்கொள்ளப்படும் செய்யுள் வழக்கு (தொ.பொ. 53)⁴. செய்யுளுக்குரிய பொது மரபுகளைச் சுட்டுவதாக வகுத்துரைக்கப்பட்ட ஒன்றினைப் புலநெறி வழக்கம் எனல் பொருந்தும். புலப்பாட்டு நெறி என்பது உலக வழக்கில் அறிஞர்களின் கருத்து வெளியீட்டுத் திறனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளலாம். இது மக்களுக்கென உருவாக்கப்படும் படைப்புகள் முறையாக மக்களைச் சென்றடைந்து அவர்களை மகிழ்வுட்டவும் பண்படுத்தவும் பெரிதும் துணைபுரிகின்றது.

கருத்துப் புலப்பாடு – பொருள் விளக்கம்

கருத்துப் புலப்பாடு என்பது கருத்தைத் தெரிவித்தல் அல்லது வெளிப்படுத்துதல் என்னும் பொருளைத் தருகின்றது. கருத்துப் புலப்பாடு என்னும் சொல், கருத்துப் புலப்படுத்தும்⁵, செய்தித் தொடர்பு⁶, கருத்துப் பரிமாற்றம்⁷ எனும் பொருள்களில் ஆளப்படினும், இச்சொற்கள் Communication⁸ என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குரிய பொருளையே சுட்டுகின்றன. மேற்கூறிய சொற்களுக்குரிய பொருளை ஆராயும்பொழுது, ‘கருத்துப் புலப்பாடு’ என்பது கூறுநருக்கும், கேட்குநருக்கும் இடையே நிகழும் ஒரு நிகழ்ச்சி / செயற்பாடு எனலாம். ஒரு செய்தி இருவர் மாட்டும் நிகழ்வதால் இதனைச் ‘செய்தித் தொடர்பு’ எனல் பொருந்தும். இப்படிச் செய்தியின் மூலம் ஒருவரோடொருவர் உறவு கொள்ளும்போது ‘பதில்’ பெறப்படுகின்றது. பதில் என்பது பேச்சாகவோ, குறியாகவோ இருக்கலாம். இவ்வகையான பதிலை / விளையைப் பெறும்போதுதான் கருத்துப் புலப்பாடு நிறைவு பெறுகின்றது. இந்நுட்பத்தினை விளக்கும் எஸ். சி. சர்மா, “பதிலைப் பெறாத தகவல் ஒரு செய்தித் தொடர்பாகாது”⁹ என்கிறார்.

கருத்துப் புலப்பாட்டுக் கோட்பாடும் கிரேக்கமும்

கருத்துப் புலப்பாடு சமுதாயத்தின்மீது செலுத்திய செல்வாக்கு, திறனாய்வாளர்களின் கவனத்தைப் பெரிதும் ஈர்த்தது. ஆற்றலோடு வெளிப்படும் பேச்சும், எழுத்தும் மக்களைப் பெரிதும் கவர்ந்தன. பண்டைய கிரேக்கச் சமுதாயம் புலப்பாட்டு நெறிக்கு வித்திட்டது எனலாம். “கிரேக்க நாட்டில் வழக்குமன்றங்களின் முதன் முதலாகப் புலப்பாட்டு நெறிமுறை பின்பற்றப்பட்டது. கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே இந்நெறி அங்கு எழுத்து வடிவம் பெற்றுவிட்டது”¹⁰.

கோரக்ஸ் (Corex) புலப்பாட்டு நெறி – விவாத முறை

கோரக்ஸ், புலப்பாட்டு நெறியின் முதல்வர் என்றழைக்கப்படுகிறார். கிரேக்க நீதிமன்றங்களில் அவர் பேசிய பேச்சுக்களே புலப்பாட்டு நெறிக்குத் தோற்றுவாயாக அமைந்தன.

அவருடைய விவாத முறையில் முன்னுரிமை (Poem)

நிகழ்ச்சிக் கோவை முறை (Narration)

விவாதம் (Argument), முடிவுரை (Peroration)

ஆகிய நான்கு பகுதிகள் இருந்தன. உடன்பாட்டு முறையிலும் (Conformation) மறுத்துக்கூறல் முறையிலும் (Refutation) விவாதத்தை அமைத்து வாதாடி வெற்றி பெற்றார்¹¹.

இவருக்குப் பிறகு பிளோட்டோ, அரிஸ்டாட்டில் காலத்தில் இந்நெறி புத்துயிர் பெற்று வளரத் தொடங்கியது.

ஆங்கிலப் புலப்பாட்டு நெறி

கிரேக்கத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றுத் திகழ்ந்த இக்கோட்பாடு அண்மைக் காலத்தில்தான் விரைந்து வளர்ந்தது.

இங்கிலாத்தில் 16-ஆம் நூற்றாண்டில்தான்

புலப்பாட்டு நெறி பற்றிய சிந்தனை

மேலோங்கியது. ஆங்கிலப் பள்ளிகளில்

இந்நெறி மரபுவழிச் சிந்தனை, தருக்கமுறைச்

சிந்தனை, திட்ட வரையறைச் சிந்தனை என

மூவகைப் போக்குகள் காணப்பட்டன. லியானார்டு காக்ஸ் (Leonard

Cox) என்பவர் 1580-இல் புலப்பாட்டு நெறிபற்றிய நூல் எழுதினார்¹².

இவருக்குப் பின்னர் இந்நெறி 17-ஆம் நூற்றாண்டில் பிரான்சிஸ் பேகன்¹³, (Francis Baco) போன்றோரால் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது.

கருத்துப் புலப்பாட்டின் தன்மைகளின் மூவகை வேறுபாடுகள்

கருத்துப் புலப்பாடு, சமூகம் சார்ந்த நிகழ்வாகும். மக்களிடையே நிகழ்த்தப்பெறும் கருத்துப் புலப்பாடு மூவகைத் தன்மைகளைக் கொண்டதெனக் குறிப்பிடுகிறார் சா. சவரிமுத்து.

1. மாற்றம் வேண்டி நிகழும் புலப்பாடு (Conversionary Communication)
2. பிளவு வேண்டி நிகழும் புலப்பாடு (Divisive Communication)
3. உறுதி வேண்டி நிகழும் புலப்பாடு (Communication for consolidation)¹⁴

மாற்றம் வேண்டி நிகழும் புலப்பாடும் முற்போக்குத் தன்மையும்

சமூக மாற்றம் வேண்டி மக்களிடையே விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தப் பல்துறை அறிஞர்களால் மேற்கொள்ளப்படும் இப்போக்கு விரும்பி வேண்டித்தக்கதாகும். மக்களின் வாழ்க்கைத்தர முன்னேற்றம் இதனுடைய நல்ல விளைவாகும்.

பிளவு வேண்டி நிகழும் புலப்பாடும் சுயநலப்போக்கும்

இந்நெறி சாதி, மத, இனத்தின் பெயரால் அல்லது தனிமனிதச் செல்வாக்கால், மக்களிடையே பிளவை ஏற்படுத்தும் பிளவு வேண்டி நிகழும் புலப்பாடு ஆகும். இது மக்களின் அறியாமையைப் பயன்படுத்தி அவர்களைத் தவறான வழிக்கு இட்டுச் செல்வோரால் நிகழ்த்தப் பெறும் சுயநலப்போக்கும் இதன் மூலம் தங்களின் நிலையை மேம்படுத்திக் கொள்ளும் முயற்சியாகும்.

உறுதி வேண்டி நிகழும் புலப்பாடும் நிலைப்பாட்டுத் தன்மையும்

மக்களுக்கு நன்மை பயக்கும் ‘உண்மைகளைத்’ திரும்பத் திரும்ப வலியுறுத்துவது உறுதி வேண்டி நிகழும் புலப்பாடு ஆகும். எந்த ஒரு கருத்துப் பற்றியும் மக்களிடையே உறுதிப்பாட்டை வளர்க்க விரும்புவோரால் இஃது எடுத்தாளப்படுகிறது. ஒரு கருத்தை மீண்டும் மீண்டும் வலியுறுத்தும்போது, அது நிலைத்த தன்மையைப் பெறும்.

கருத்துப் புலப்பாட்டு முறைகளும் அதன் சிறப்பு நிலைகளும்

கருத்துப் புலப்பாடு சமூகத்தில் செயற்படும்போது ஒவ்வொரு நிலையிலும் சிறப்பினை அடைகிறது. கருத்துப் புலப்பாட்டு நிலைகளை ஆராய்ந்த ‘நியுகோம்ப்’ தெளிவான வரையறை ஒன்றினைத் தந்துள்ளார். அதற்கு ‘நியுகோம்பின் நிகழ் மாதிரி’ (New Combe’s Model – 1, 1953) என்று பெயர்.

‘நியுகோம்பின் நிகழ் மாதிரி’ முக்கோணத் தன்மை உடையது. நமது சமூகத்தில் செய்தித் தொடர்பு, சமூக உறவில் அதன் பங்கு ஆகியன பற்றி அறிவதற்கு முதன் முதல் அக்கறை காட்டியது இந்நிகழ் மாதிரியேயாகும். “ஒரு சமூக அமைப்பின் சமநிலையைக் காப்பாற்றுவது என்பதுதான் செய்தித் தொடர்பின் பணியாகும்”¹⁵ என்கிறார் நியுகோம்ப். இவ்வாறு சமூகப் பயன்பாடு கருதி நிகழ்த்தப்பெறும் கருத்துப்புலப்பாடு இருவகைப்படும். அவை:

1. மொழிசார் முறைகள் (Verbal means)

2. மொழிசாரா முறைகள் (Non-verbal means)¹⁶

மொழிசார் முறைகளின் இருநிலைகள்

மொழிசார் முறைகளை இருவகைப்படுத்தலாம். அவை:

1. நேர்முகப் புலப்பாடு (Direct Communication) பேச்சு

2. மறைமுகப் புலப்பாடு (Indirect Communication) எழுத்து

மொழிசார் முறைகள், வார்த்தைகள் அல்லது எழுத்துக்கள் வழி வெளிப்பட்டுக் கருத்துத் தொடர்பினை உருவாக்குகின்றன. மொழிவழி நிகழ்த்தப் பெறும் இத்தொடர்பே சிறந்ததெனக் கொள்ளப்படுகிறது.

மொழிசாரா முறைகளும் ஒலிக்குறிப்புகளும்

மொழிசாரா முறைகளில் முகபாவங்கள், உடல் அசைவுகள், சில வகையான ஒலிக்குறிப்புகள் (அழுகை, சிரிப்பு...), இன்னபிற குறிப்புகள் கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன.

கருத்துப் புலப்பாடு வகைகளின் மூன்று நிலைகள்

கருத்துப்புலப்பாடு மூன்று வகையாகச் செயல்படுவதை எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

க. பூரணச்சந்திரன். அவை வருமாறு:

1. தனிமனிதர்களுக்கிடையிலான தொடர்பு (Interpersonal Communication)
2. குழுத் தொடர்பு (Group Communication)
3. வெகுசனத் தொடர்பு (Mass Communication)

தனிமனிதர்களுக்கிடையிலான தொடர்பும் நேர்முகமும்

இது ஒருவருக்கொருவர் நேர்முகமாகக் கொள்ளும் தொடர்பு ஆகும். தனிமனிதர்களுக்கிடையே நிகழ்த்தப்பெறும் கருத்துப் புலப்பாட்டில் ஐந்து நிலைகள் உள்ளன.

1. மேலோட்டமான புலப்பாட்டு நிலை (Surface level communication)
2. மெய்யறி நிலை (Fact Level Communication)
3. தீர்ப்பு நிலை (Judgement level communication)
4. உணர்வு நிலை (Feeling level communication)
5. தன்னிலை வெளிப்பாடு (Encounter)¹⁸

சமுதாயத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனும், தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொள்வதில் காட்டும் ஆர்வம் மேற்கூறிய ஐந்து நிலைகளில் வெளிப்படுகின்றது.

குழுத் தொடர்பும் பொதுக்கருத்தும்

ஏதேனும் ஒரு கருத்தின் அடிப்படையில் மக்கள் ஒரு குழுவினர் ஆகின்றனர். ஒரு குழுவினர் தமக்குள் கொள்ளும் பொதுத் தொடர்பு குழுத் தொடர்பு எனப்படுகிறது.

வெகுசனத் தொடர்பு ஊடகங்களும்

நாடகம், திரைப்படம், வானொலி, தொலைக்காட்சி, விளம்பரம், புத்தகங்கள், செய்தி இதழ்கள் போன்ற பல ஊடகங்கள் வழியாக நடைபெறும் தொடர்பினை வெகுசனத் தொடர்பு எனலாம். இவை சக்தி வாய்ந்த ஊடகங்கள் ஆகும்.

மேற்கூறிய மூன்று வகைகளில் கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப்படுகின்றது. இவற்றுள் முதலில் இடம் பெற்றுள்ள ‘தனிமனிதர்களுக்கு இடையிலான தொடர்பு’ சமூக நிலையில் சில உண்மைகளைப் புலப்படுத்துகின்றது. இங்கு ஆண், பெண், உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், உறவு முறைகள், சமூக மனப்பாங்கு என்பனவற்றிற்கேற்ப கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது. இங்கு பற்பல வேறுபாடுகளும், கருத்துமுரண்பாடுகளும் விளைய ஏதுவான நிலை உள்ளது.

பெரும்பான்மை வெகுஜனத் தொடர்பு

இரண்டாவதாக இடம் பெற்றுள்ள ‘குழுத் தொடர்பு’ ஓர் அமைப்பினைப் போன்றதாகும். இதனுள் தலைமை, அதற்குரிய அதிகாரம், ஒத்துழையாமை, புறவழிச்சிந்தனை என்பனவற்றிற்கேற்பக் கருத்துப் புலப்பாடு அமையும்.

மூன்றாவதாக இடம் பெற்றுள்ள ‘வெகுசனத் தொடர்பு’ பெரும்பான்மை என்பதன் அடிப்படையில் செயல்படுவதாகும்.

எதிர்மறைப் புலப்பாடும் (Negative Communication) முரண்பட்ட நிலையும்

கருத்துப் புலப்பாட்டு வகைகள் அனைத்திற்கும் பொதுவானது எதிர்மறைப் புலப்பாடு. பிறர் கருத்துக்களை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்பது இல்லை. முரணான அல்லது தவறான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துவது எதிர்மறைப் புலப்பாடு ஆகும்.

கருத்துப் புலப்பாட்டுக் காரணிகள்

கருத்துப் புலப்பாட்டில் மொழி முக்கியப் பங்கு வகிக்கிறது. கூறுநர் கேட்குநர் ஆகிய இருவருக்குமிடையே தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கருத்துப் புலப்பாடு செம்மையாக நடக்க மொழியே துணைபுரிகிறது. கருத்துப் புலப்பாட்டில் மொழியைத் துணையாகக் கொண்ட முதன்மைக் காரணிகளாகக் கீழ்வருவன கொள்ளப்படுகின்றன.

முதன்மைக் காரணிகள் :

1. கூறுநர்	-	Communicator
2. செய்தி	-	Message
3. சூழல்	-	Context
4. ஊடகம்	-	Medium
5. சங்கேதம்	-	Code
6. கேட்குநர்	-	Receiver

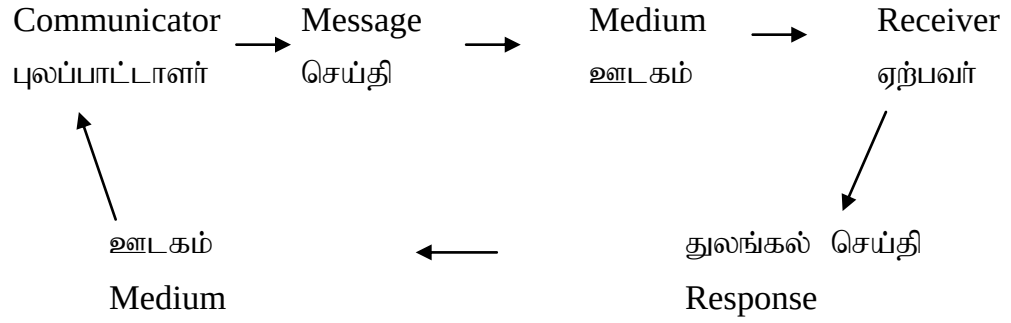
துணைக் காரணிகள் :

1. உணர்வு	-	Feeling
2. துலங்கல்	-	Response

3. சைகை	-	Gestures
4. ஒலிக்குறிப்பு	-	Sound
5. குறி	-	Sign

கருத்துப் புலப்பாட்டு நிகழ்வும் (Process of Communication), அதன் காரணிகளும்

கருத்துப் புலப்பாட்டில் பங்கு கொள்ளும் காரணிகள் முறையாகச் செயற்படும்போது கருத்துப் புலப்பாடு தெளிவுடையதாகின்றது.

இம்முறையில் முறையாகச் செலுத்தப்படும் செய்தி ஒரு செயல் விளைவினை ஏற்படுத்துகிறது¹⁹ என்கிறார் சா. சவரிமுத்து.

உண்டாகும் செயல் விளைவு

மேற்கூறிய முறையில் கூறுநர் கருத்துப் புலப்பாட்டை நிகழ்த்தும்பொழுது அது கேட்குநரிடத்தில் தூண்டலை ஏற்படுத்திச் செயல்விளைவைத் தருகின்றது. இந்நிலையில் கருத்துப் பரிமாற்றம் தொடங்குகிறது. இக்கருத்துப் பரிமாற்றமே கருத்துப் புலப்பாட்டில் செயல்திறத்தை அளவிடுகிறது.

தெளிந்த சந்தையும், நாவன்மையும்

கூறுநர் தெளிந்த சிந்தனையும், நாவன்மையும் உடையவராக இருத்தல் வேண்டும். செய்தியின் மதிப்பறிந்து முறைப்படுத்திப் பேசுதல் இன்றியமையாதது. கேட்கும் விழைவைத் தூண்டுவதோடு, மனத்தில் பதியும் வண்ணமும் சொல்ல வேண்டும். தெரிந்தெடுத்த சொற்கள், எதிரே இருப்பவர் மனதைக் கவர வேண்டும்.

“கிரேக்க அறிஞர்கள் கூறுநர் பற்றிக் குறிப்பிடும்பொழுது

பேசுவோன் ஒழுக்கமுடையவனாக இருந்தால்தான்

கேட்போரும் மதித்து அவன் கருத்தை ஏற்பர்”²⁰.

என்று கூறுகின்றனர். கூறுநர் பின்பற்றக் கூடிய நெறிமுறைகளையும் கிரேக்கர்கள் வகுத்துள்ளனர். பேசுவோன் தன் கருத்துக்குப் பிறரை இணங்க வைக்க மூன்று வழிமுறைகளைப் பின்பற்றலாம் என்கிறார் அரிஸ்டாட்டில்.

அவை:

1. கேட்போனின் பகுத்தறிவுத்திறன் அடிப்படை (Rational Appeal)
2. உணர்ச்சியைக் கிளர்ந்தெழுச் செய்தல் (Emotional appeal)
3. பேச்சாளரின் தூய்மையான ஒழுக்க அடிப்படை (Ethical appeal)

இம்மூன்று வழிகளில் கேட்போரின் மனங்களைக் கவர்ந்திழுக்கலாம் என்பது அரிஸ்டாட்டிலின் துணிபாகும். இவ்வழிகள் அறவழி ஒழுக்கங்களாகும்.

மொழிநிலையும், மொழி கூறுகளும்

மொழி, கருத்துப் புலப்பாட்டில் மொழி பரிமாற்றத்தில் ஒரு கருவியாகச் செயற்படுகிறது. இக்கருவியைக் கையாளும் முறையிலேயே கருத்துப் புலப்பாட்டின்

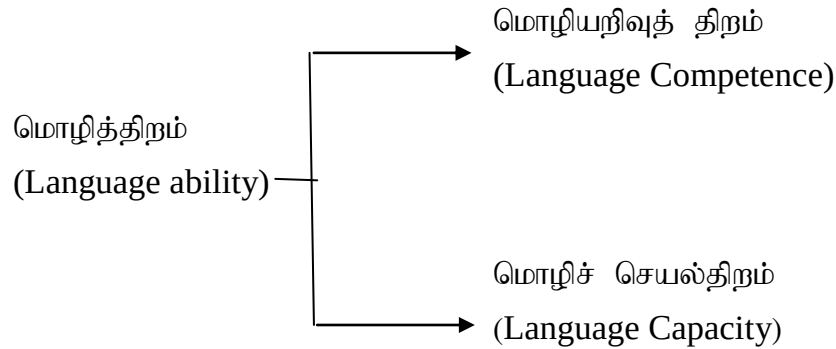
செம்மை அடங்கியிருக்கிறது. எனவே, மொழியைப் பயன்படுத்தும்போது அதன் இலக்கண அமைப்புகளை அறிந்து பயன்படுத்துதல் வேண்டும்.

“மொழியறிவைப் பயன்படுத்தி, மொழிக் கூறுகளைச் சரியாக இணைப்பதாலும், அவைகளைச் சூழ்நிலையோடு தொடர்புபடுத்துவதன் மூலம்தான் மொழி பயன்படுத்தும் திறன் மற்றும் கருத்துப் பரிமாறும் திறன் வளரமுடியும்”²².

என்கிறார் செ. சண்முகன்.

மொழி செயல்படும்முறை

கருத்துப் புலப்பாட்டில் மொழி செயற்படும் முறையினைப் பின்வரும் எடுத்துக்காட்டால் அறியலாம்.

மொழியறிவுத்திறம் என்பது பின்வரும் இரண்டு அறிவுத் திறன்களை உள்ளடக்கியதாகும். அவை வருமாறு:

1. மொழி அறிதிறம் (Linguistic Competence)
2. மொழி புலப்படுத்துத்திறம் (Communicative Competence)

மொழி அறிதிறம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மொழியின் இலக்கணம், சொற்கள் பற்றிய கட்டமைப்பு விதிகள் பற்றிய அறிவுத் திறமாகும்.

“மொழிப் புலப்படுத்துத் திறம் என்பது ஒரு குறிப்பிட்ட மொழிபேசும் சமுதாயத்தில் அம்மொழியை எதற்கு, எங்கு, எவ்வாறு பயன்படுத்த வேண்டும் என்பது பற்றிய அறிவுத் திறமாகும்”²³.

என்கிறார் ந. தெய்வசுந்தரம்.

மொழி குறித்த நிறைவான அறிவு

எனவே, மொழி பற்றிய அறிவைப் பெறுவது என்பது மொழியமைப்பு விதிகள் பற்றிய அறிவு, மொழியைப் பயன்படுத்துதல் பற்றிய அறிவு ஆகிய இரண்டையும் தெளிவாகப் பெறுவதேயாகும்.

காலம், இடம், பொருள், கேட்குநரின் திறம் ஆகிய அனைத்தையும் அறிந்து மொழியினை ஆளவேண்டும் என்பது செறிவான கருத்துப் புலப்பாட்டிற்கு அடிப்படையாக அமைகிறது. மொழி வழி செயற்படுவதால் மேற்கூறியவற்றைக் கூறுநர் கருத்தில் கொள்ள வேண்டுவது அவசியமாகிறது.

சொல் சொற்களின் தன்மையும், கருத்துப்புலப்பாடும்

தேர்ந்தெடுத்த பொருள் பொதிந்த, சுவையான சொற்கள் பேச்சிலும் எழுத்திலும் வெளிப்படும் போது கருத்துப் புலப்பாடு எளிமையாகிறது. கேட்போருக்கு ஆவல் மிகுகிறது. சொற்களின் தன்மை அறிந்து அவற்றைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

கருத்துப் புலப்பாட்டிற்கும் சொல்லிற்கும் உள்ள உறவை குறிப்பிடும் போது,

“சொல்லுதல் வெளிப்படுத்துதல், ‘அல்லல் சொல்லிய, என்றால் துன்பத்தைப் போக்குவதற்கு, என்று சங்க காலத்துப் பொருள். உள்ளக் கருத்தை வெளிப்படுத்துதலால் சொல்லுதல் எனப்பட்டுச் சொல்வடிவம் வந்தது”²⁴.

மொழியியலாளர் சொல்லின் ஆற்றலை மதிப்பிடும் பொழுது அதன் பன்முகத் தன்மையினை எடுத்துக்காட்டி அதன் செயல் திறத்தினை விவரிப்பார்.

“சொல் என்பது ஒரு ‘குறியீடே’ என்பதை யாரும் உணர்வதில்லை. அப்படிப் பொருள் உணர்த்தும் முயற்சியிலும் சொல்லின் ஆற்றலுக்கு வரையறை உண்டு. ‘சொல்’ ஓர் அறிகுறி; அதுபொருளின் இயல்பை முற்றும் உணர்த்தாது; இப்படிப் பொருள் புலப்பாட்டுத் துறையிலே ஆற்றல் குறைந்த இக்கருவியைப் புலவர்களும், பொது மக்களும் ஒலிவடிவிலும், வரிவடிவிலும் வல்லமை சேர்த்துத் திறம் புலப்படக் கையாளுகின்றனர். சூழலை வைத்தும், அடைமொழி கொண்டும் பல உத்திகளால் சொல்லால் குறிக்கப்படும் பொருளை அகராதிப் பொருளொடு முரண்பட்ட வகையிலே கூட உணரமுடிகிறது”²⁵.

என்கிறார் ம.ரா. போ. குருசாமி. இதனால் சொற்பொருளை உணர்வதில் உள்ள தெளிவு புலனாகிறது.

சொல்லும் தடைப்படும் பொருளும்

நேர்முகத் கருத்துப் புலப்பாட்டில் சொல்லும் பொருளும் பொருந்திச் செயற்பட வேண்டும். வாய்மொழியாகக் கருத்துக்களை வெளியிடும்பொழுது அவரவர் அறிவுத் திறனுக்கேற்பவே சொற்கள் வெளிப்படுகின்றன. கூறுநர் கேட்குநரின் அறிவுத்திறத்தை மனத்தில் கொண்டு, சொற்களைக் கையாளுதல் வேண்டும். கேட்குநரால் புரிந்து கொள்ள முடியாதபோது அல்லது தவறாகப் பொருள் கொள்ளும் போதும் கருத்துப் பரிமாற்றம் தடைப்படுவதுண்டு. எதிர்

உணர்வுகளைத் தோற்றுவிக்கும் சொல் குறித்து மீனாட்சி முருகரத்தினம் கூறுவது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

“ஒருமொழியின் ஒரு சொல் இனமான அல்லது வேறுபட்ட பல பொருள்களைச் சுட்டுவதாகலாம். அச்சொல்லைக் கேட்ட தம் சொல்வளம் மிகுந்த அறிவு அத்தனைப் பொருள்களையும் உணரும். இதுவே அச்சொல்லுக்குரிய எதிருணர்வு (Response), சூழலையும், பேசுவோன் குறிப்பையும் இன்னோரன்ன பிறவற்றையும் வைத்துச் சொற்பொருளை இன்னதென்று உணர முடிந்தாலும் அச்சொல்லுக்குரிய எதிருணர்வுகள் பலவே²⁶.

என்கிறார்.

தெளிவும் கருத்துப்பரிமாற்றமும்

‘சொல்’, கேட்குநரிடத்தில் எதிருணர்வைத் தோற்றுவிக்கிறது என்பது கருத்துப் புலப்பாட்டில் இயல்பானதென்றாலும், கேட்குநரிடத்தில் தெளிவினை ஏற்படுத்திக் கருத்துப் பரிமாற்றத்தை நிகழ்த்த வேண்டும் என்பது பெறப்படுகின்றது. இல்லையேல், கூறுநர் அல்லது கேட்குநர் ஒருவரிடத்தில் சொல் பொருள் முரண்பாடு உள்ளதென அறியலாம்.

பேச்சின் முக்கியத்துவம்

பேச்சு மனிதனுக்கு மட்டும் கிடைத்த அரிய ஆற்றலாகும். மொழிவழிக் கருத்துப் புலப்பாடுகளுள் பேச்சே சிறப்பிடம் பெறுகிறது. கிரேக்கர்கள் இதனை ஒரு கலையாகப் போற்றி வளர்ந்தனர்.

“கிரேக்கச் சொல் ‘Rhetor’ என்பதற்குப் ‘பேச்சுக்கலையாசிரியன்’ என்பது பொருளாகும். Rhetoric என்பது மொழியைத் திறம்படக் கையாளும் கலையாகும். இது பேச்சிலும் அமையலாம். எழுத்திலும், அமையலாம். பேச்சுக்கலை அல்லது சொற்கோப்புக் கலை என்றும் இதற்கு நேரடியாகப் பொருள் கூறுவர்.

ஒருவன் தன் மனக்கருத்தை மற்றவனுக்குப் புலப்படுத்த மொழியைக் கருவியாக்குகிறான். சொல்ல வந்த கருத்தை மற்றவன் மனம் கொள்ளும்படிக் கூற வேண்டியிருப்பதால் படிப்பவனிடத்தோ அல்லது கேட்பவனிடத்தோ ஒரு விரும்பும் தன்மையை ஏற்படுத்த வேண்டும்”²⁷.

என்று எடுத்துக் காட்டுகின்றார் பி. தெட்சிணாமூர்த்தி.

கருத்துப்புலப்பாடும் பேச்சுமொழியும்

கலைக்களஞ்சியம், “லாங்குவேஜ்” என்ற ஆங்கிலச் சொல் ‘லிங்கா’ என்ற இலத்தீன் சொல்லடியாகப் பிறந்தது என்கிறது. ‘லிங்கா’ என்பதற்கு நாக்கு எனப் பொருள். இதனடிப்படையிலேயே மொழி ‘டங்’ என்றழைக்கப்படுகிறது. “மனித இனத்தில் 90 விழுக்காடு பேச்சுமொழி வாயிலாகவே கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப்படுகிறது”²⁸ என்றும் அது கூறுகிறது.

கூறுநரும் கேட்குநரும்

பேச்சு வழிக் கருத்துப் புலப்பாடு எளிமையானதைக் கூறுநர், கேட்குநரின் மனம் அறிந்து செய்திகளைச் சொல்ல வாய்ப்பு ஏற்படுகிறது. கேட்குநரின் அறிவுதிறத்தில் சிக்கல்கள் உடனடியாகத் தீர்க்கப்படுகின்றன.

பல்வகை வெளிப்பாடு

சொற்பொழிவு அல்லது கருத்துப் பரப்பலில் கூறுநர் முன்னுரை முதல் முடிவுரை ஈறாகப் பல உத்திகளை இடத்திற்கேற்றவாறு பயன்படுத்திப் பேசுதல் வேண்டும்.

“பேச்சுப் பண்பு என்பது, ஒருவன் தனது பேச்சை வெளிப்படுத்தும் போது இது, அது என்று மட்டுமே பேசுவதில்லை. சில செயற்பாடுகளையும் அவன் கொண்டிருக்கிறான். சிறுகச் சிறுகச் செய்தியை வெளிக்கொணர்தல், உறுதி அளித்தல், வருந்துதல்,

மறுத்தல், அச்சுறுத்தல், நன்றி கூறல் போன்றவை அவன் பேச்சில் இடம் பெறுகின்றன. இவற்றையே பேச்சுப் பண்பு அல்லது செய்தித் தொடர்பின் பண்பு என்று அழைக்கப்படுகின்றன”²⁹.

என்கிறார் ஏ. கார்த்திகேயன்.

எதிர்மறைப்புலப்பாடு

பேச்சு, பயன் கருதி நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது. கருத்துப் புலப்பாட்டில் பயனற்ற பேச்சு எதிர்மறைப் புலப்பாடாகக் கருதப்படும். பேச்சு பயன் குறித்து எஸ்.சி. சர்மா கூறுவது மனம் கொள்ளத்தக்கது.

பேச்சு, மனிதனைச் சமுதாயக் கூட்டுணர்வோடு வாழச் செய்யவும், அறிவு விளக்கம் பெறவும், நடத்தை ஒழுங்குபடுத்தவுமே நிகழ்த்தப்படுகிறது”³⁰.

என்கிறார்.

மொழியைக் கையாளும் ஆற்றல்

கருத்துப் புலப்பாட்டில் பேச்சுக்கும், எழுத்துக்கும் மிகுந்த வேறுபாடு உண்டு. பேச்சில் புலப்பாட்டுத் திறன் குறையும் பொழுதோ அல்லது சிறக்கும் பொழுதோ அதன் விளைவுகளை உடனடியாக அறிந்து கொள்ளமுடிகிறது.

ஆனால், எழுத்தில் அவ்வாய்ப்பு உடனடியாகக் கிடைக்கப் பெறுவதில்லை. எழுத்து, பெரும்பாலும் மக்களை மனத்தில் கொண்டே எழுதப்படுகின்றது என்றாலும், சில வேளைகளில் தன்னை வெளிப்படுத்துதல் நிகழும் போது உடன்பாடான அல்லது மாறான விளைவுகள் நிகழக்கூடும்.

“மொழியென்பது கருத்தை அப்படியே உணர்த்துவதல்ல. ஒருவாறு உணர்த்துவதுதான். மொழியின் துணையால் துணைக்கருவிகளான விழிக் குறிப்பும், குரலழுத்தமும், முகபாவமும் அற்ற எழுத்தில்

சொல்பவன் கருத்தை அவன் உணர்த்த விரும்பிய வண்ணமே படிப்பவனும் உணர்வான் என்பது உறுதியில்லை. சிறுசிறு நுட்பவேறுபாடுகள் இருக்கவே செய்யும். அதை மீறி உணர்த்தும் வண்ணம் மொழியைக் கையாளும் ஆற்றல் வேண்டும்”³¹.

என்கிறார் மீனாட்சி முருகரத்தனம்.

எழுத்தின் பயன்

எழுத்து, காலங்கடந்து நின்று பயன்தருவது. எழுதுபவர் யாருக்காக எழுதுகிறோம் என்ற உணர்வோடு எழுத வேண்டும்.

கருத்துக்கேற்ற மொழிநடை அமைதல் இயல்பு எனினும், எளிய நடை கருத்துப் புலப்பாட்டிற்கு இன்றியமையாதது. எழுத்து, படிப்போரிடத்தில் குறிப்பிடத்தக்க விளைவை ஏற்படுத்துகிறது. வாசிப்போரை முழுமையாகச் சென்றடைகிறது.

எழுதுபவர் தம்மைப் பேசுபவராகவும், கேட்பவராகவும் மாறி மாறி அமைத்துக்கொள்கிறார். ஆனால் எழுதும்போது ஊடாட்டத்தில் பேசுபவராக அமைந்து தான் முன் வைத்த உரையை மட்டும் எழுத்து வடிவில் பதிவு செய்கிறார். அதாவது கருத்தாடலைப் பனுவலாகக் குறைக்கிறார் (Reduction Process) வாசிப்பவர் அந்தப் பனுவலைக் கருத்தாடலாக விரித்து (Expansion Process) எழுதியவருடன் ஊடாட்டத்தில் ஈடுபட்டுக் கருத்தாக்கத்தில் இணைகிறார்”³² என்கிறார் ந. தெய்வசுந்தரம்.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் எழுத்து, மறைமுகப் புலப்பாட்டுத் தன்மை உடையதாகும். எழுதுபவர் எழுத்தின் வழியே படிப்பவரோடு கருத்துப் பரிமாற்றத்தில் ஈடுபடுகிறார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. படிப்பவரும் எழுத்தாளரின் கருத்தில் ஒன்றி விடுகிறார்.

செய்தித் தொடர்பும் கருத்துப்பரிமாற்றமும்

மொழிவழி நிகழும் பேச்சு, எழுத்து ஆகிய இரண்டின் வழியே செய்தி அல்லது கருத்து வெளியிடப்படுகிறது. செய்தியின் மதிப்பு, செய்தித் தொடர்பு எனும் இரண்டு முக்கிய கூறுகள் செய்தியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

கூறுநர், கேட்குநர் ஆகியோரிடத்துச் செய்தியே தொடர்பை ஏற்படுத்துகிறது. மொழி அடிப்படையிலான படைப்புகள் யாவும் செய்தித் தொடர்பின் பொருட்டுச் செய்யப்படுவனவே, அதன் பயன் செய்தியின் மதிப்பைப் பொறுத்தே அமையும்.

செய்தியின் தன்மையும், ஆர்வத்தைத் தூண்டுதலும்

செய்தி, கேட்பவருக்கு அல்லது படிப்பவருக்கு ஆர்வத்தைத் தூண்டுவதாகவும், குறிக்கோள் உடையதாகவும் இருக்க வேண்டும்.

செய்தி (பேச்சிலும், எழுத்திலும்) மிகுத்தும் குறைத்தும் கருத்துப் புலப்பாட்டில் அமைந்தால் குழப்பத்தை விளைவிக்கும்.

தகவல் என்னும் கருத்தோடு தொடர்புடையது. மிகைப்படல் (Redudancy) என்னும் கருத்து ஒருவகையில் கூறியது கூறல் ஆகும். ஒரு செய்தியில் மரபுவழி வருவதாகவும் ஊகித்தறியக் கூடியதாகவும் உள்ள பகுதி 'மிகைப்படல்' எனப்படும். மிகைப்படலுக்கு எதிரான தன்மை 'குன்றல்' (Entrophy) பெருமளவு ஊகித்தறியக் கூடிய செய்தி 'குன்றல்தன்மை' கொண்டது³².

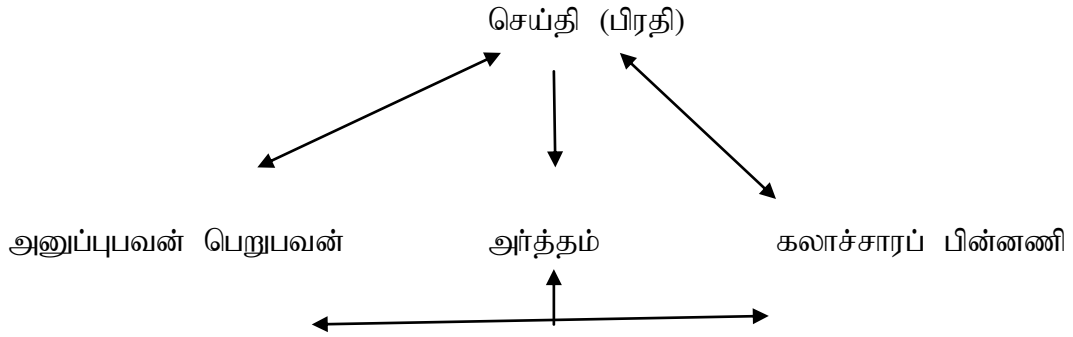
இவையே செய்தியின் தன்மைகள் ஆகும்.

செய்தித் தொடர்பில் சிக்கலும் தோல்வியும்

செய்தியின் மதிப்பு என்பது கேட்பவரை எந்த அளவிற்கு நிறைவடையச் செய்கிறதோ அதைப் பொறுத்தே மதிப்பு அளவிடப்படும். செய்தியின் மதிப்பு

அதனைப் புரிந்து கொள்வதில்தான் உள்ளது. புரிந்து கொள்வதில் சிக்கல் ஏற்படும் பொழுது செய்தித் தொடர்பில் தோல்வி உண்டாகிறது.

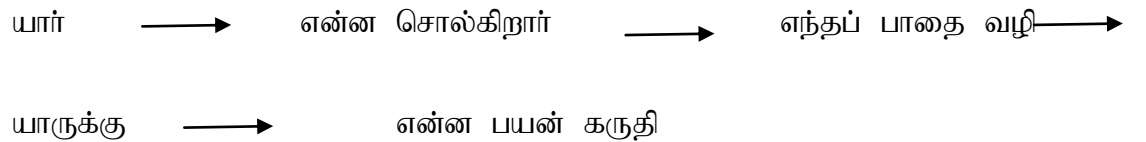
“ஒரு செய்தி என்பது ஏதோ ‘அ’ என்பவன் ‘ஆ’ என்பவனுக்கு அனுப்பிவிடும் ஒன்றல்ல. அது ஒரு சமூக அமைப்பியல் கூறு. அதை அர்த்தப்படுத்துவதில் அதே அமைப்பைச் சார்ந்த வேறுகூறுகள் (புறச்சூழல், செய்தியை அனுப்பியவன், செய்தியைப் பெறுபவன்) பங்கும் இன்றியமையாதது. இப்படம் ஒரு இயங்குமாதிரி”³⁴.

இப்படம் இருவழியிலும் கருத்துப் பரிமாற்றம் நிகழ்வதைக் குறிக்கிறது, அர்த்தப்படுத்துதல் துணைக்காரணிகளால் நிகழ்வது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

செய்தியைச் செலுத்துதலும், பயன்கருதிய செய்தியும்

செய்தியை ‘அர்த்தப்படுத்துவதில்’ பயன் விளைகிறது. இதனை லாஸ்வெல்லின் நிகழ்மாதிரி புலப்படுத்துகிறது.

செய்தியைச் செலுத்துதல் ஒரு நேர்க்கோட்டுத் தன்மையில் அமைந்துள்ளது. இவ்வமைப்பில் எந்த ஒன்றினை இடம் மாற்றினாலும் விளைவு மாறிப்போகும். எந்த ஒரு செய்தியும் பயன் கருதியே செலுத்தப்படுகிறது என்பது தெளிவு.

கேட்போரின் துவங்கல்

செய்தித் தொடர்பு ஒவ்வொரு மனிதனின் வாழ்விலும் வளர்ச்சியிலும் பங்கு கொள்கிறது. வாய்வழியாகவும் பிற ஊடகங்கள் வழியாகவும், நிகழ்த்தப்படும் செய்தித் தொடர்பு கேட்குநரிடத்தில் தூண்டுதலை ஏற்படுத்திச் செய்தியின் வன்மை மென்மைகளை ஆராயத் தூண்டுகிறது. செய்தித் தொடர்பை ஏற்படுத்தும் மனிதனோ அல்லது அமைப்போ, சூழல்கள் வழித் திரிபான செய்திகளைத் தருதல் கூடும். எனவே, செய்தித் தொடர்பில் திரிபு தவிர்க்கப்பட வேண்டும்.

பொருள் உருவாக்குதல்

செய்தித் தொடர்பு குறித்து இருவித சிந்தனைக்குழுக்களின் கருத்துக்கள் இங்கு ஆராயப்படுகின்றன.

முதலாவது சிந்தனைக்குழு, செய்தித் தொடர்பு என்பது செய்திகளைச் செலுத்துதல் என்று கூறுகிறது.

செய்தி அனுப்புவோர் → குறிப்படுத்தல் → குறியீட்டல்

(கருவிகள்) பாதைகள் → சாதனங்கள்

பரிமாற்றத்திறன் என்கிற முறையில் செய்தித் தொடர்பை மதிப்பிடுகிறது.

இரண்டாவது சிந்தனைக்குழு, செய்தித் தொடர்பினை ‘அர்த்தங்களை உருவாக்கலும் பரிமாறிக்கொள்ளலும்’ என்று ஆராய்கிறது. ‘எவ்வாறு செய்திகள்

(அல்லது பிரதிகள்) மக்களோடு உறவுகொண்டு அர்த்தங்களை உருவாக்குகின்றன’ என்பதுதான் இக்குழுவினரது அக்கறை”³⁴.

இவ்விரு குழுக்களின் கருத்துக்கள்வழிச் ‘சமூக உறவுகொள்ளல்’ என்னும் வரையறை பொதுவானதாக இடம்பெறுகிறது. தனிமனிதனும் ‘சமூக உறவுகொள்ளல்’ என்னும் அடிப்படையிலேயே செய்தித் தொடர்பு நிகழ்த்துகிறான்.

மொழிச் சூழலும், பொருட்சிறப்பும்

கருத்துப் புலப்பாட்டில் சூழல், பொருளை உறுதி செய்கிறது. சொற்கள் கொண்டுள்ள பொருட் சிறப்பினைச் சூழலுக்கு ஏற்றவாறு எடுத்துக்கொள்வது என்பது சிலவேளைகளில் தவிர்க்க இயலாததாகிவிடும். இதனை ‘மொழிச்சூழல்’ என்று குறிக்கிறார் கி. அரங்கன்.

“பொருள் வெளிப்பாட்டிற்கு இலக்கண விதிகள் அடித்தளமாக அமைகின்றன. செம்மையான பொருள் வெளிப்பாடு கருத்துப் புலப்பாட்டிற்கு (Communication) அடித்தளமாக அமைகிறது. இதற்குமேல் சமுதாயச் சூழலின் கட்டுப்பாடு (constraint) செயற்படுகிறது”³⁷.

என்கிறார்.

எழுத்திலும் சூழலைச் செயல்படுத்துதல்

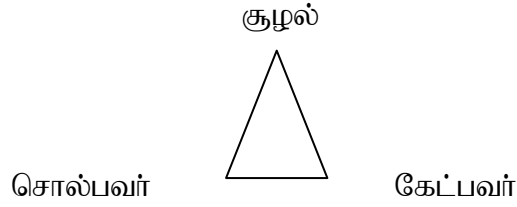
கருத்துப் புலப்பாட்டில் சூழல் தொழிற்படுவதால் எத்தகைய சூழலில், எத்தகைய கருத்து, எத்தகைய பொருளைத் தருகிறது என்று அறிந்து செயற்பட வேண்டியது இன்றியமையாததாகின்றது.

பேச்சில் மட்டுமின்றி எழுத்திலும் சூழல் நிலை செயற்படுவதை ரெனிவலாக் எடுத்துக்காட்டுகிறார்.

“கவிதையின் பொருள் சூழலைப் பொறுத்தது. ஒரு சொல் அகராதிப் பொருள் மட்டும் கொண்டதன்று. அது ஒரு பொருள் குறிக்கும் பல சொற்கள், பலபொருள் தரும் ஒருருவச் சொற்கள் ஆகியவற்றின் நிலைகளையும் தாங்கி நிற்கின்றது”³⁸ என்கிறார்.

ரோமன் ஜாகப்சன் நிகழ்மாதிரி (Roman Jacobson Model)

சூழல் என்பது செய்தியை மையமாகக் கொண்டும் செல்லும் திறத்தையும் பெறும் திறத்தையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இயங்குகிறது. மொழி, சூழலின் வழிப்பட்டுப் பொருளுணர்த்தும் என்பதை ஜாகப்சன் நிகழ்மாதிரிக் காட்டுகிறது.

ஜாகப்சன் செய்திக்கு அடிப்படையாகக் கருவைச் (அல்லது பொருளை) சூழல் என்கிறார்³⁹.

மேற்கூறிய கருவை அல்லது பொருளைப் புரிந்து கொள்வதற்குத் துணையாகும் காரணிகளையும் குறிப்பிடுகிறார்.

அவற்றுள் நான்காவதாக இடம் பெற்றுள்ள காரணி சூழல் (Context).

அதன் பணி (Function) பொருள் சுட்டல் (Referential) என்கிறார்⁴⁰.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் சூழலுக்குத் துணைபுரியும் வேறுசில காரணிகளையும் குறிப்பிடலாம். அவை வருமாறு:

1. வாய்ப்பு - Access
2. கிடைப்பு - Availability
3. நேரம் - Time
4. ஈடுபாடு - Involvement

செய்தித் தொடர்பில் சூழல் முக்கியப் பங்கு பெற்றாலும் செய்தியின் மதிப்பை அது ஒன்றே தீர்மானித்துவிட முடியாது. செய்தி ‘நம்பகத்தன்மை’ என்னும் ஆய்வுக்கு உட்பட்டதாகும் என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

மூலகை ஊடகங்கள்

ஊடகம் என்னும் சொல் செய்தி செலுத்தப்படும் பாதையைக் குறிப்பதாகும். மக்களுக்குக் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் ஊடகங்களைப் பொதுவாக மூன்று வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை,

1. பேச்சு ஊடகம்
2. எழுத்து ஊடகம்
3. காட்சி ஊடகம்

பேச்சு ஊடகமும் நேர்முகக் கருத்தும்

நேர்முகக் கருத்துப் புலப்பாட்டுத் தன்மை கொண்டது. பேச்சு ஊடகம் இன்றி அன்றாட வாழ்க்கையே கூட தடைப்படும். ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொண்டு கற்கவும், கேட்கவும், கற்பிக்கவும், கேட்பிக்கவும் இவ்வுடகத்தின் வழிச் செயற்பட முடியும். ஆகவே, வாய்மொழி வழி நடத்தப்படும் கருத்துப்புலப்பாடே சிறந்ததெனக் கொள்ளப்படுகிறது.

எழுத்து ஊடகமும் வரி வடிவமும்

கருத்துப் புலப்பாட்டில் எழுத்து ஊடகம் பரவலாகக் கருத்தைப் புலப்படுத்த உதவுகிறது. கடந்த காலத்தையும் நிகழ்காலத்தையும் எதிர் காலத்தவர் அறிந்து கொள்ளவும் எழுத்து ஊடகம் துணை புரிகின்றது.

எழுத்து ஊடகத்தில் வரிவடிவங்கள் மாறும்போது கருத்துப் புலப்பாட்டில் தடை ஏற்படுகிறது.

காட்சி ஊடகத்தின் இன்றியமையாமை

கண்களால் கண்டு கருத்தை நேரடியாக அறிந்து கொள்வது காட்சி ஊடகமாகும். குறிகள், குறியீடுகள் காட்சி ஊடகத்தின் வழியேதான் கருத்துப் புலப்பாட்டை நிகழ்த்துகின்றன. நாடகம், திரைப்படம், தொலைக்காட்சி போன்றவையும் சிற்ப, ஓவியக்கலைகளும், காட்சி ஊடகத்தின் வாயிலாகக் கருத்தைப் புலப்படுத்துகின்றன. காட்சி ஊடகம் மகிழ்வூட்டலும் அறிவூட்டலும் ஆகிய பணிகளைச் செய்கிறது நம்பகத்தன்மையை மிகுவிப்பது காட்சி ஊடகமாகும்.

சங்கேதமும் புரிந்துணர்வும்

காட்சி ஊடகத்தில் குறிகள், குறியீடுகள் சங்கேதங்களை உருவாக்குகின்றன.

“குறிகள் செயற்கையாக உருவாக்கப்படுபவை. பொருளை உணர்த்தும் வகையில் குறிகள் கண்டறியப்படுகின்றன. குறி, ஒரு குறிப்பிட்ட பொருளை உணர்த்துவது குறியீடு. குறிகள் ஒழுங்குற அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அமைவுகள் (Systems) சங்கேதங்கள் எனப்படும்”⁴¹.

என்பர்.

1. மரபும் குறிகளும் பெறும் சிறப்பிடம்

மொழிசாரா முறையில் கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப்படும் காரணிகளில் குறிகள் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. குறிகள் இரண்டு வகைப்படும்.

1. மரபு வழிப்பட்ட குறிகள்
2. மரபு சாராக் குறிகள்

மரபு வழிப்பட்ட குறிகளும் சமூகப் பரிமாணமும்

மரபு என்பது குறிகளின் ‘சமூகப் பரிமாணம்’ ஆகும். ஒரு குறிக்கு எவ்வாறெல்லாம் அர்த்தம் கொடுக்கலாம் என்று அதனைப் பயன்படுத்துவோர் வழிவழியாகத் தமக்குள் கொள்ளும் ஒப்பந்தமே மரபு⁴² என்கிறார் க. பூரணச்சந்திரன்.

குறியியலாளரைப் பொறுத்தவரை மரபு என்பது எந்தச் சொல் எந்தப் பொருளில் வழிவழியாக வழங்கப்பட்டதோ, அந்தச் சொல்லை அந்தப் பொருளுக்கு வழங்குவதேயாகும். மொழியியலாரும் சொற்களைக் குறிகள் என்றே குறிக்கின்றனர். கருத்துப் புலப்பாட்டில் மரபு என்பது நிலைப்படுத்தப்பட்ட குறிகளைக் குறிப்பதாகும்.

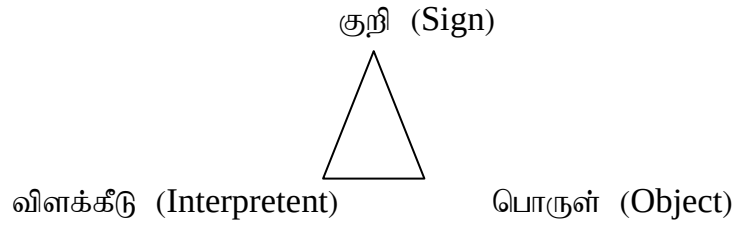
மரபு சாராக் குறிகள்

மரபு சாராக் குறிகள் அந்தரங்கத் தன்மை வாய்ந்தவை. அவை ஆக்கியோனுக்கன்றிப் பிறருக்கு எதையும் உணர்த்துவதில்லை⁴³. ஆக்கியோனுக்குரிய இரகசியத்தன்மை இவற்றில் உண்டு என்கிறார் பியர்ஸ்.

மரபு சாராக் குறிகள் ‘குறிகள்’ என்றே அழைக்கப்படுகின்றன. குறிகள் எப்படிச் செயற்படுகின்றன அல்லது விளங்கிக் கொள்ளப்படுகின்றன என்பதை, பியர்ஸ் விளக்குகிறார்.

பியர்ஸின் அர்த்தமாதிரி

குறி யாரையேனும் சென்று விளிக்கிறது. அவர்கள் மனத்தில் ஒரு சமமான (equivalent) குறி விளக்கீடு (interpretent) என்று சொல்லப்படும். குறி எந்த ஒன்றிற்காகத்தான் நிற்கிறதோ அது ‘பொருள்’ (object) எனப்படுகிறது. ஒவ்வொரு கூற்றிற்கும் இடையிலுள்ள இருமுனை அம்புக் குறிகள், ஒவ்வொரு கூற்றும் பிற இரண்டுடனும் தொடர்புபடுத்தியே அறியப்படுவது என்பதைக் குறிக்கின்றன.

குறிவிளக்கீடும், மனக்கருத்தும்

குறி விளக்கீட்டைத் தோற்றுவிப்பதன் வழி பயன்படுத்துபவர் மனத்தில் பிறிதொரு கருத்தையே உண்டாக்குகிறது. விளக்கீடு என்பது மனத்தில் நிகழும் ஒரு கருத்துதான். அது குறியாலும் கேட்பவனுடைய மன அனுபவங்களாலும் உருவாக்கப்பட்ட ஒரு கருத்தாக்கம்⁴⁴ என்கிறார் பியர்ஸ்.

பியர்ஸின் மூவகைப்பகுப்புகள்

குறிகள் பொருள்களால்தான் கண்டறியப்படுகின்றன. பியர்ஸ் குறிகளை மூன்று வகைகளாகப் பகுத்துக் காண்கிறார்.

1. படிமம் (Icon) - ஒலிக்குறிப்புச் சொற்கள், படம் முதலியவற்றால் புலப்படுத்தப்படுகிறது.
2. காட்டி (Index) - தனது பொருளோடு நேரடியாக இருப்பியல் தொடர்புடையது. புகை, தீ இருப்பதைக் காட்டும்.
3. குறியீடு (Symbol)- மரவு வழியாக அல்லது சமூக ஒப்புதல் பெற்று வழங்கப்படுவது செஞ்சிலுவை அடையாளம்⁴⁵.

2. சங்கேதங்களும் செய்தித்தொடர்பும்

சங்கேதத்தைக் ‘குறியொழுங்கு’ எனக் குறிக்கின்றனர் குறியியலாளர். சமூகம் ஒப்புக் கொண்ட குறி அங்குள்ள செய்தித் தொடர்பினை ஏற்படுத்துகின்றது. சங்கேதங்கள் இருபெரும் பிரிவுகளையும் பல உட்பிரிவுகளையும் கொண்டு விளங்குகின்றன.

1. நடத்தைச் சங்கேதங்கள் (Behaviour Codes)
2. அர்த்தமுணர்த்தும் சங்கேதங்கள் (Signifying Codes)⁴⁶

நடத்தைச் சங்கேதங்களும் சட்டவிதிகளும்

நடத்தைச் சங்கேதங்கள் சட்டவிதிகட்கு உட்பட்டவை. கால்பந்து ஆடுவது அல்லது அரசு ஊழியர் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது பற்றிய விதிகள் இவ்வகையின.

தொடர்பு சாதனப்பணி

அர்த்தமுணர்த்தும் சங்கேதம் குறிகளால் ஆனது. சங்கேதங்கள் அர்த்தங்களை அளிப்பவை. சங்கேதங்கள் சமூகப் பணி அல்லது தொடர்பு சாதனப்

பணியைப் புரிகின்றன. குறிகளின் ஒழுங்கமைவுகள் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட சமூகப் பண்பாட்டுப் பின்னணியில் செயற்படுகின்றன. இவ்விரு சங்கேதங்களும் ஒன்றிற்கொன்று தொடர்புடையவை.

செய்தித் தொடர்பில் சங்கேதங்கள் மொழியியல் அடிப்படையில் நுட்பமான பணிகளைச் செய்கின்றன. குறிகளும் சங்கேதங்களும் பிறருக்குச் செலுத்தப்பட்டுக் கருத்துப் பரிமாற்றம் நிகழ்த்தப்படுகின்றன. குறிகளும் சங்கேதங்களும் மீட்டுருவாக்கம் செய்யும் திறத்திலேயே செய்தித் தொடர்பின் சிறப்பு அடங்கியிருக்கிறது.

சமஅளவில் கேட்குநரும், கூறுநரும்

கருத்துப் புலப்பாட்டில் கூறுநரும் கேட்குநரும் சமஅளவில் பங்கு கொள்கின்றனர். கூறுநரின் திறன்கள் மதிப்பிடப்படுவது போலவே கேட்குநரின் திறனும் மதிப்பிடப்படுகின்றன. கருத்துப் பரிமாற்றம் செம்மையாக நிகழ செய்தியைக் கொடுப்பவரும் பெறுபவரும் திறனுடையவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

கேட்பவரின் திறன்

கேட்குநர் பற்றிய வரையறைகளைக் கருத்தில் கொள்ளும் பொழுது, பேச்சு, காட்சி ஆகிய மூன்றையும் பெறுபவர் என்பதே பொருத்தமுடையதாகும். கூறுநர் ஒரு செய்தியை யாருக்குச் சொல்கிறார் என்பதில் அதிக அக்கறை காட்ட வேண்டும். ஏனெனில், செய்தி கேட்குநரிடத்தில் தூண்டுதலை ஏற்படுத்திப் பயனைத் தருகிறது.

“அரிஸ்டாட்டில் கூட படைப்பின் பிற கூறுகளையும் அலசி ஆராய்ந்தாலும் வாசகனின் உணர்ச்சிப் பாதிப்பிற்கு ஓரளவு

முதன்மை கொடுத்தார் என்பது அவரது உணர்ச்சித்தூய்மை
(Catharsis – Purgation of emotions) பற்றிய குறிப்பால் அறியலாம்”⁴⁷.

என்பர்.

கேட்குநர் திறனை மதிப்பிடும்பொழுது செய்தியின் மதிப்பு, சொல்லும்
முறை, கேட்குநரின் மனநிலை ஆகியவற்றைக் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும்.

செய்திகளை ஏற்பதில் கேட்குநரின் பங்கு

செய்தித் தொடர்பில் கேட்குநர் திரும்பிச் செலுத்தும் நிலையை உடையவர்
ஆவார். செய்திகளை ஏற்றுக்கொண்டதற்கான குறிப்புகளைக் கேட்குநர் புலப்படுத்த
வேண்டும். திருப்பிச் செலுத்துமுறை ஒழுக்க முறைகளுக்கு உட்பட்டதாக இருக்க
வேண்டும். செய்திகளை அப்படியே ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பதில்லை.
ஆகவே, செய்தியின் தன்மைகளை ஆராய்வது கேட்குநரின் கடமையாகும்.

எதிரெதிர் செயல்பாடுகள்

கருத்துப் புலப்பாட்டில் கூறுநர், கேட்குநர் நிலைகள் எதிரெதிராக நின்று
செயற்படுகின்றன. வெளியிடப்பெறும் கருத்து, அக்கருத்துச் சூழல்களோடு
பொருந்தி உணர்த்தும் பொருள், அப்பொருள் கேட்குநரிடத்தில் ஏற்படுத்தும்
விளைவு ஆகியன கருத்துப் புலப்பாட்டைத் தொடர வழிவகுக்கின்றன.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் வெற்றியும் தோல்வியும்

முன்னர் கூறியாங்குக் கூறுநர், கேட்குநர் ஆகிய இருவரிடத்துக் கருத்துப்
புலப்பாடு நிகழ்கிறது. இவ்விருவரும் முழு ஈடுபாட்டுடன் கருத்துப் புலப்பாட்டில்
கலந்து கொள்ளும் பொழுது கருத்துப் புலப்பாடு வெற்றி பெறுகிறது.

“பேசவேண்டிய சமயத்தில் பேசுதல், கேட்டுணர வேண்டிய
சமயத்தில் கேட்டுணர்தல் போன்ற தங்களது பங்கைச் சரிவர இருவர்

ஆற்றும்போது அவர்களுக்கிடையில் கருத்தாக்கம் நடைபெறும், கருத்தாடல் தொடரும் கருத்துப் புலப்படுத்தும் வெற்றிபெறும்”⁴⁸.

என்கிறார் ந. தெய்வசுந்தரம்.

செய்தித் தொடர்பில் செலுத்தப்படும் செய்தி தெளிவில்லாதபோது கேட்குநரிடத்துக் குழப்பத்தைத் தோற்றுவிக்கும். இதன் கருத்துப் புலப்பாட்டில் தோல்வி ஏற்படுகிறது.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் முரண்பாடு

தவறாகப் பொருள் கொள்ளல் என்பது கருத்துப் புலப்பாட்டில் முரண்பாட்டைத் தோற்றுவிக்கிறது.

“செய்தி தருவோனுக்கும் பெறுவோனுக்கும் இடையேயுள்ள பண்பாட்டு வித்தியாசத்தாலும் தவறாகப் புரிந்து கொள்ளல் நிகழலாம்”⁴⁹.

என்கிறார் க. பூரணசந்திரன்.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் சரியான சூழ்நிலை

கருத்துப் புலப்பாட்டிற்குச் சூழ்நிலை சரியாக அமைதல் வேண்டும். கூறுநர் பொருள் நினைவோடு கருத்துக்களை முறைப்படுத்திக் கூற வேண்டும். தேவையற்ற குறுக்கீடுகள் கருத்துப் புலப்பாட்டில் தடை ஏற்படுத்தும். இது குறித்து, ந. தெய்வசுந்தரம் குறிப்பிடுகிறார்.

“கருத்தாடலின் பங்கேற்பவர்கள் மொழிவழிச் செயல்பாட்டு உணர்வுடன் செயற்படுவது கருத்தாடல் வெற்றிக்கு அவசியமாக அமைகிறது. இல்லையென்றால் கருத்தாடல் தடைப்படும் போது கருத்துப் புலப்படுத்தல் நடைபெறமுடியாது”⁵⁰.

கருத்துப் புலப்பாட்டின் சமுதாயத் தேவை

கருத்துப் புலப்பாடு ஒரு சமுதாயத் தேவையாகும். பேச்சும் எழுத்தும் எண்ணற்ற கலை, இலக்கியப் படைப்புகளும் மக்களுக்கென்றே உருவாக்கப்படுகின்றன. மொழி, கலைகள், பண்பாடு போன்றவற்றில் மக்கள் விழிப்புணர்வு பெறுவதற்கும், சமூக உறவுகளை வளர்த்துக் கொள்வதற்கும் கருத்துப் புலப்பாடு தேவைப்படுகின்றது. காலத்திற்கேற்ப கருத்துக்கள் மாறுகின்றன. அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்வதில் மக்கள் இடையறாது ஈடுபட்டுக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்வண்ணமே கருத்துப் புலப்பாடும் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. சரியான நிலையில் வெளிப்படும் கருத்துக்கள் வெற்றி பெறுகின்றன.

கிரேக்க அறிஞர்களின் சேவை

புலப்பாட்டு நெறிக்கு வித்திட்டவர்கள் கிரேக்க அறிஞர்கள் ஆவர். கிரேக்கத்தில் கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டிலேயே புலப்பாட்டு நெறி எழுத்து வடிவம் பெற்றுவிட்டது. கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டில்தான் ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வாளர்களிடையே புலப்பாட்டு நெறி பற்றிய சிந்தனை மேலோங்கியது. புலப்பாட்டு நெறி கிரேக்கத்தில் எழுத்து வடிவம் பெறுவதற்கு முன்பே ‘தமிழ்ப் புலப்பாட்டு நெறி’ தொல்காப்பியரால் எழுதப்பட்டுவிட்டது.

“கிரேக்க நாட்டு அரித்தாட்டில் காலத்திற்குப் பன்னூறு
ஆண்டுகட்கு முன்பே தமிழகத்தில் இலக்கிய
நெறிமுறைகள் வகுக்கப்பட்டுப் பயிலப்பட்டுப்
பாடப்பட்டு வந்தன என அறியலாம்”⁵¹

என்கிறார் சி. இலக்குவனார்.

தமிழ் இலக்கியங்களில் புலப்பாட்டு நெறி பற்றிய சிந்தனைகள்

தொல்காப்பியம், திருக்குறள், நன்னூல் போன்ற நூல்களில் புலப்பாட்டு நெறி பற்றிய சிந்தனைகள் இடம் பெற்றுள்ளன. புலப்பாட்டு நெறி கிரேக்கத்தில் ஒரு கலையாகப் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது போல் தமிழில் வளர்க்கப்படவில்லை. எனினும், புலப்பாட்டு நெறி பற்றிய கருத்துக்கள் தொல்காப்பியத்தில் விரிவாக இடம் பெற்றுள்ளன.

சொல்லும் பொருளும் பெறும் இடம்

தொல்காப்பியம் எழுத்ததிகாரம், சொல்லதிகாரம், பொருளதிகாரம் என்னும் மூன்று பிரிவுகளை உடையது. முதலிரண்டும் மொழிக்குரிய இலக்கணம் கூற, மூன்றாவதான பொருளதிகாரம் வாழ்வியல் கருத்துக்களைக் கூறுகின்றது. எழுத்து, சொல், பொருள் என்ற பகுப்புமுறையிலும், அதன் இயல்புகளை எடுத்துரைக்கும் முறைகளிலும் புலப்பாட்டு நெறிகளைக் காணமுடிகிறது. கருத்துப் புலப்பாட்டில் சொல்லும் பொருளும் பெறும் இடத்தையும் கூறுநர், கேட்குநர் நிலைகளையும் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றார்.

“பொருட்குத் திரிபில்லை யுணர்த்த வல்லின்”⁵²

“உணர்ச்சி வாயி லுணர்வோர் வலித்தே”⁵³.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் பொருள் மயக்கமும், கேட்குநர் திறமும் அறியாது புலப்படுத்தும் கருத்தும் பயனற்றவை என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

கிளத்தலும் பொருள் விரிவாக்கமும்

கிளத்தல் என்னும் சொல் புலப்பாட்டு நெறியைக் குறிப்பதாகும். ஒரு ஒரு கருத்தைத் தொடக்கம், நடுப்பகுதி, முடிவு யாவும் அமையச் சொல்வதே கிளத்தலாம். ‘சூலடுமுறை கிளத்துப் படலம்’ என்று கம்பர் கூறுவதைப் பாருங்கள்.

கிளத்தலும் வெளிப்படுத்துதல் என்றே சொற்பொருள்படும். சங்கப் பாடல்களில் ‘கூற்று’ முறை இருப்பதை முன்பு ‘கிளவி’ என்றே பெரிதும் குறித்தனர். தேர்ந்த சொற்களால், வாக்கியம் அமைப்பதைக் ‘கிளவி ஆக்கம்’ என்றார் தொல்காப்பியர். உரையாடலில் வினாவும் விடையுமாகப் பேசுதல், உரையாடலில் அமையும் சில இயல்பு தகுதி வழக்குகள் என்று இவற்றையே அவ்வியலில் விளக்குகின்றார்⁵⁴. என்று தொல்காப்பியரின் புலப்பாட்டுச் சிந்தனையை எடுத்துக் காட்டுகிறார் தமிழண்ணல்.

தொல்காப்பியரின் புலப்பாட்டு நெறி

தொல்காப்பியர், கருத்துக்களை எடுத்துரைப்பதில் புதிய முறைகளைக் கையாளுகிறார். பொருளின் பொது இலக்கணம் கூறலும், பொருளை வகைப்படுத்தி அமைத்தலும், முடிவுரையாகப் புறனடைக் கூறலும் தொல்காப்பியரின் புலப்பாட்டு நெறிகளாக அமைந்துள்ளன. கிரேக்கப் புலப்பாட்டு நெறிகளோடு தொல்காப்பியம் பெரிதும் ஒத்துள்ளதைக் காணமுடிகிறது.

“சிசரோவின் கூற்றுப்படி கண்டுபிடிப்பு (Invention) வரிசை அமைவு (Dionysius), வெளியீட்டு முறை (Elocutio), உச்சரிப்பு (Pronuntis), நினைவாற்றல் (Memoria) ஆகிய ஐந்து உத்திகளின் உள்ளடக்கமே புலப்பாட்டு நெறியாகும். இவ்வுத்திகள் அனைத்தும் தொல்காப்பிய நூற்பாக்களில் அமைந்து கிடப்பதால் தொல்காப்பியமும், புலப்பாட்டு நெறிக்கூறுகளை உள்ளடக்கிய நூல் எனலாம்”⁵⁵.

என்கிறார் பி. தெட்சிணாமூர்த்தி.

கருத்துப் புலப்பாட்டு நெறி, தமிழுக்குப் புதியதன்று என்பதைத் தொல்காப்பியத்தின் வழி அறியலாம். தொல்காப்பிய மரபியலில் கூறும் ‘நல்மரபு’ பற்றிய செய்திகள், தமிழ்ப் புலப்பாட்டு நெறிகளை வகுத்துரைக்கின்றன எனலாம்.

அகம் - குறித்த பொது இலக்கணம்

இன்பத்துள் சிறந்த இன்பமாகக் கருதப்படும் காதல் இன்பத்தினைச் சிறப்பித்துப் பாடியதால் இது “அகம்” எனப்பட்டது. அகம் என்பது அடங்கியது, இடம், உள்ளிடம், மனம் எனப் பலபொருள் தரும் ஒரு சொல்லாகும். தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்தின் முதல் நூற்பா ‘அகம்’ பற்றிய பொது இலக்கணத்தைக் கூறுகிறது. இந்நூற்பாவிற்கு உரை வகுத்த நச்சினார்க்கினியர் விளக்கம் தருகிறார். பின்வருமாறு:

“ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் அவ்விருவரும் ஒருவருக்கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய், யாண்டும் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்பமுறுவதோர் பொருளாதலின் அதனை ‘அகம்’ என்றார். எனவே, அகத்தே நிகழ்கின்ற இன்பத்திற்கு அகமென்றது ஓர் ஆகுபெயராம்.”

தகுந்த பருவத்தில் வெளிப்படும் இன்ப உணர்ச்சி

இன்ப உணர்ச்சி உயிர்களுக்கு இயல்பாய் அமைந்த ஒன்றாகும். அது பருவத்தே வெளிப்படல் இயற்கை. ஆயினும், அது நெறிப்பட்டதாய் இருத்தல் வேண்டும். பருவம் வந்துற்ற ஆணும் பெண்ணும் இன்பம் துய்த்து ஒன்றிவாழும் வாழ்க்கை நெறிகளை அகவொழுக்கம் என்று சான்றோர் கூறுவர்.

இன்பச்சுவையைச் சுட்டும் தொல்காப்பியர்

அகப்பொருள் மரபுகளை வகுத்தளித்த தொல்காப்பியர், அம்மரபுகள் பிறழா வண்ணம் கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் புனைவு முறைகளையும் கூறியுள்ளார்.

அகப்பொருள் செய்தி, காதலர் தம் இன்பவாழ்வு உலகியல் அடிப்படையிலான நாடக வழக்கில் புனைந்துரைக்கப்பட வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்து. அகவாழ்வின் இன்பச் சுவையை உலகோர் அறியும் வண்ணம் அதற்கேற்ற வடிவத்தையும் தொல்காப்பியர் காட்டுகிறார்.

“நாடக வழக்கினும் உலகியல் வழக்கினும் பாடல் சான்ற
புலனெறி வழக்கம் கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர்”⁵⁶.

இளம்பூரணரின் உரை விளக்கம்

இந்நூற்பாவிற்கு உரை வகுத்த இளம்பூரணர், நாடக வழக்காவது சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஓரிடத்து வந்தனவாகத் தொகுத்துக் கூறுதல்; அதாவது செல்வந்தனும், குலத்தானும், ஒழுக்கத்தானும், அன்பினாலும் ஒத்தார் இருவராய்த் தமரின் நீங்கித் தனியிடத்து எதிர்பட்டார் எனவும், அவ்வழிக் கொடுப்போருமின்றி அடுப்போருமின்றி வேட்கை மிகுதியாற் புணர்ந்தார் எனவும், பின்னும் அவர்கள் களவொழுக்கம் நடத்தி இலக்கண வகையான் வரைந்தெய்தினார் எனவும், பிறவும் இந்நிகரனவாகிச் சுவைபட வருவனவெல்லாம் ஒருங்கு வந்தனவாகக் கூறுதல்.

புனையப்படும் முறை

அகப்பொருள் செய்திகளை நிரல்படவும், சுவைபடவும் வைத்து, நாடகத் தன்மை தோன்றப் புனையப்படுதல் வேண்டும். ‘நாடக வழக்கு’ என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் தரும் விளக்கம் அகப்பொருள் பாடல்கள் கருத்துப்பலப்பாட்டு நெறியில் ஆக்கப்படுவதை உணர்த்தும். அவ்விளக்கமானது,

இவ்வதிகாரத்து நாடக வழக்கென்பன, புணர்ச்சி உலகிற்குப் பொதுவாயினும் மலைசார்ந்து நிகழுமென்றும், காலம் வரைந்தும்,

உயர்ந்தோர் காமத்திற்குரியன வரைத்தும் மெய்ப்பாடு தோன்றப்
பிறவாறுங் கூறுஞ் செய்யுள் வழக்கம்.

அகப்பாடல், ஒரு நிகழ்ச்சியைக் கருவாகக் கொண்டு அதில் சுவைகள்
பலவற்றைக் கூட்டிப் புலவர்களால் இன்பஉணர்வுகளோடு கற்பனையாகப்
புனைந்துரைக்கப்படுகிறது.

அகப்பொருள் புலப்பாட்டு வடிவம்

சங்க காலத்துப் கருத்துப் புலப்பாட்டு வடிவம் செய்யுள் ஆகும். அளவான
சொற்களைக் கொண்டு சுருக்கமாகவும், தெளிவாகவும், ஆழமாகவும், நயமாகவும்
கருத்துக்களைப் புலப்படுத்தும் வடிவமாகச் செய்யுள் திகழ்ந்தது. அகப்பொருள்
புலப்பாட்டிற்கு ஏற்றதாக இரண்டு இசைப்பாடல் வடிவங்களைக் கூறுகிறார்
தொல்காப்பியர்.

கலியும் பரிபாடலும்

முன்னர் குறித்த நூற்பாவில் ‘கலியே பரிபாட்டு ஆயிரு பாவினும்
உரியதாகும் என்மனார் புலவர்’ என்பதே அகப்பொருள் புலப்பாட்டிற்குரிய
வடிவங்களாகும். இவ்வடிவங்களை விளக்கும் இளம்பூரணர், “கலியும் பரிபாடலும்,
என்னும் இரண்டு பாவிலும் உரிமையுடைத்தாம் என்று உரைப்பார் புலவர்
என்றவாறு” என்பதாக உரைப்பார்.

புறப்பொருளுக்கும் உரியன

எனவே, இவை இன்றியமையாதன என்றவாறு, ஒழிந்த பாக்கள் இத்துணை
அகப்பொருளுக்கு உரியவாய் வகுத்தலின்றிப் புறப்பொருட்கும் உரியவாய்
வருதலின் ஓதாராயினர். புறப்பொருள் உலகியல்பானன்றி வாராமையின் அது நாடக
வழக்கம் அன்றாயிற்று என்கிறார்.

அகப்பொருள் புனைவு முறைகளையும், வடிவங்களையும் எடுத்தோதிய தொல்காப்பியர் அகப்பொருள் புலப்பாட்டு நெறிகளையும் ஆராய்ந்து கூறியுள்ளனர்.

அகப்பொருளின் பன்னிரண்டு உறுப்புக்கள்

தொல்காப்பியர் பொருள் புலப்பாட்டு வடிவமாகிய செய்யுளுக்குரிய உறுப்புக்களைத் தொகுத்துக் கூறுகின்றார். செய்யுளுக்குரிய 34 உறுப்புக்களில் அகப்பொருள் புலப்பாட்டிற்குரியதாகப் பன்னிரண்டு உறுப்புக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன.

“திணையே கைகோள் கூற்றுவகை யெனாஅக்
கேட்போர் களனே காலவகை யெனாஅப்
பயனே மெய்ப்பா டெச்சவகை யெனாஅ
முன்னம் பொருளே துறைவகை யெனாஅ”⁵⁷

எனத் தொல்காப்பியர் கூறிய பன்னிரண்டு உறுப்புகளும் வருமாறு:

1. திணை
2. கைகோள்
3. கூற்றுவகை
4. கேட்போர்
5. களன்
6. காலவகை
7. பயன்
8. மெய்ப்பாடு
9. எச்சவகை
10. முன்னம்
11. பொருள்
12. துறைவகை

இப்பன்னிரெண்டு உறுப்புக்களும் அகப்பொருள் புலப்பாட்டிற்குரிய காரணிகளாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

அகப்பொருள் நெறியில் திணை அமைப்பு

திணை என்பது ஒழுக்கத்தையும் நிலத்தையும் குறிப்பதாகும்.

“கைக்கிளை முதலாப் பெருந்திணை இறுவாய்

முற்படக் கிளந்த எழுதிணை என்ப”⁵⁸

எனத் தொல்காப்பியர் அகப்பொருள் நெறியில் திணை அமைப்பைப் பொதுபடக் கூறியுள்ளார். இதற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர் எழு திணைகளையும் விளக்குகிறார்.

அவ்வெழுதிணையும் ஆவன – கைக்கிளை முல்லை

குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் பெருந்திணை

ஆம். இவற்றுள் கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் சிறந்த இன்பவொழுக்கம் ஆகா.

கைக்கிளை ஒருதலைவேட்கை எனவும், பெருந்திணை

ஒவ்வாக் கூட்டமாய் இன்பம் பயத்தல் அரிது எனவும்

கூறுதலான் இந்நூலுடையார் காமத்துப் பயனின்மை

உய்த்து உணர வைத்தவாறு அறிந்து கொள்க.

என்கிறார் இளம்பூரணர். எனவே, பருவம் வந்துற்ற ஆணும் பெண்ணும் கூடி மகிழும் இன்பம் சிறந்ததெனக் கொள்ளப்பட்டு அதனைச் சிறப்பு வகையால் வேறுபடுத்திக் கூறுகிறார் தொல்காப்பியர்.

அன்பின் ஐந்திணை

“அவற்றுள்,

நடுவண் ஐந்திணை நடுவண் தொழியப்

படுதிரை வையம் பாத்திய பண்பே”⁵⁹

என்பது தொல்காப்பிய நூற்பா.

எழுதிணையுள் உயரிய இன்பவொழுக்கங்களைக் கூறுவன இந்த ஐந்து திணைகளுமாகும்.

நடுவண் ஐந்திணை என்பன யாவை எனின் முல்லை,

குறிஞ்சி, பாலை மருதம், நெய்தல் என்பனவாகும்.

என்கிறார் இளம்பூரணர். ஐந்திணையும் நில அடிப்படையில் அமைய அகப்பொருள் நிகழ்ச்சிகள் புனைந்துரைக்கப்படுகின்றன.

நடுவண் திணையாகிய பாலைத்திணை

ஐந்திணையுள் நடுவுநிலைத் திணை என்பது பாலையைக் குறிக்கும் பாலைக்குத் தனி நிலம் இல்லை.

“நடுவண் ஐந்திணைக்கண் நிலமும், காலமும், கருப்பொருளும் அடுத்துப் புணர்தல், பிரிதல், இருத்தல், இரங்கல், ஊடல் எனச் சொல்லப்பட்ட அவ் உரிப்பொருள், ஒத்த அன்பும், ஒத்த குலனும், ஒத்த வடிவும், ஒத்த குணனும், ஒத்த செல்வமும், ஒத்த இளமையும் உளவழி நிகழுமாதலின் அது பெருங்கிளைமை ஆயிற்று”⁶⁰.

என்று உரை வகுத்துள்ளனர் இளம்பூரணர்.

பின்புலமாகிய முதற்பொருளும் கருப்பொருளும்

தொல்காப்பியர் கூறுவது ஐந்திணைகளில் உணர்த்தப்படும் அகவொழுக்கங்கள், இம்மூன்றையும் அடிப்படையாகக் கொண்டிருக்கும் என்பதை உணர்த்தவே, இம் மூன்றனுள் உரிப்பொருள் அந்தந்த நிலத்து ஒழுக்கத்தை உணர்த்த, முதற்பொருளும் கருப்பொருளும் அதற்குப் பின்புலமாய் அமையும்.

உரிப்பொருளை வரையறுத்தல்

அகன்ஐந்திணையின் உரிப்பொருள் அந்த நிலத்தை ஒட்டியே அமைந்துள்ளது. ஒரு நிலத்து மக்களின் வாழ்க்கை முறைகளுக்கு ஏற்ப அவர்தம் ஒழுக்கம் அமைவதால் இவ்வாறு வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. குறிஞ்சி-புணர்தல், பாலை-பிரிதல், முல்லை-இருத்தல், நெய்தல்-இரங்கல், மருதம்-ஊடல் என இவையும் இவற்றிற்கு ஏதுவான நிமித்தங்களும் உரிப்பொருள்களாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

பொதுவான அகப்பொருள் நெறி

இயற்கையை அடிப்படையாகக் கொண்டு வகுக்கப்பட்ட அகப்பொருள் நெறிகள் மக்கள் அனைவருக்கும் பொதுவானவையாகும். மக்களுள் ஒத்த தன்மை உடைய ஒருவனும், ஒருத்தியும் கொள்ளும் காதல் உறவுகளைப் பாடுவதே அகமரபு. ஐந்திணை ஒழுக்கங்கள் எல்லா மக்களுக்கும் பொதுவாக இருத்தலால் எவர் பெயரும் சுட்டப் பெறாது பாடல் புனைதல் வேண்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

அகப்பொருள் இலக்கிய நெறி

மக்கள் நுதலிய அகன்ஐந் திணையும்

சுட்டி ஒருவர் பெயர்கொளப் பெறாஅர்⁶¹

என்பர் தொல்காப்பியர். ‘மக்கள் நுதலிய’ என்பதனால் எல்லா மக்களுக்கும் (ஐந்திணை) பொதுவானது என்கிற அகப்பொருள் மரபையும் ‘சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்பெறார்’ என்பதனால் அகப்பொருள் பாடும் இலக்கிய நெறியையும் கூறியுள்ளார்.

கைகோள் - பொருள் விளக்கம்

கைகோள் என்பதற்கு ‘ஒழுக்கங்கோடல்’ எனப் பொருள் கூறுகிறார் பேராசிரியர். அகத்திணை ஒழுக்கம், களவு, கற்பு எனும் இருபெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டதாகும்.

பிறர் அறியாத ஒழுக்கம்

தலைவனும் தலைவியும் பிறர் அறியாதவாறு ஒழுகுவது களவு எனப்படும். இந்நெறியை விளக்குவதற்குப் பொருளதிகாரத்தில் ‘களவியல்’ என்னும் ஓர் இயலையே அமைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.

“காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப் படலும்
பாங்கொடு தழாஅலுந் தோழியிற் புணர்வுமென்
றாங்கநால் வகையினும் அடைந்த சார்வொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”⁶²

என்பது நூற்பா.

தனியிடமும், மெய்யுறு புணர்ச்சியும்

பருவம் வந்துள்ள தலைவனும் தலைவியும் தனியிடத்து எதிர்ப்பட்டு உள்ளப் புணர்ச்சி உறுகின்றனர். இதுவே பின்னர் மெய்யுறு புணர்ச்சிக்கும் வழி வகுக்கின்றது. இவ்வாறு பிறர் அறியாது மறைவிடத்துக் கூடி இன்பம் நுகரும் இந்நிலையே களவு எனப்படும். இது நான்கு வகைப்படும்.

“இயற்கைப் புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்படலும்
பாங்கற்கூட்டமும், தோழியிற் கூட்டமுமென்று
சொல்லப்பட்ட நான்கு வகையானும் அவற்றைச் சார்ந்து
வருகின்ற கிளவியானும் வருவன களவென்று”

என்று இளம்பூரணர் கூறுகிறார்.

இயற்கை வழிநிகழும் இக்களவொழுக்கத்தைப் பாடுவோர் மேற்கூறிய நெறிகளை மனத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்பது தொல்காப்பியர் கருத்தாகும்.

கற்பியலும், மணம் புரிதலும்

களவியல் போல கற்பியலுக்கும் ஒரு தனி இயலை வகுத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். களவு வரைவில் நிறைவுபெறுகிறது. தொல்காப்பியர் களவியலின் இறுதி நூற்பாக்களில் “களவு வெளிப்பட்ட பின் வரைதலும், களவு வெளிப்படாமை வரைதலும்” என்றும் ‘வரையாது பிரிதல் கிழவோற்கு இல்லை’⁶³ என்றும் கூறி அடுத்துக் கற்பியலைத் தொடங்குகிறார்.

பலர் அறிய மணம் புரிதல்

களவில் கூடி மகிழ்ந்த தலைவனும், தலைவியும் அக்களவு வெளிப்பட்டு உலகோர் அறிய மணம் புரிந்து வாழ்வது கற்பு எனப்படும்.

“கற்பெனப் படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக்கொள் வதுவே”⁶⁴

என்கிறார் தொல்காப்பியர். இந்நூற்பாவிற்கு உரைவகுத்த இளம்பூரணர்.

களவின்கண் ஒத்தாரிருவர் வேட்கை மிகுதியாற் கூடி

ஒழுகிய வழிக் கரணத்தின் அமையாது இல்லறம்

நடத்தலாமோ எனின், அ.:தாகா தென்றற்குக்

கரணமொடு புணர என்றார்

என்கிறார்.

“மறைவெளிப் படுதலுந் தமரிந் பெறுதலும்

இவைமுத லாகிய இயனெறி திரியாது

மலிவும் புலவியும் ஊடலும் உணர்வு

பிரிவொடு புணர்ந்தது கற்பெனப்படுமே”⁶⁵

என்பது தொல்காப்பியம்.

களவொழுக்கம் வெளிப்படுத்தலும் களவொழுக்கம் இன்றித் தமரானே பெறுதலுமென்று சொல்லப்பட்ட இவை முதலாகிய இயற்கை நெறியில் தப்பாது மகிழ்தலும் புலத்தலும் ஊடலும் ஊடல் தீர்தலும் பிரிதலுமென்று சொல்லப்பட்ட இவற்றொடு கூடி வருவது கற்பென்று சொல்லப்படுவது

என உரைவகுத்தார் இளம்பூரணர்.

எனவே, கற்புநிலை இரண்டு வகைப்படும் என்கிறார் தொல்காப்பியர். இவற்றுள் களவொழுக்கம் வெளிப்பட்டுக் கற்பாதலே இலக்கியப் புனைவில் பெரிதும் இடம் பெறுகிறது. கற்பொழுக்கம், புனைவில் மகிழ்ச்சி, புலவி, ஊடல், ஊடல் தீர்தல், பிரிவு என்னும் நிகழ்ச்சிகள் தோன்ற புனைதல் வேண்டும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்.

தொகுப்புரை

கிரேக்கத்தில் புலப்பாட்டு நெறி தோன்றுவதற்கு முன்பே தமிழில் புலப்பாட்டு நெறியைத் தொல்காப்பியர் வகுத்தளித்துள்ளார் என்பது எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

தொல்காப்பியரின் புலப்பாட்டுநெறி பற்றிய சிந்தனைகள் விரித்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. கிரேக்கப் புலப்பாட்டு நெறியும் தமிழ்ப் புலப்பாட்டு நெறியும் ஒப்பிடப்பட்டுள்ளன. தொல்காப்பியரின் அகப்பொருள் புலப்பாட்டு நெறிக்குரிய பன்னிரண்டு செய்யுள் உறுப்புகள் விரிவாக ஆராயப்பட்டுள்ளன.

தொல்காப்பியரின் அகப்பொருள் புலப்பாட்டு நெறிகள், இக்காலக் கருத்துப் புலப்பாட்டு நெறிகளோடு பெரிதும் ஒத்துள்ளன. ‘கருத்துப் புலப்பாடு’ என்னும் தொடர், Communication என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்குரிய பொருளோடு எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது. கருத்துப் புலப்பாடு என்பதன் சொற்பொருள் விளக்கம் வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது.

கருத்துப்புலப்பாட்டு வளர்ச்சிநிலைகள் விளக்கமாக எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன. கருத்துப் புலப்பாட்டுக் காரணிகள் முறையாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. கருத்துப் புலப்பாட்டு முறைகளில் நேர்முகக் கருத்துப் புலப்பாடே சிறந்ததென விளக்கப்பட்டுள்ளது. கருத்துப் புலப்பாட்டில் நிகழும் குறைகள் கண்டறியப்பட்டுள்ளன. மேலும், கருத்துப் புலப்பாடு சமுதாயத்தின் இன்றியமையாத தேவை என்பது தெளிவுறுத்தப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழ்ப் பேரகராதி, தொ.4, பகுதி 1, ப. 2352.
2. மேற்படி, தொ. 5, பகுதி 1, ப.2787.
3. மேற்படி, ப. 2787.
4. மேற்படி, தொ. 5, பகுதி 1, ப.2787.
5. கி. அரங்கன், 'இலக்கண அறிவும் கருத்துப் புலப்படுத்தலும்', மொழியியல், தொ.12, ப.73.
6. க. பூரணசந்திரன், செய்தித் தொடர்பியல் கொள்கைகள், ப.1.
7. வே. தயாளன், 'கருத்துப் பரிமாற்றத்திறனும் தமிழை முதல் மொழியாகப் பயிற்றுவித்தலும்', தமிழ் கற்பித்தல் புதிய அணுகுமுறைகள், ப.102.
8. The Oxford English Dictionary, Vol. II, p.700.
9. Suresh Chandra Sharma, **Media Communication and Development**, p.6.
10. பி. தெட்சிணாமூர்த்தி, புலப்பாட்டு நெறி, ப.6.
11. மேற்படி, ப. 7.
12. மேற்படி, ப. 18.
13. கு. முத்துராசன், இலக்கியக் கொள்கையும் இலக்கியத்திறனாய்வும், ப.313.
14. சா. சுவரிமுத்து, கருத்துப் புலப்பாட்டில் கதைப் பாடல்கள், ப.69.
15. க. பூரணசந்திரன், செய்தித் தொடர்பியல் கொள்கைகள், ப.58.
16. D.A. Jayakar Chellaraj, **Resource Material (Typed)**, p.4.
17. க. பூரணசந்திரன், செய்தித் தொடர்பியல் கொள்கைகள், ப.4.
18. D.A. Jayakar Chellaraj, **Resource Material**, p.14.
19. சா. சுவரிமுத்து, கருத்துப் புலப்பாட்டில் கதைப் பாடல்கள், ப.50.
20. பி. தெட்சிணாமூர்த்தி, புலப்பாட்டு நெறி, ப.11.

21. மேற்படி, ப.10.
22. செ. சண்முகன், கட்டுரை எண் 5,தமிழ் கற்பித்தல் புதிய அணுகுமுறைகள், ப.4.
23. ந. தெய்வசுந்தரம்,கருத்துபுலப்படுத்தலும் கருத்தாடலும்,(தட்டச்சு), ப.12.
24. தமிழண்ணல்,தினமணி,தமிழ்மணி, நாள், நவம்பர் 2, ப. 5.
25. ம.ரா.போ. குருசாமி,தமிழ் நூல்களில் குறிப்புப் பொருள்,ப.4.
26. மீனாட்சி முருகரத்னம்,மேலை இலக்கியத் திறனாய்வு அறிமுகம்,ப.125.
27. பி. தெட்சிணாமூர்த்தி,புலப்பாட்டு நெறி,ப.1.
28. The World book of Encyclopaedia, Vol. 12, p.62.
29. A. Karthikeyan, **Conversation: A Technique to develop speaking skill;**
தமிழ் கற்பித்தல்: புதிய அணுகுமுறைகள், ப. 159.
30. Suresh Chandra Sharma, **Media Communication and Development,** p.92.
31. மீனாட்சி முருகரத்னம்,மேலை இலக்கியத் திறனாய்வு அறிமுகம்,ப.109.
32. ந. தெய்வசுந்தரம்,கருத்துபுலப்படுத்துதலும் கருத்தாடலும்,(தட்டச்சு), ப.10.
33. க. பூரணசந்திரன்,செய்தித் தொடர்பியல் கொள்கைகள்,ப.22.
34. மேற்படி, ப.110.
35. மேற்படி, ப.9.
36. மேற்படி, பக்.5-6.
37. கி. அரங்கன்,இலக்கண அறிவும் கருத்துப் புலப்படுத்தலும், மொழியியல், தொ.12, ப.80.
38. பா. வீரப்பன்,சங்க இலக்கிய நடை,ப.20.
39. க. பூரணசந்திரன்,செய்தித் தொடர்பியல் கொள்கைகள்,ப.63.
40. மேற்படி, ப.64.

41. மேற்படி, ப.86.
42. மேற்படி, ப.94.
43. மேற்படி, ப.93.
44. மேற்படி, ப.88.
45. மேற்படி, ப.89.
46. மேற்படி, ப.102.
47. மீனாட்சி முருகரத்னம்,மேலை இலக்கியத் திறனாய்வு அறிமுகம்,ப.102.
48. ந. தெய்வசுந்தரம்,கருத்துப்புலப்படுத்துதலும் கருத்தாடலும்,(தட்டச்சு), ப.6.
49. க. பூரணசுந்திரன்,செய்தித் தொடர்பியல் கொள்கைகள்,ப.6.
50. ந. தெய்வசுந்தரம்,கருத்துப்புலப்படுத்துதலும் கருத்தாடலும்,(தட்டச்சு), ப.6.
51. சி. இலக்குவனார்,தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி,ப.150.
52. தொல்.சொல் (நச்சு.) 392.
53. மேற்படி, 393.
54. தமிழண்ணல், தினமணி, தமிழ்மணி, நவ. 2, ப.5.
55. பி. தெட்சிணாமூர்த்தி,புலப்பாட்டு நெறி,ப.27.
56. தொல்.பொருள் (இளம்.) 56.
57. தொல்.பொருள் (பேரா.) 313.
58. தொல்.பொருள் (இளம்.) 1.
59. மேற்படி, 2.
60. தொல்.பொருள் (இளம்.) உரை, ப. 6.
61. தொல்.பொருள் (இளம்.) 3.
62. மேற்படி, 57.
63. மேற்படி, 487.
64. மேற்படி, 138, 139.
65. மேற்படி, 140.

இயல் - 3

களவில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்

முன்னுரை

அகத்திணை என்பது உள்ளத்தில் நிகழும் உணர்வுகள் குறித்த பொருள் பற்றியதாகும். அகவொழுக்கங்களைத் திட்பமாகவும், நுட்பமாகவும் அகப்பொருள் பற்றிய கோட்பாடாகச் சங்ககால மக்கள் உருவாக்கியுள்ளனர். ‘அகம்’ என்பது அடங்கியது, இடம், உன்னிடம், மனம் எனப் பல பொருள் தரும் ஒரு சொல்லாகும். ஒருவர் பெற்ற அனுபவங்களை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளவும், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவும் கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப்படுகிறது. புலவர்கள் தங்களின் மதிநுட்பத்தினால் கருத்துப் புலப்பாட்டிற்குத் தனித்தன்மை வாய்ந்த சில உத்திகளைக் கையாளுகின்றனர். அவை குழலுக்கேற்ப அமைகின்றன. அவ்வகையில் களவியலில் இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம், பகற்குறி, இரவுக்குறி. வெறியாட்டு, அலர், நொதுமலர், உடன்போக்கு போன்ற சூழ்நிலைகளில் கருத்துப் புலப்படுத்தும் வகைகளை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

களவு - பொருள் வேறுபடும் சொல்

“களவு” என்ற சொல் பிறர் அறியாமல் அவர்களின் பொருள்களைக் கவர்தல் என்ற பொருளில் இக்காலத்தில் வழங்குகிறது. சங்க காலத்தில் இச்சொல் அதே பொருளில் சிறிது வேறுபட்டு வழங்கியது எனலாம். களவு என்ற சொல் திருட்டு, மறைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரு பொருள்களைக் குறிப்பதாகும். களவு என்பதை “பிறர்க்கரிய பொருள் மறைவிற்கோடல் இன்னதன்றி ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தன் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர்

இயல் - 3

களவில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்

முன்னுரை

அகத்திணை என்பது உள்ளத்தில் நிகழும் உணர்வுகள் குறித்த பொருள் பற்றியதாகும். அகவொழுக்கங்களைத் திட்பமாகவும், நுட்பமாகவும் அகப்பொருள் பற்றிய கோட்பாடாகச் சங்ககால மக்கள் உருவாக்கியுள்ளனர். ‘அகம்’ என்பது அடங்கியது, இடம், உன்னிடம், மனம் எனப் பல பொருள் தரும் ஒரு சொல்லாகும். ஒருவர் பெற்ற அனுபவங்களை மற்றவர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளவும், ஒருவரை ஒருவர் புரிந்து கொள்ளவும் கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப்படுகிறது. புலவர்கள் தங்களின் மதிநுட்பத்தினால் கருத்துப் புலப்பாட்டிற்குத் தனித்தன்மை வாய்ந்த சில உத்திகளைக் கையாளுகின்றனர். அவை குழலுக்கேற்ப அமைகின்றன. அவ்வகையில் களவியலில் இயற்கைப்புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம், தோழியிற் கூட்டம், பகற்குறி, இரவுக்குறி. வெறியாட்டு, அலர், நொதுமலர், உடன்போக்கு போன்ற சூழ்நிலைகளில் கருத்துப் புலப்படுத்தும் வகைகளை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

களவு - பொருள் வேறுபடும் சொல்

“களவு” என்ற சொல் பிறர் அறியாமல் அவர்களின் பொருள்களைக் கவர்தல் என்ற பொருளில் இக்காலத்தில் வழங்குகிறது. சங்க காலத்தில் இச்சொல் அதே பொருளில் சிறிது வேறுபட்டு வழங்கியது எனலாம். களவு என்ற சொல் திருட்டு, மறைந்து ஒழுகும் ஒழுக்கம் ஆகிய இரு பொருள்களைக் குறிப்பதாகும். களவு என்பதை “பிறர்க்கரிய பொருள் மறைவிற்கோடல் இன்னதன்றி ஒத்தார்க்கும் மிக்கார்க்கும் பொதுவாகிய கன்னியரைத் தன் கொடுப்பக் கொள்ளாது, கன்னியர்

தம் இச்சையினால் தமரை மறைத்துப் புணர்ந்து பின்னும் அறநிலையில்
வழுவாமல் நின்றல்”¹ என்று இளம்பூரணர் தம் உரையில் கூறியிருப்பதைக்
காணலாம்.

“இன்பமும் பொருளும் அறனும் என்றாங்கு
அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை மருங்கின்
காமக் கூட்டம் காணுங்காலை
மறையோர் தேஎத்து மன்றல் எட்டனுள்
துறையாமை நல்யாழ்த் துணைமையோர் இயல்பே”²

என்பது தொல்காப்பியம்; களவொழுக்கம் என்பது உள்ளிருந்து பிறக்கும் அன்புப்
பெருக்கினால் நிகழும் உள்ளப்புணர்ச்சியாகும். களவு பற்றி அவிநயனார்.

“மறை அவர்க்கு மாண்ட தோர் இடத்தில்
மெய்யுறு வகையுமுள் எல்ல தூடம்படாத்
தமிழியல் வழக்கமெனத் தன்னன்பு மிகப் பெருகிய
களவெனப் படுவது கந்தருவ மணமே”³

என்று கூறுகின்றனர்.

தமிழர் மரபும் காந்தருவ மணமும்

ஆணும் பெண்ணும் தாம் சந்திக்க தனி இடத்தில் யார் பார்வையும் படாத
மறைவிடத்தில் தம் அன்பு மிகப் பெருக்கினால் மெய்யுறத் தழுவுவர். இதனைத்
“தமிழியல் வழக்கம்” என்றும் “களவு” என்றும் “காந்தருவ மணம்” என்றும்
குறிப்பர்.

களவானது பிணி, மூப்புகளின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மையால் உருவும், திருவும், பருவமும், அன்பும் குலனும் முதலியவற்றால் ஒப்புமை உடையவராகிய தலைவனும் தலைவியும் பிறர் கொடுப்பவும் அடுப்பவும் இன்றி வாழ்க்கையால் தாமே எதிர்ப்பட்டுக் கூடுவது”⁴ என்று ந. சுப்புரெட்டியார் விளக்கம் தருகின்றார்.

“அன்பின் ஐந்திணை களவெனப் படுவது

அந்தணர் அருமறை மன்றல் எட்டினும்

கந்தருள் வழக்கம் என்மனார் புலவர்”⁵

அந்தணர் வழங்கும் வேதத்துள் கூறப்பட்டுள்ள எண் வகைத் திருமண முறைகளுள் ஒன்றான காந்தருவ வழக்கத்தைக் களவெனச் சுட்டிக் கூறுகிறது இறையனார் களவியல்.

களவுக் காதலில் கண்களின் பங்கு

கண்களே களவுக்காதலின் வாயில்; காதற்களத்தில் கண்ணுக்குரிய மதிப்பினை வழங்கிப் பின்வருமாறு கூறுகிறார்.

“ஒன்றே வேறே என்றிரு பால்வயின்

ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையின்

ஒத்த கிழவனும் கிழத்தியும் காண்ப

மிக்கோன் ஆயினும் கடிவரை யின்றே”⁶

என்ற நூற்பாவில் உயர்ந்த பாலின் ஆணையால், அதாவது நல்லாழின் ஏவலால் காதற்காட்சி நிகழும் என்று குறிப்பிடுகிறார். தலைவன் தலைவி இருவரின் உள்ளத்திலும் களவென்னும் உறவு தோன்றியதால் மறைவில் சந்திப்பதையே விரும்புவர். இக்களவை “அன்போடு புணர்ந்த காதலின் காமக் கூட்டம்” என்றும்

“மறைந்து ஒழுக்கம்”, “அருமறை” என்ற சொற்களாலும் தொல்காப்பியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

சங்கப்பாடல்களில் களவு

தொல்காப்பியம் உள்ளிட்ட இலக்கண நூல்களும் சங்க இலக்கியப்பாக்களும் களவு பற்றிப் பேசும்போது உறவில் மூன்றாம் கட்டம் அல்லது காலப்போக்கு என்று கருதுதல் வேண்டும் என்பது அறிஞர் தம் கருத்தாகும்.

1. “சமூகத்தில் பெண்ணைக் களவாடுவது உண்மையான களவாகவே இருந்த நிலை முதல் நிலை.
2. களவு பொய்ச் சண்டையாகவும், வெறும் சடங்காகவும் மாறிய நிலை.
3. களவு என்பது தனக்குரிய சொல் நிலையிலும் பொருள் நிலையிலும் தோய்ந்து காதல் என்ற நிலைக்கு மாறியது மூன்றாவது நிலை.

ஒருவரைத் தேடும் விருப்பம்

இந்நிலையை விளக்கும் நேரத்தில் ந.சுப்பு ரெட்டியாரின் கருத்து இங்கு உன்னத்தக்கது.

பலரை விலக்கி ஒருவரைத் தேர்ந்து விழையும் இச்சிறப்புப் பார்வை ஆய்தற்குரிய அரிய சிக்கலாகும்”⁷ என்று ந. சுப்புரெட்டியார் குறிப்பிடுகின்றார். இதனைத் திருக்குறள்,

“கண்ணொடு கண்ணினை நோக்கொக்கின் வாய்ச்சொற்கள்

என்ன பயனும் இல்”⁸

என்று கண்ணால் வெளிப்படுத்தற்குரியவற்றை வாயால் குறிப்பிடுவதால் இயலாத ஒன்றாக விளங்குகிறது. கற்பென்பது நல்வாழ்வு என்றால் அக்கற்பினை அடைவதற்குரிய ஒரு நன்னெறி களவு எனப்படும். இதனை,

“மாமயிலன்னார் மறையிற் புணர்மைந்தர்

காமம் களவிட்டுக் கைகொள் கற்புற்றென”⁹

என்ற பரிபாடல் பாடல் உணர்த்துகிறது. எனவே பழந்தமிழ்ப் பாடல்கள், களவு நெறியை ஆதரித்தமையை இதனால் அறியலாம்.

மனம் ஒன்றிய காதல்

தலைவன், தலைவி ஆகிய இருவரும் உள்ளம் ஒத்தவராய் இணையும் நிலையைக் காதல் என்று அகஇலக்கியங்கள் சுட்டுகின்றன. இவ்விருவர் காதல் ஒன்று பட்டு நிற்பது குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

“நாட்டம் இரண்டும் அறிவு உடம்படுத்தற்குக்

கூட்டி வரைக்கும் குறிப்புரை ஆகும்”¹⁰

என்று இலக்கணம் கூறுகின்றார்.

கண்டதும் காதல்

தலைவன் தலைவியைக் கண்டவுடன் காதல் ஏற்பட்ட நிலையைக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று கூறுகின்றது.

“கண்தர வந்த காம ஒள் ஏரி

என்புஉற நலியினும், அவரொடு பேணிச்

சென்று நாம் முயங்கற்கு அருங்காட்சியமே”¹¹

கல்லோடு கல் சேர்ந்து தீ உண்டாவது போல தலைமக்களின் கண்கள் நான்கும் சேர்ந்து காதல் தீ உண்டாகும் என்பதை இப்பாடல் வழி அறியமுடிகிறது.

பிறர் அறியாத உணர்வுகள்

பிற மக்கள் அறியாவண்ணம் அகத்துள் நிகழும் நடத்தை நிலை களவு என்று குறிக்கப்பெறும். இந்நிலையில் தலைவனும் தலைவியும் பிறர் அறியாதவாறு ஒழுகுவது களவு எனப்படும். இந்நெறியை விளக்குவதற்குப் பொருளதிகாரத்தில் களவியல் என்னும் ஓர் இயலையே அமைத்துள்ளார் தொல்காப்பியர்.

“காமப் புணர்ச்சியும் இடந்தலைப்பாடு
பாங்கொடு தழாலும், தோழியற் புணர்வும் என்று
ஆங்குநால் வகையிலும் அடைந்த சார்பொடு
மறையென மொழிதல் மறையோர் ஆறே”¹²

என்று விதியாகக் குறிக்கின்றார் அவர்.

முதல் சந்திப்பும் இயற்கைப் புணர்ச்சியும்

அன்பின் ஐந்திணையில் இன்பத்திற்கு அடித்தளமாக அமைந்திருப்பது காதல் உணர்வுதான். இக்காதல் உணர்வில் தலைவனும், தலைவியும் கலந்து நுகர முதற்கண் நடைபெறுவது இயற்கைப் புணர்ச்சியாகும்.

“ஆண் பெண் பாலர்களைச் சந்திக்கச் செய்வது விதியின் வேலையன்று. அவர்கள் முதல் முறை சந்திக்கலாம். பலமுறை சந்தித்தும் இருக்கலாம். முதல்நாள் முதற் பார்வையிலோ, பின்னால் பல பார்வைகளிலோ, ஒரு பார்வையைத் காதலோடு பார்க்கச் செய்வது விதியின் ஆணை என்று தெரிவிப்பர் உரையாசிரியர். இக்காதற் புணர்ச்சி விதிகூட்டியே முதலுறவு இயற்கைப் புணர்ச்சி என்று பொதுவாகப் பெயர் பெறும்”¹³ என்பர் வ.சுப. மாணிக்கனார்.

“தெய்வந்தன்னின் எய்தவும் கிழத்தியின்

எய்தவும் படுஉம் இயற்கைப் புணர்ச்சி”¹⁴

என்பதால், இந்த இறையாணையைத் தெய்வத்தாற் பெறவும், தலைமகள் பெறவும் என அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது. உயிர்களின் இயற்கைப் பண்பாகிய இன்ப விழைவு அகப்பாடல்களின் பாடுபொருளாகும். இன்பம் என்பது காம நுகர்ச்சியே. தொல்காப்பியர் உயிர்களின் பொதுப் பண்பாக இதனைக் கூறுகிறார்.

“எல்லா உயிர்க்கும் இன்பம் என்பது

தான் அமர்ந்து வருஉம் மேவற்றாகும்”¹⁵.

என்று தொல்காப்பியர் கூறுவர். இன்பத்தைத் தேடிச் செல்வது தான் ஆண்மக்களின் இயல்பு. எனவே இது அனைத்து உயிர்களின் இயற்கைப் பண்பாகும். இதனைக் குறுந்தொகையில் செம்மண்ணில் கலந்த நீராக,

“யாயும் ஞாயும் யார் ஆகியரோ?

எந்தையும் நுந்தையும் எம்முறைக்கேளிர்

யானும் நீயும் எவ்வழி அறிதும்?

செம்புலப் பெயர் நீர்போல

அன்புடை நெஞ்சம் தாம் கலந்தனவே”¹⁶

செம்மண் நிலத்தில் பெய்த மழைநீர் அம்மண்ணோடு கலந்து அதன் நிறத்தையும் சுவையையும் பெற்று தன்மை மாறி ஒன்றுபடுவது போல, இருவர் உள்ளங்களும் தம்முள் கலந்து பிரிக்க இயலாதவாறு ஒன்றாயின. இங்கு நெஞ்சம் கலந்தன என்பது உள்ளப்புணர்ச்சியைக் குறித்து நிற்பதாகும்.

பிரிக்கமுடியாத சொந்தம்

“யான் நயந்து உறையோய் தேம்பாய் கூந்தல்
வளம்கெழு சோழர் உறந்தைப் பெருந்துறை
நுண் மணல் அறல் வளர்ந்தன்ன
நல்நெறியவ்வே, நறுந் தண்ணியவே”¹⁹

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவன், தலைவியின் கூந்தலாகிய மெல்லணையில்
துயின்றமை நினைத்து அக்கூந்தலின் சிறப்புகளைப் பாராட்டினான். இயற்கைப்
புணர்ச்சிக்கு ஏதுவாகத் தலைவன் தலைவியின் கூந்தலில் வண்டுகளை ஒச்சிப்பின்
நின்ற நிலை இங்கு நினைக்கத்தக்கது.

“இவன் இவள் ஐம்பால் பற்றவும், இவள் இவண்
புந்தலை ஓரி வாங்கு நள் பரியவும்,
காதற் செவிலியர் தவிர்ப்பவும் தவிராது
ஏதில் சிறுசெரு உறுப மன்னோ;
நெல்லை மன்றம்ம பாலே – மெல் இயல்
துணை மலர்ப் பிணையல் அன்ன இவர்
மணம் மகிழ் இயற்கை காட்டியோயே”¹⁸.

என்பது அப்பாடல்.

அகமும் புறமும் ஒன்றிய நட்பு

இளமைக் காலத்தில் உடம்பால் நீங்காது செருவிளைத்துக்
கொண்டிருந்தவர்களை, உள்ளத்தாலும் நட்பாக்கி மகிழ்வித்த ஊழ்வினை, மிகவும்
வலிமை வாய்ந்ததாகும். ஒன்றி உயர்ந்த பாலது ஆணையால் தலைவன்
தலைவியரின் உறவு பிறவிகள் தோறும் தொடர்வது இங்குச் சுட்டப்பட்டுள்ளது.

“இலங்கு மருவித் திலங்கு மருவித்தே

வானி னிலங்கு மருவித்தே தானுற்ற

சூள்பேணான் பொய்த்தாள் மலை”¹⁹

தலைவன் நினைபு பிரியேன் என்று கூறியது பொய்த்தவன் ஆற்றான் என்று இங்குக் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. இயற்கைப் புணர்ச்சிக்குச் சிறப்பு விதியை அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது.

“இயற்கை புணர்ச்சி தெய்வத்தின் எய்துழி

முயற்சி யின்றி முடிவதாகும்”²⁰.

இயற்கைப் புணர்ச்சி தெய்வ முயற்சியால் பெறுவதேயன்றி, தலைவியால் பெறும் முயற்சியாலும் நடைபெறும் என்று கூறுகின்றது.

நன்னெறி வழி இன்ப வேட்கை

மனித உயிர்களின் இன்பவேட்கை, நெறியறிந்து நிகழ வேண்டும் என்பது அகப்புலவர்களின் நோக்கமாகும். இன்பத்தைப் புனைந்த அகப்பாடல்கள் சுவையுடனும், அழகுடனும் மிளிர்வதை அறியமுடிகிறது.

இடந்தலைப்பாடும் இயற்கைப் புணர்ச்சியும்

“இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் இம்முன்று கூட்டங்களிலும் தலைவியால் நிகழுமாயின் அருகியல்லது நிகழாது என்று இளம்பூரணர் கூறுகின்றார். நச்சினார்க்கினியரோ இக்கூட்டங்களில் தலைவியின் பால் கூற்று நிகழாது என்கிறார். இதனை, தோழியற் கூட்டத்து, தலைவி கூற்று நிகழ்த்துவது என்பதும், நிகழுங்கால் நாணும் மடனும் பெரும்பான்மை கெட்டு அக்கூற்று நிகழுமென்பது உம் கூறியவாறாயிற்று”²¹ என்று அவர் எழுதுவதைக் கொண்டு உணரலாம். இக்கூட்டங்களில் தலைவி கூற்று வெளிப்படுமா என்பது

குறித்துத் தொல்காப்பியர் மனக்கருத்து யாதென அறிதற்குக் களவியல் ஐந்து நூற்பாக்கள்²² துணைபுரிகின்றன.

பெண்மைப் பண்புகள்

“தலைமகள் பால் நாணும் மடனும் பெண்மைப் பண்புகளாக எஞ்ஞான்றும் உளவாகலின் காமவொழுக்கத்தின் கண் அவள் தலைமகன் மாட்டுக் கொண்ட காதல் வேட்கை குறிப்பினும் இடத்திலும் புலப்படும் என ஒரு நூற்பாவில் தொல்காப்பியர் கூறுகின்றார்”²³.

கண்களின் வழியே காதல் வேட்கை

தலைவனெதிர் தலைவியது காமவேட்கை கண்களாலும் மெய்ப்பாடுகள் வாயிலாகவும் புலப்படுவதைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பு என்கிறார். குறிப்பினால் வேட்கை புலப்படுத்துதலை மூன்று நூற்பாக்களில் விளக்குகிறார். (தொல். 96, 97, 108).

உரையாசிரியர்களின் உரைவேறுபாடுகள்

இடத்தினான் என்பதற்கு இளம்பூரணர் சொல்லுதற்குத் தக்க இடத்தினால் வேட்கை புலப்படுதல் என்று விளக்கம் தருகின்றார். இடம் என்பதற்கு நச்சினார்க்கினியர் இடந்தலைப்பாடும், பாங்கொடுதழா அலும், தோழியற் புணர்வுமாம் என்று சூழற்பொருள் கொள்கின்றனர். இளம்பூரணர் கூறுவதே தொல்காப்பியர் மனக்கருத்தின் வழியது இடத்தினான் வேட்கை புலப்படுதல் குறித்துத் தொல்காப்பியர்,

“சொல்லெதிர் மொழிதல் அருமைத் தாகலின்

அல்ல கூற்றும்மொழி அவள்வயி னான்”²⁴

என்று இயம்புகின்றார். இந்நூற்பாவிற்கு இளம்பூரணரும் நச்சினார்க்கினியரும் வெவ்வேறான பொருள் கூறியுள்ளனர். அவையிரண்டுமே நேரடியான பொருளல்ல. தலைவன் சொற்களுக்கு எதிராகச் சொற்கள் மொழிவது தலைவியிடம் அரிதாகக் காணப்படலின் அச்சொற்கள் கூற்றுமொழியாம் தகுதியுடையன அல்ல என்பதே நேரடியான பொருளாகும்.

படைப்பாளனும், படிப்பவனும்

கருத்தும் வடிவமும் பொருந்தி அமையும் பொழுது கருத்துப் புலப்பாடு சிறப்படைகிறது. படைப்பாளன் உள்ளத்தில் கருத்து எத்தகைய உணர்ச்சிகளை ஏற்படுத்தியதோ, அதையே படிப்பவனும் பெறுவதற்கு வாயிலாக இருப்பது கருத்துப்புலப்பாடாகும். சங்கப் புலவர்கள் அகப்பாடல்களின் கருத்து வெளிப்பாட்டைத் தோழி மூலம் வெளிப்படுத்துகின்றனர்.

தோழியின் முக்கியத்துவம்

தோழியிற் புணர்ச்சி என்னும் இத்துறை தோழியின் உளவியல் அறிவைச் சிறப்பாகக் காட்டுகிறது. அகப்பொருள் இலக்கியத்தில் இன்றியமையாத சிறந்த இடம் பெறுவாள் தோழி. தலைவியின் வாழ்வின் எல்லா நிலைகளிலும் அவர்களுக்குத் துணை புரிபவளாக அவள் படைக்கப்பட்டிருக்கிறாள்.

உறவின் மூன்று நிலைகள்

“ஆய்வுப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கற்கூட்டம் என்னும் மூன்று நிலைகளிலும் தலைவியைப் புணர்ந்த தலைவன் நான்காவது நிலையாகத் தோழியின் துணை நாடுகிறான். தன் வயின் பாங்கன் அவள் வாயிற் பாங்கு செய்யானாகலின் தோழியிற் புணர்ச்சியை மேற்கொள்வதாகப் பேராசிரியர் கூறும் உரை சிறப்புடையதாகயிருக்கிறது”²⁵.

இறையனாரின் பொருள் விளக்கம்

“மற்றையாரெல்லாம் தலைமகட்குச் செய்யும் வழிபாடும் தோழி விசேடத்தால் செய்யும் வழிபாடும் எல்லார்க்கும் தலைமகள் அருளிச் செய்யும் செய்கையும் கண்டமையான் இவளாம் இவட்டுச் சிறந்தாள்”²⁶ என்று இறையனார் பொருள் விளக்குகிறது.

“அம்மா வாழி, தோழி! கொண்கன்

தான் அது துணிருவன் அல்லன்; யான் என்

பேதைமையால் பெருந்தகை, கெழுமி,

நோதகச் செய்தது ஒன்று உடையேன் கொல்லோ?

வயச்சுறா வழங்கு நீர் சுத்தம்

தவச் சில் தானினன் வரவு அறியானே”²⁷

என்று தலைவியிடம் தனக்கு உள்ள உரிமையைக் கூறி, இருதலைப்புள்ளின் ஒருயிர் போலத் தலைவனும் தலைவியும் வாழ்வதாகத் தோழி குறிப்பிடுகின்றாள்.

தலைவியின் களவொழுக்கம் தோழியின் துணையாலேயே தொடர்கிறது. கற்பொழுக்கமாக மாறுகிறது. பாங்கந் கூட்டத்தின் பின்னர் தலைவனும், தலைவியும் கூடுதற்குத் துணைபுரிகின்றாள் அவள், அவர்களை மண வாழ்க்கையில் ஈடுபடுவதற்குச் செய்யும் முயற்சிகள் அனைத்தும் அவளுடைய அறிவுச் சிறப்பையும் பண்பு நலத்தையும் சிறப்புற வெளிப்படுத்துகின்றன.

தோழியே வாழி

சங்க இலக்கியத்தில் 882 களவுப் பாடல்கள் உள, இவற்றுள் 40 பாடல்களே இயற்கைப் புணர்ச்சி, இடந்தலைப்பாடு, பாங்கந் கூட்டம் என்ற மூன்று வகைக்கும் உரியன. எஞ்சிய 842 பாடல்கள் 95 விழுக்காடு, தோழியிற் புணர்ச்சி

என்னும் ஒரு வகைக்கே வருவன”³¹ என்று தோழியின் சிறப்பினை வ.சுப. மாணிக்கனார் விளக்குகிறார்.

தோழியின் இன்றியமையாப்பண்பு

களவு வாழ்வில் தோழியே இன்றியமையாத இடம் பெறுகிறாள். நாணத்தால் தலைவனிடம் தலைவி நேரடியாகப் பேச இயலாமையால் தோழியின் வழியாகத் தலைவியின் உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துகின்றார்.

கருத்தைப் புலப்படுத்தும் புலவர்கள் மரபு மீறாமலும், மாறாமலும், தமிழ்ப் பண்பு வழாநிலையில் தோழியைக் கருவியாகக் கொண்டு தலைவன் தலைவியின் உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துவதை ஒரு புலப்பாட்டு வகையாக கொள்கிறார்கள்.

தலைவிக்குரிய பண்புறு கிளவி

தலைவி தலைவனுடன் கொள்ளும் களவொழுக்கம் வருங்கால விளைவைப் பற்றிய தலைவியின் அச்ச மனநிலையால் தலைவனுடன் கொண்ட தொடர்பை வேற்று வரைவு, அலர், ஆற்றாமை ஆகிய சூழல்களைத் தவிர, தானே தன் வேட்கையைக் குறிப்பினாலும் இடத்தினாலும் அன்றிப் புலப்படுத்தமாட்டாள் எனத் தலைவிக்குரிய கிளவியை வரையறுக்குங்கால் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார்.

மதி நுட்பமிக்க மங்கை நல்லாள்

தலைவியின் களவொழுக்கத்திற்குத் துணையாக அறிவுத் திறனோடு செயல்படுபவள் தோழி. களவில் தலைவி தலைவனை எதிர்ப்பட்டது முதல் வரைவு நிகழும் வரை, தோழியின் கடமைகள் அளவிறந்தன. தலைவியின் களவொழுக்கத்தை வரைவு நிகழும் வரை காக்க வேண்டியது தோழியின் கடமையாகும். தலைவனின் விருப்பு வெறுப்பு தலைவியின் விருப்பு, வெறுப்பு ஆகியவற்றைக் குறிப்பினால் அறிந்து செயல்படும் மதிநுட்பம் நெஞ்சுரம் கொண்டவள் தோழி. தலைவன் நல்லியல்புகளை அறிந்த தோழி அவனுக்குத்

துணைபுரியத் துணிந்து, தலைவி அவள் முறையினை உணர்த்திக் கூட்டுவிக்க முயல்வாள். நாண மிகுதியுள்ள தலைவியைக் கூட்டத்திற்கு இசைவிக்கின்றாள் தோழி. தோழியின் வழிகாட்டுதலே தலைவியின் நடத்தைப் பண்பாகிறது.

“கொண்கண் ஊர்ந்த கொடுஞ்சி நெடுந்தேர்

தெண்கடல் அடைகரைத் தெளிர்மணி ஒளிப்ப

காணவந்து நாணப் பெயரும்

அளிதோ தானே காமம்

விளவது மன்ற; நோகோ யானே”³²

என்றபடி, மணி ஒலி செய்யுமாறு நாம் காணும்படியாக வந்து, பின் நாம் காணும்படியாக மீண்டு செல்லும் அவள் பெற்ற காமம் இரங்கத்தக்கது. ஆதலால் அவள் குறையை நீக்குதல் உன் கடன் எனக் கூறித் தலைவியை குறைநயத்தல் செய்கிறாள் தோழி.

குறை நயக்கும் கொள்கை கொண்ட தோழி

“வருந்தின வென்பதோர் வாய்ச்சொல் தேறாய்

நீயும் கண்டு நுமரொடும் எண்ணி

அறிவு அறிந்து அளவல் வேண்டும்; மறுத்தற்கு

அரிய— வாழி, தோழி – பெரியோர்

நாடி நட்பின் அல்லது

நட்டு நாட்டார்; தம் ஒட்டியோர் திறத்தே”³³

என்று நற்றிணையில் வலிதாகக் கூறி, கூடி நின்ற முறையில் அமைந்தது கபிலரின் இப்பாடல் மட்டுமேயாகும்.

நடுநிலை நிற்கும் நங்கை

“இன்றை அனவைச் சென்றைக்கே என்றி

கையும் காலும் ஓய்வன ஒடுங்கத்

தீஉறு தனிரின் தடுங்கி

யாவதும் இலையான் செயற்கு உரியதுவே”³⁴

தலைவியின் இசைவைப் பெற்ற பின்னர் குறிவயின் வருமாறு தோழி கூற தலைவன் வந்து நிற்கின்றான். அவன் வரவினை, உணர்த்தி குறிவயின் செல்லுமாறு தோழி தலைவிக்குக் கூறுகின்றாள். ஆனால், தலைவி தன் நாணத்தைத் துறந்து அவனுடன் போவதற்கு அஞ்சினாள். அதனால், இன்றைக்கு வேண்டாம் நாளைக்குப் போகலாம் என்று கூறியதும் பெரிதும் கலக்கமுற்றாள் தோழி. இப்பாடலில் தலைவியின் நாணமிகுதியும் தோழியின் செயலறு நிலையும் சொல்லோவியமாகப் புனையப் பெற்றுள்ளன.

புனையா ஓவியமெனப் புனைந்த புலவர்

தலைவன் உயர்ந்தோயினும், தலைவி மீது கொண்ட காதல் அவனுடைய பணிவு, அடக்கம், காதலை அடைய மேற்கொள்ளும் முயற்சி ஆகிய அனைத்தையும் எடுத்துக்கூறி தலைவியின் உள்ளத்தில் இரக்க உணர்வைத் தோற்றுவித்து அவள் தலைவனை ஏற்குமாறு செய்கிறாள் என்பதனை நற்றிணை, கலித்தொகை ஆகியவற்றில் காணலாம்.

தோழியின் தியாகத்தன்மை

தலைவியின் நல்வாழ்வுக்காக எதையும் செய்வது என்ற துணிவு கொண்டவள் தோழி. தலைவனுக்கும், தலைவிக்கும் எக்காரணத்தினாலும் மன வேற்றுமை உண்டாகக் கூடாது என்ற எண்ணம் படைத்தவள். ஆதலால், தலைவன்

இதுவரை தலைவியைச் சந்திக்காமல் போனதற்கு அவன் மீது பழி சுமத்தக்கூடாது என்று நினைத்தாள். தலைவனைக் குற்றமற்றவனாகவே காட்ட வேண்டும் என்று கருதினாள் என்பதை,

“அம்ம வாழி, தோழி! கொண்கண்

தான் அது துணிருவன் அல்லன்; யான் என்

பேதைமையால் பெருந்தகை கெழுமி,

நோதகச் செய்தது ஒன்று உடையேன் கொல்லேற

வயச்சுறா வழங்குநீர் அத்தம்

தவச்சில் நாளினன் வரவு அறியானே”³⁵

என்ற பாடல் வழி அறியலாம். தலைவனுக்குக் குறை நேர்ந்தது என் தவறுதான் எனத் தலைவியிடம் வேற்றுமை தோன்ற உரைப்பதை அகநானூற்றில் அறியலாம்.

பிறரறிவுக்கெட்டாமல் பிறங்குதல்

தலைவன், தலைவி இருவரும் பிறரறியாது பகலிலும், இரவிலும் ஒருவரோடொருவர் பழகுதற்கெனக் குறிக்கப்பட்ட இடமே குறியன் வழங்கப்படும். குறி பகற்குறி, இரவுக்குறி என இருவகைப்படும். இதனை,

“குறியெனப் படுவது இரவிலும் பகலினும்

அறியத் தோன்றும் ஆற்றது என்ப”³⁶

எனத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

தமிழ்ப்புலவரின் தண்டமிழ்க் கற்பனை

தான் விரும்பிய தலைவியைச் சந்திப்பதற்குத் தோழியின் துணை பெற்ற பிறகு தலைவன் பகலிலும் இரவிலும் தலைவியைக் கூடி மகிழ்கின்ற நிலையினைச் சங்கப் புலவர்கள் கற்பனை வளம்படப் பாடியுள்ளனர்.

“தொடக்கத்தில் பகலில் கூடி மகிழும் தலைவன் பகற் புணர்ச்சிக்குத் தடை நேர்ந்த பின்னர் இரவில் அவளைக் கூடுவான். இரவிலும் கூடுதற்கு இடையீடு நேர்கின்ற போது தலைவி, தோழி இருவர் உள்ளத்திலும் புனர்தல், வேட்கை எழும். கூற்றாலும், குறிப்பாலும், தலைவியை வரைந்தெய்துவதே தக்கது என்பதனைத் தலைவனுக்கு அவர்கள் உணர்த்துவார்கள்”³⁷ என மாயாண்டி குறிப்பிடுவார்.

கற்பாக மாறும் களவுக்காலம்

களவு கற்பாக வேண்டும் என்ற நோக்கம் நினைவேறத்தக்க காலம் உருவாகும் வரை களவு நீடிக்கும் அக்காலத்துப் பகல், இரவுப் புணர்ச்சிகள் நிகழும். முன்பில்லாத ஆற்றலும் துணிவும் காமத்தால் உண்டாகும் என்ற அடிப்படையால் இரவுக் குறிப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. இல்லறம் என்பதற்கு முன்னர் பயிற்சிப் பள்ளி போல் இயங்கும் களவொழுக்கத்தினைத் தக்கவகையில் நீளச் செய்யும் போக்கில் தான் பகல் இரவுக் குறிகளை அமைத்துக் கொடுக்கிறாள் தோழி”³⁸ என்பர் வ.சுப. மாணிக்கம்.

தோழியின் திறன்கள்

தலைவனைச் சந்திக்கத் தோழி தலைவியை உடம்படுத்தல், தலைவனுக்குக் குறியிடம் அமைத்துக் கொடுத்தல், குறியிடத்துத் தலைவன் வந்தபோது தாயைச் சோதித்தல், தாயறியா நிலையில் குறியிடத்துக் கொண்டு சேர்த்தல் தலைவன் குறிபிழைத்தவிடத்து.

“பொழுதும் ஆறும் புரைவது அன்மையின்

அழிவு தலைவந்த சித்தைக் கண்ணும்”³⁹

தங்கள் தவறன்று எனக் காரணம் காட்டி நிலை நாட்டுதல், அதைக் கூறி அவளைத் தேற்றுதல், பகலில் வருவோனை இரவிலும் வந்து தங்குக என வேண்டும் ஆகியன இத்துறையில் தோழியின் பொறுப்புகளாகும்.

பகற்குறியிடத்தை மாற்றும் தோழி

தலைமகள் அறிந்து கூறியதற்கு வாய்ப்பான் மதிப்புறத்திடமே பகற்குறியிடமாகக் கூறப்படுகின்றது. இதனைத் தொல்காப்பியம்,

“பகற்புணர் களனே புறன் என மொழிப

அவன் அறிவுரை வருவழியான்”⁴⁰

பகற்குறியின் இடம் வீட்டின் புறப்பகுதியாகும் என்று கூறுவர். அவன் அறிதற்குரிய இடமாகவும் அவன் வருவதற்குரிய இடமாகவும் அமையும் என்று கூறுகின்றார். இவ்வாறு தலைமக்கள் சேருதற்குரிய இடம் புணர்காலம் என்றும், குறி என்றும் தொல்காப்பியரால் குறிக்கப்படுகின்றது. நாள்தோறும் ஓரிடத்திலேயே கூடுதல் பிறர் அறிதற்கு ஏதுவாகலின் தோழி பகற்குறியிடத்தை அடிக்கடி மாற்றுவாள்.

“கூட்டம் கூடல் பாங்கிற் கூட்டல்

வேட்டலென் றொருகால் வகைத்தே பகற்குறி”⁴¹

கூட்டல், கூடல், பாங்கியிற் கூட்டல், வேட்டல் எனப் பகற்குறி நான்கென அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது.

“ஊர்க்கும் அணித்தே, பொய்கை; பொய்கைக்குச்

சேய்த்தும் அன்றே, சிறுகான் யாறே;

இரைதேர் வெண்குருகு அல்லது யாவதும்

துன்னல் போகின்றால், பொழிலே; யாம் எம்
கூழைக்கு எருமணம் கொண்கம் சேறும்
ஆண்டும் வருகுவள் பெரும் பேதையே”⁴²

என்பதாகும்.

தோழியின் கூற்று

ஊருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு பொய்கை இருக்கிறது. பொய்கையிலிருந்து
சற்றுத் தொலைவில் ஒரு கான்யாறு உள்ளது. அங்குள்ள சோலையில்
இரைதேடும் வெண் குருகு இன்றி வேறு எவரையும் காண முடியாது. கூந்தலில்
தேய்த்துக் குளித்தற் பொருட்டு நாங்கள் எருமண் கொண்டு வருவதாகச்
செல்வோம். தலைவியும் அங்கே வருவாள் என்று தோழி பகற்குறியிடம் குறித்துத்
தலைவனிடம் கூறுகின்றாள்.

குறிஞ்சி நிலத்தில் தோழி, தலைவி கிளி கடியும் தினைப்புனத்தைக்
குறியிடமாகக் கூறுகின்றாள்.

“படுகிளி கடிகம் சேறும்; அடுபோர்
எ.கு விளங்கு தடக்கை மலையன் கானத்து
ஆரம் நாளும் மார்பினை,
வாரற்கதில்ல; வருகுவள் யாயே”⁴³

என்று குறியிடம் கூறுகின்றாள்.

முற்றிய திணைப்புனமும் தலைவியும்

பகற்குறியில் தலைவன் சிறைப்புறத்தானாக வந்திருப்பதை உணர்ந்த தோழி ‘முற்றிதினைக் கிளி கடிந்து காப்பாய்’ எனத் தந்தை ஏவியதும் அன்னை வேங்கை மலர் எனக் கூறியதையும் கூறி அவ்விடத்தினைக் குறித்தாள்.

“நிலவும் இருளும் போல்ப புலவுத்திரைக்

கடலும் கானலும் தோன்றும்

மடல்தாழ் பெண்ணை எம் சிறுநல் ஊரே”⁴⁴

நெய்தல் திணையின் குறி

நிலவும் அதனோடு உடன்நின்ற இருளும் போல புலால் நாற்றம் வீசும் அலைகளையுடைய கடலும், அதன் கரையில் உள்ள சோலையும் மடல்கள் தாழ்ந்த பனை மரங்களையுடைய ஊரைக் குறியிடமாகக் கூறினாள்.

தலைவனின் களவொழுக்கம் அறிந்தமையால் இற்செறிக்க முற்பட்டாள் என்று தோழி பகற்குறிக்கண் வந்த தலைவனிடம் கூறுகின்றாள். நெய்தல் திணையில் குறி பிழைத்த நாளின் மறுநாள் கானலிடத்து, தலைவன் வந்த தோர் நசுங்கிய கூழை நெய்தலை, ஆற்றாத தலைவிக்குக் காட்டுகிறாள்.

இரவுக்குறியை விரும்புதல்

தோழியிற் கூட்டத்தில் குறையிரந்து பெறும் தலைமக்கள் முதலில் பகற்குறியே பெற்றுள்ளனர். பின்னரே இரவுக்குறியை விரும்புகின்றனர். அஃது உலகியல் நிகழ்வு ஆகும். தலைவன் தலைவியின் இரவுக்குறிக்கு விரும்பிய போது தோழி விரும்பாமலும் விரும்பியும் ஏற்ற சூழ்நிலை வாய்த்தபோது தலைவியிடம் இரவுக்குறி நயப்பித்து நல்குகிறாள். இரவுக்குறி மறுத்துப் பகற்குறி நல்கியதாகப் பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றை நிலையாகவும் பிரிக்கலாம்.

1. ஆறு பார்த்துற்ற அச்சத்தால்,
2. தினைப் புனங்காக்க வாய்ப்பு எதிர்ப்பட்ட போது,

என இருவகைப்படும்.

“வேண்டல் மறுத்தல் உடன்பாடல் கூட்டல்
கூடல்பா சாட்டல் பாங்கியிற் கூட்டல்
உயங்கல் நீங்கலென் றொன்பது வனகத்தே
இயம்பிப் போந்த இரவுக் குறியே”⁴⁵

பாடலில் வேண்டல், மறுத்தல், உடன்பாடல், கூட்டல், கூடல், பாராட்டல், பாங்கியிற் கூட்டல், உயங்கல், நீங்கல் என இரவுக்குறி ஒன்பது நிலையான என அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது.

“ஆற்றது தீமை அறிவுறு கலக்கமும்”⁴⁶

என்று இரவுக்குறி மறுத்தலைத் தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.

தயங்கும் தலைவன்

தலைவன் இரவுக்குறி நயந்தபோதும், இரவுக்குறியிடத்து வந்தபோதும், மறுப்புத் தெரிவிக்கப்படும். இம்மறுப்பு தற்சார்பு காரணமாகவும் அறிவிக்கப்படும். இரவுக்குறி மறுப்பு அனைத்திலும் இரவுக் குறியில் ஏற்படும் இன்னல்கள் வலியுறுத்தப்படுகின்றன. அதனால் இரவுச் சந்திப்பை ஏற்கத் தயங்குகிறான் தலைவன்.

தலைவன் இரவுக்குறி வேண்டியபோது காமம் மிகுமாயினும் நின்பால் கொண்ட தொடர்பு தேயாது எனக் குறிப்பாகக் கூறி இரவுக்குறி மறுக்கிறாள் தோழி.

“காமம் ஒழிவது ஆயினும் - பொய்த்துக்

கருவி மாமழை வீழ்ந்ததெ, அருவி

விடரகத்து இயம்பும் நாடர் எம்

தொடர்பும் தேயுமோ நின் வாயினானே”⁴⁷

தோழியின் உவமையும், பொருளும்

முதல் நாள் இடையாமத்தில் பெய்த மழை, பிற்பிறை நாளிலும் அருவியாகத் தொடர்ந்து ஒழுகுவது போல, காமக் கூட்டத்தால் பெற்ற தொடர்பு, இரவுக்குறி இடையீடு போன்றவற்றால் தடைப்பட்டாலும் நீங்காது தொடரும் எனத் தோழி குறிப்பிட்டு இரவுக் குறி மறுத்தாள்.

“கறி வளர் அடுக்கத்து, களவினில் புணர்ந்த

செய்முக மந்தி செய்குறி, கருங்கால்

பொன் இணர்வேங்கைப் பூஞ்சினைச் செலீஇயர்,

குண்டு நீர் நெடுஞ் சுணை நோக்கிக் கவிழ்ந்து, தன்

புன் தலைப் பாறு மயிர் திருத்தும்

குன்றநாடன் இரவினானே”⁴⁸

தலைவியின் துன்பம் தெரிவிக்கும் தோழி

களவில் புணர்ந்து திரியும் குரங்குகளையுடையவன் மலைநாடன், அந்நாட்டில் செல்லும் வலிய கரும்புலியை, நுழைய இயலாத குகையிடத்தே சென்று தாக்கிக் கொன்றது யானை. அதனால், இரத்தம் படர்ந்து சிவந்து நிற்கும் மறுவைக் கொண்ட தன் தந்தத்தை யானை மலையிலிருந்து வீழும் அருவியில் கழுவும் தன்மை பொருந்தியது சாரல் வழி. நின் நெற்றியில் பசலை படர்ந்தாலும் தோள் நெகிழ்ந்து வேறுபட்டாலும் இரவுப் பொழுதில் கொடிய மலைப்பக்கத்தில் நீ வர வேண்டும் என இரவுக்குறி மறுக்கிறாள் தோழி. பகைவர்க்கு உவகை தரும்படியாக வருதலால் ஏற்படும் தலைவியின் துன்பம் கூறித் தோழி இரவுக்குறி மறுக்கிறாள். ஆபத்தாந்தவளாகத் (ஆபத்தில் காப்பவளாக) தோழி இங்கு விளங்குகின்றாள்.

“தலைவன் இரவுக்குறி நயந்தானைத் தோழி மறுத்தது”⁴⁹

என்று தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகின்றது.

“நின் நயந்து உறைவி இன்உயிர் உள்ளாய்
அணங்குடை அரவின் ஆர்இருள் நடுநாள்
மை படு சிறு நெறி எ.:கு துணை ஆக”

“ஆரம் கமழும் மார்பினை,
சாரற் சிறுகுடி ஈங்கு நீ வரலே”⁵⁰

தலைவன் இரவுக்குறி வருதலை விலக்கி வரைந்து கொள்ளுமாறு வேண்டக் கருதிய தோழி, தலைவனே! இவன் உயிர் வருந்தும் வண்ணம் இரவில் நீ இங்கு வருதல் பண்பன்று என்று கூறி இரவுக்குறி மறுத்தாள்.

“விம்மூர் துயர்க்கடல் வெள்ளத்துள்ளே யெம்மை வீழ்வித்துநீர்
எம்முரகத்து வரலொழிந் தீரெதி ரேற்றதெவ்வர்
தம்முரை முப்புர மாக்கிய வாணன் தமிழ்த் தஞ்சைபோல்
உம்மூர் வரத்துணிந்த தோமன்பர் கூறுமங் வூரெமக்கோ”⁵¹.

இயற்கையோடியைந்த மனவுணர்வுகள்

இரவுக் குறிக்கு வந்த தலைவன் மீது பாங்கி அல்லற் குறிப்பிட்ட குற்றத்தை ஏற்றிக் கூறுவதாக தஞ்சைவாணன் கோவையில் அமைந்துள்ளதைக் காணலாம்.

“கருங்கட் தாக்கலை பெரும்பிறிது உற்றென,
கைம்மைக உய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளை முதல் சேர்த்தி

ஓங்குவரை அடுக்கத்துப் பாய்ந்து உயிர் செகுக்கும்

சாரல் நாட! நடுநாள்

வாரல்; வாழியோ! வருந்தும் யாமே”⁵²

இயற்கையோடு இயைந்த நிலையில் வாழ்ந்த தமிழனது உள்ளக் கற்பனைகளும் இயற்கையை ஒட்டி வளப்படுத்துவதாகவே உள்ளன. இருண்ட இடங்களில் தாவுதல் வல்ல குரங்கும், தம்பி வீழ்ந்து இறந்துயரும் நள்ளிரவுப்பொழுது எனத் தலைவன் வரும் பொழுதின் தீமை குறித்தாள். இரவுக் குறியில் தலைவன் துன்பங்களைக் கருதவில்லையாயினும் அத்துன்பத்தைத் தாங்கள் எண்ணி வருந்துவதாகத் தோழி கூறி இரவுக்குறி மறுத்தாள்.

வரைவு கடாவும் தோழி

பகல் இரவு என்னும் இரு குறிகளையும் மறுத்து இனித் தலைவன் வரைதலே நலம் என வரைவு கடாவுகிறாள் தோழி. வரைவு கடாதல் என்பது திருமணத்தை வற்புறுத்தலாம். பகற்குறி வரும் தலைவன் மறுபடியும் இரவுக்குறி வேண்டும்போது தோழி, இருகுறி இடையீடு குறித்து வரைவுகடாவுகிறாள். பகற்குறியிடந்து அலர் கூறி இரவுக்குறி மறுக்கிறாள். தினை முதிர்ச்சி கூறி இரவுக்குறி மறுப்பதாக குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது.

“ஆர்குலி வெற்பன் மார்பு புனைஆக

கோடுஉயர் நெடுவரை கவாஅன், பகலே

பாடுஇன் அருவி ஆடுதல், இனிதே;

நிரை இதழி பொருந்தாக் கண்ணோடு, இரவில்

பஞ்சி வெண்திரிச் செஞ்சுடர் நல்இல்

பின்னு வீழ் சிறுபுறம் தழீஇ

அன்னை முயங்கத் துயில் இன்னாதே”⁵³

அன்னையிடம் காப்பு மிகுதி கூறித் தோழி இரவுக்குறி மறுத்தாள். அன்னை துயில்வதற்கு வருந்துவாள் என்பதை உணர்த்தி இருகுறி மறுத்து வரைவு கடாவினாள் தோழி. தலைவியின் நல்வாழ்க்கையின் மீது பற்றுக் கொண்ட தோழியின் தியாகக் குறிப்பு இதன்வழி விளங்கும்.

இன்பந்தேடும் தலைவனும், இருகுறி மறுக்கும் தோழியும்

குறியிடம் நேரும் தோழி தலைவனுக்குத் தலைவியின் அருமையைப் புலப்படுத்தவும், தலைவன் விரைவில் வரைவு மேற்கொள்ளவும் குறிமாற்றம் செய்கிறாள். இரவுக்குறியிலும் பகற்குறியிலும் சந்திக்க வரும் தலைவனை விரைவில் வரைவு மேற்கொள்வதற்காக குறிமாற்றம் செய்கிறாள். இஃது இருகுறி மறுத்தல் எனப்படும்.

“இரவினும் பகலினும் நீவா என்றலும்

கிழவோன் தன்னை வாரல் என்றலும்”⁵⁴

என்று தொல்காப்பியம் குறிமறுத்து வரைவு கடாவும் முறைக்கு இலக்கணம் தருகிறது.

“அம்ம வாழி, தோழி இன்று அவர்

வாரார் ஆயினோ தன்றே – சாரல்”⁵⁵

என்று குறுந்தொகை குறிப்பிடுவதும்,

“குன்றக் சிறுகுடில் கிளையுன் மகிழ்ந்து

தொண்டகச் சிறுபறை குரவை அயர்”⁵⁶

என்று திருமுருகாற்றுப்படை சிறுபறை முழங்கிக் குரவையாகும் சிறுகுடிமைக் கூறுகின்றதும் இக்கருத்திலேயே

தாழைமலர் பூத்த தனி இடம்

“இழை அணிந்து இயல்வரும் கொடிஞ்சி நெடுந்தேர்
வரைமருள் நெடுமணல் தவிர்த்தனிர் அசைஇத்
தங்கினிர் ஆயின், தவறோ – தகைய
தழைதாழ் அல்குல் இவள் புலம்பு அகல்
தாழைதைஇய தயங்குதிரைக் கொடுங்கழி
இழுமென ஒலிக்கும் ஆங்கண்
பெருநீர் வேலிஎம் சிறுநல் ஊரே”⁵⁷

பகல் வருவதால் அலர் மிகுதியாகும். எனவே, தாழை செறிந்து காணப்பட்டதால் அது மறைவான இடம் என்றும் அங்கு பிறரால் புகழுடியாது என்றும் இரவுக்குறிக்குத் தாழைமலர் பூத்ததனியிடத்தையே, தலைவன் தலைவி சந்திக்கும் இடமாகக் குறித்தாள்.

இற்செறித்தலும், இன்ப ஏக்கமும்

இற்செறிப்பு இயற்கையின் நிகழ்ச்சியாலும் நிலத்தின் விளைவில் நிகழும் பயிராகிய தினை முதிர்ச்சியின் காரணமாகவும் தலைவி இயல்பாக இச்செறிக்கப்படுவாள். தலைவனின் அலர், தலைவனின் வருகை, அவன் உறவால் தலைவியின் உள்ளத்திலும் உடலிலும் ஆற்றாமையால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைத் தாய் உணர்ந்த நிலை போன்றன தலைவியால் ஏற்பட்ட துன்பத்தின் விளைவாகும்.

“இச்செறிப்பு என்னும் குறியீட்டுச் சொல் பெண்களை வீட்டுக்குள் கட்டுப்படுத்திய நிலையைக் காட்டுவதாகவும் கூறுவார் ச. மெய்யப்பன்”⁵⁸.

தலைவியின் களவொழுக்கத்தையும் உடல் மாற்றத்தையும் தாய் அறிந்தமையால் தலைவியை இற்செறிக்க முற்பட்டுள்ளாள் என்பதைத் தலைவனுக்குத் தோழி சிறைப்புறக் கூற்றாகக் கூறுவதை,

“துத்திப் பாத்தன் வைத்து அகல் அல்குல்
திருத்து இழைத் துயல்வுக் கோட்டு அசைத்த பசங்குழைத்
தழையினும் உழையின் போகான்
தான் தந்தனன் காய்காத்து ஒம்பலே”⁵⁹

என்ற பாடல் உணர்த்துகின்றது.

அலர் மலர்தலும், அன்பு தேடுதலும்

தலைவியின் அல்குல் பக்கத்தே கட்டிய அசைதலையுடைய பசிய தளர்களால் ஆகிய தழை ஆடையை விட பக்கத்திலிருந்து பெயர்ந்து போகாத தலைவன், தான், தலைவியின் தாய் இற்செறித்துத் தனக்குக் கிட்டாது பாதுகாக்கப்படுதலை வருவித்துக் கொண்டான். இதில் தலைவியின் களவொழுக்கத்தில் தலைவனின் வருகை, அலரைத் தோற்றுவித்து, தாய், இற்செறிப்பதற்கு ஏதுவாயிற்று எனத் தோழி கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

“இற ஆர் இனக் குருகு, ஒலிப்ப கறவம்
கழிசேர் மருங்கின் கணைக் கால் நீடி,
கண்போல் பூத்தமை கண்டு, நுண்டல
சிறு பாசடைய நெய்தல்
குறுமோ, சென்று எனக் கூறாதோளே”⁶⁰

பகற்குறி வந்து ஒழுகும் தலைவன் ஒருநாள் சமயம் பார்த்து ஒரு புறம் மறைந்திருந்தான். அதனைக் குறிப்பாலறிந்த தோழி, களவு ஒழுக்கம்

நீட்டியமையால் வரைந்து கொள்ள வேண்டித் தம்மை அன்னை இச்செறித்ததாக கருதுமாறு தலைவியிடம் கூறுவதுபோல் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

அன்னையின் முயக்கமும், தோழியின் அறிவிப்பும்

தலைவியை அணைத்துக் கொண்டு தாய் தூங்காமல் இருக்கின்றமையால் தலைவியைக் காணல் அரிது என்ற இச்செறிப்புச் செய்தியைத் தலைவனுக்குத் தோழி கூறுவதை,

“பஞ்ச வெண்திரிச் செஞ்சுடர் நல்இல்
பின்னுவீர் சிறுபுறம் தழீஇ
அன்னை முயங்கத் துயர் இன்னாதே”⁶¹

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

“அம்ம வாழியோ – மணிச்சிறைத் தும்பி!
நல்மொழிக்கு அச்சம் இல்லை; அவர் நாட்டு
அன்னல் நெடுவரைச் சேறி ஆயின்
கடவை மிடைந்த துடவை அம் சிறுதிணைத்
துளர்எறி நுண்துகள் கலைஞர் தங்கை
தமரின் தீராளர் என்மோ – அரசர்
நிரை செலல் நுண்தோல் போலப்
பிரசம் தூங்கு மலைஇழ வோற்கே”⁶²

“தமிழர்க்குக் கடவுள் நம்பிக்கையும் அதனால் கடவுள் வழிபாட்டு நிலையும் இருந்தனவாக அறிகிறோம். பின்னாளில் தென்னாடு போந்த ஆசிரியர் வருகைக்கு முன்பே பண்போடு திகழ்ந்ததாகக் கூறுவர்”⁶³.

இறையச்சமும், கடவுள் வழிபாட்டுத் தொடக்கமும்

இறையச்சமே, மெய்யறிவின் தொடக்கம் என்பர். உலக வாழ்வின் செம்மைக்கும் இது பொருந்தும். தொடக்கக் காலத்தில் ஒருவித அச்சத்தோடு கடவுள் வழிபாடு தொடங்கியிருக்கக் கூடும். இயற்கைச் சீற்றங்களினால் அவ்வச்சம் மனிதர்களின் மனதில் எழுந்தது. இயற்கையை எதிர்த்து மனிதனால் நிற்க இயலாது.

“மன்றமரா அத்த பேஎம்முதிர்க் கடவுள்
கொடியோர்த் தெறாஉம் என்ப, யாவதும்
கொடியர் அல்லர் எம் குன்றுகெழு நாடர்
பசைப் பசந்தன்று, கடமென் தோளே”⁶⁴

தன் காதலன் குளுறவு பொய்த்தமையால் அவரைக் கடவுள் தெறாஉம் எனக் கருதிய தலைவி, தன் தலைவர் கொடியரல்லர் எனக் கூறி அவனைத் துன்புறுத்துதல் கூடாது என வற்புறுத்துவாள் என்ற கருத்தினைக் கபிலர் வலியுறுத்துகிறார். தலைவனின் மேலுள்ள அழியாக் காதல். தலைவியின் மனதிலிருந்து இவ்வாறு வெளிப்படுகின்றது. தன் மனங்கடந்த மணாளனாக ஆகப் போகின்றவனை இறைவன் தண்டித்துவிடக் கூடாது என்பதில் பயம் கலந்த உறுதி தலைவியின் உள்ளத்தில் தொனிக்கிறது.

தலைவியின் உடல் மெலிவும், உள்ள நெகிழ்வும்

காதலன் மீதுள்ள கனிவினால் மனம் நெகிழ்கிறாள் தலைவி.

“வெறியறி சிறப்பின் செவ்வாய் வேலன்
வெறியாட்டு அயர்ந்த காந்தளும் உறுபகை”⁶⁵

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவிற்கு நச்சினார்க்கினியர் பின்வருமாறு விளக்கம் தருகின்றார். தலைவன் மாட்டுத் தன் நெஞ்சம் நெகிழ்ந்து அவனிடத்து ஆராக்காதல் கொண்டு வாழும் தலைவி, சில நாட்களில் தலைவனைச் சந்தித்துப் பேச முடியாது மனம் கவன்று உடல் மெலிவாள். தலைவியின் மேனியிலே தோன்றிய வேறுபாடு கண்ட தாய் முதலியோர் ஐயம் கொண்டு வேறுபாடு எதனால் ஏற்பட்டதென்று ஆராயப்புகுவர்.

தோழி உணர்த்தும் தொல்பொருள்

“நிரை செலல் நுண்தோல் போலம்

பிரசம் தூங்கும் மலைகிழ வோற்கே”⁶⁶

அழகிய சிறு கைகளையுடைய வண்டே! நீ சென்று தலைவியின் நிலையை அஞ்சாமல் தலைவனிடம் சொல்லுவாயாக என்று தோழி வண்டிடம் பேசுவதைப் போன்று தலைவனுக்கு இற்செறிப்பைச் சிறைப்புறமாகத் தோழி உணர்த்தினாள்.

கையறு நிலையும், கவன்ற இயல்பும்

இற்செறிந்த நிலையில் தலைவனை நேராகச் சந்திக்க முடியாத சூழ்நிலையில் உள்ள நிலைமையை அறிவித்தே தீர வேண்டிய அவசியம் ஏற்படும்போது இரவுக் குறியிடத்துச் சிறைப்புறத்திலிருக்கும் தலைவனுக்கு மற்றவர் தெரிந்துகொள்ள முடியாத வகையில் அறிவுறுத்துவது எளிது என்பதை அறியமுடிகிறது. இங்கு இரகசியம் காக்கப்படுகிறது.

வரம்பு மீறாப்பண்பும், வெறியாட்டு நிகழ்வும்

இளமையின் இடையறாத இன்பத் தேடலே நிலை பெற்ற இல்லத்திற்கு ஆணிவேராகும். “சமுதாயச் சடங்குக்கும், கற்பொழுக்கத்திற்கும் இடையே நிகழும் போராட்டத்தைப் புலப்படுத்தும் முறையில் வெறியாட்டு என்னும் துறை

அமைந்துள்ளது. எனவே, சுவைமிக்க அகப்பாடல் பலவற்றுக்கான கருவை இத்துறை வழங்கியுள்ளது. மனவுணர்வுகளுக்கு மதிப்பளிக்காது மரபுவழிச் செல்லும் முதுமைக்கும் மரபு முதுமை இரண்டினையும் எள்ளி நகையாடி, ஆனால், அவற்றின் வரம்புகளை மீற இயலாது தவிக்கும் இளமைக்கும் நடக்கும் போராட்டமே இவ்வெறியாட்டு எனலாம்”⁶⁷ என்பது அறிஞர் கூற்று இறுதியில் தோழியின் முயற்சியால் இளமையே வெல்லுகிறது.

பெரும்பான்மையும், சிறுபான்மையும்

நெல்லை முறத்தில் வைத்துகுறி பார்ப்பவளாகிய கட்டுவிச்சியை அழைத்து வந்து கட்டுப்பார்ப்பர். கட்டுப்பார்த்தலாவது ஒருமுறத்தில் நெல்லை வருத்துதலானும் வேலன் வெறியாட்டயர்ந்தே என்றதனாலும் வேலன் ஆடுதலே பெரும்பான்மை; ஒழிந்தோர் ஆடுதல் சிறுபான்மை என்றுணர்க என்று கூறுகின்றார்.

அகமும், புறமும் பொதுவியலும்

வெறிபாடிய காமக்கண்ணியாரின் அகப்பாடலை இந்நிலைக்கு அறிஞர் மேற்கோள் காட்டியுள்ளார்.

“அணங்குடை நெடுவரை உச்சியின் இழிதரும்

கணங்கொள் அருவிக் கான்கெழு நாடன்

மணங்கமழ் வியல்மார் பணங்கிய செல்லல்”⁶⁸

இவற்றுள் “சேயோன் கருப்பொருளாக மைவரையுலகத்தில் கூதிர், யாமம் பொழுதாகச் சிறப்பறியும் வேலன், ஆடுதலின் வெறியாடிய கந்தன் அகத்திற்கு வந்தது. இது வேத்தியல் கூத்தன்றிக் கருங்கூத்தாதலின், வழுவுமாய், அகத்திற்கும், புறத்திற்கும் பொதுவாகலின் பொதுவியலுமாயிற்று” என்றும் நச்சினார்க்கினியர் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அகவன் மகளை அன்புடன் அழைக்கும் தோழி

குறிப்பார்ப்பவன் ‘அகவன் மகள்’ என வழங்கப்படுவாள். அவ்வாறு அவன் தெய்வங்களைப் பாடி அழைத்துக் குறி பார்க்கும்பொழுது தலைவி, தலைவனிடத்து கொண்ட காதலை எவ்வாறேனும், தாய்க்கு அறிவித்துவிட வேண்டும் என்று எண்ணம் கொண்ட தோழி, அகவன் மகளை அணுகுகிறாள். அவள் ஒவ்வொரு மலையாக வருணித்துப் பாடிவிட்டுத் தலைவன் வாழும் குன்றத்தையும் பாடி முடித்தவுடன் மீண்டும் ஒருமுறை தலைவனின் குன்றத்தையே பாட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறாள். இதனால் தலைவனின் பெருஞ்சிறப்பு உணர்த்தப்படுகிறது.

“அகவன் மகளே!அகவன் மகளே!

மனவுக் கோப்பு அன்ன நல்நெடுங் கூந்தல்

அகவன் மகளே!பாடுக பாட்டே

இன்னும் பாடுக பாட்டே – அவர்

நல்நெடுங் குன்றம் பாடிய பாட்டே”⁶⁹

இஃது அறத்தொடு நின்றலின் ஒரு வகையாகும். இவ்வறத்தொடு நின்றலின் மற்றொரு வகையே அயரும் வெறியாட்டாகும்.

“நறு வீ ஞாழல் மாமலர் தாஅய்,

புன்னை ததைந்த வெண் மணல் ஒரு சிறை

புதுவது புணர்ந்த பொழிலே; உதுவே”⁷⁰

என்று வெறியாட்டுக்களம் பற்றி நற்றிணை நவில்கின்றது.

தலைவியின் துன்ப நிகழ்வு

தலைவியின் உடல் மெலிவிற்குக் காரணம் முருகனே என்று கூறி, வேலன் முருகனைப் பரவி வழிபட்டுக் கூத்தாடுவான் என்பதை,

“அருங்கடி வேலன் முருகொடு வளைஇ
அரிக்கூட்டு இன்னியம் கறங்கநேர் நிறுத்து
கார்மலர்க் குறிஞ்சி கூடி கடம்பின்
சீர்மிகு நெடுவேன் பேணி, தழுஉப் பிணையூஉ
மன்றுதொ நின்ற குரவை”⁷¹

என்று மதுரைக்காஞ்சி கூறுகின்றது.

குரவைக்குத்தும், முருகவழிபாடும்

அரிய அச்சத்தைத் தோற்றுவிக்கும் வேலன் தலைவிக்கு வந்துள்ள இடுக்கண் முருகனால் விளைந்தது என்று கூறி, கேட்போரை வளைத்துக் கொண்டு, ஆர்த்தெழும் ஓசையுடைய இனிய வாத்தியங்கள் ஒலிக்க, கார் காலத்தே மலரும் மலராகிய குறிஞ்சியைச் சூடி, கடம்ப மாலையணிந்த முருகனைச் செவ்விதாகத் தன் மெய்க்கண்ணே நிறுத்தி வழிபட, மகளிர் தம்முள் தழுவிக் கைகோர்த்து குன்றுகள் தோறும் நின்று குரவைக் கூத்து அயர்வர்.

திருமுருகாற்றுப்படை பகிர்வது

கோழிக் கொடியுடன் திருமுருகனைக் களத்திற்கு எழுந்தருள்வித்ததை நெய்யுடன் வெண்சிறு கடுகையும் மெய்யில் அப்பிக்கொண்டு, வழிபடும் மந்திரத்தை உச்சரித்தபடி, சிவந்த நூலைக் கையிலே காப்பாகக் கட்டிக் கொண்டு வெண்பொரியைத் தூவி, ஆட்டின் குருதியுடன் பிசைந்த தூய வெள்ளிய அரிசியைச் சிறுபலியாக இட்டு, மஞ்சள் நீருடன் நறுமணம் சான்ற சந்தனம் முதலியவற்றைத் தெளித்து, செவ்வலரி முதலிய பூக்களை மாலையாகத் தொங்கவிட்டு, ஊரெங்கும், பசியும் பிணியும் நீங்குக என்று வாழ்த்தி, நறிய புகை ஊட்டி, குறிஞ்சித் தீம் பண்ணைப்பாடி இன்னிசைக் கருவிகள் பலவும் அருவியென

ஒலிக்கப் பலவகைச் செந்நிறப் பூக்களை தூவிச் செந்தினைப் பரப்பி, வெறியயர் களத்தைப் புனைந்து ஆரவாரம் எழுப்பி பாடி மணியசைத்து வழிபடுவர் என்று குறுமகள் வெறியயர்ந்தாள்”⁷² என்று திருமுருகாற்றுப்படை கூறுகின்றது.

“மறிக் குரல் அறுத்து, தினை பரப்பி இரீஇ

செல் ஆற்றுக் கவலைப் பல்இயம் கறங்க”⁷³

வெறியாட்டின் போது ஆட்டின் கருத்தை அறுத்து, தினையினைப் பரப்பி வைத்து வழிபடுவர். தினையரிசியைப் பூக்களோடு கலந்து பிரம்பரிசியாக வைத்து மறியை அறுத்து வேலனைப் பரவுவதும் உண்டு.

பலி கொடுத்தல்

“முருகு அயர்ந்து வந்த முதுவாய் வேல!

சினுவல் ஒம்புமதி வினவுவது உடையேன்

பல்வேறு உருவின் சில் அவிழ் மடையொடு

சிறுமறி கொன்று, இவள் நறுநுதல் நீவி

வணங்கினை கொடுத்தி ஆயின், அணங்கிய

விண்தோய் மாமலைச் சிலம்பன்

ஒண்தார் அகலமும் உண்ணுமோ பலியே”⁷⁴

பலவாக நிறம் வேறுபட்ட சோற்றை உடைய பலியுடன் சிறிய ஆட்டுக் குட்டியைக் கொன்று தலைவன் மார்பு செய்நோய் உள்ள பெண்ணின் நறு நெற்றியைத் தடவி முருகக் கடவுளை வணங்கிப் பலியாகக் கொடுப்பான் வேலன் என்று குறுந்தொகை கூறுகிறது.

பெண்பாற்பக்கமும் வென்றி வேண்டுதலும்

காம வேட்கையின் ஆற்றாளாகிய பெண்பாற் பக்கமாகிய வெறியும் அந்நிலத்துள்ளார் வென்றி வேண்டி ஆகும் வெறியும் கொள்ளப்படும். இவ்வெறி இந்நிலத்திற்குச் சிறந்தது என்பர் இளம்பூரணர். எனவே மலை நிலத்திற்கே உரிய ஒழுக்கமாக இது விளங்குகிறது.

அன்பு கூர்ந்த தோழியின் உரையாடல்

தலைவன் இருவகைக் குறிகளிலும் பலகாலும் வந்தொழுகுங்கால் தோழிக்கும் தலைவிக்கும் சில உரையாடல்கள் நிகழும். இனியும் இவ்வாறெல்லாம் களவிலேயே வந்து தலைவியைக் கூடும் வழக்கத்தை விடுத்து விரைந்து மணம் செய்து கொள்ள வேண்டும் என்ற தலைவனை வேண்டிக் கொள்ளும் முறையில் இவ்வரையாடல்கள் நடைபெறும். இதுவே வரைவுகடாதல் எனப்படும்.

களவொழுக்கமும் குடிப்பிறப்பும்

இக்களவு வெளிப்படச் சுற்றத்தார் இற்செறிப்பர் என்றும், வழியாலும், பொழுதாலும் ஏதம் வரும் என்றும் தோழி அச்சமுற்று, இவ்வாறு களவொழுக்கம் ஒழுகல் நும் குடிப்பிறப்புக்கும் பொருந்தாமையின் இனி நீவிர் இவளை மணந்து கொள்வதே தகுதி என்று தலைவனை வரைவு கடாவத் தொடங்குவாள்.

தொல்காப்பியரின் மனக்கருத்து

இப்பண்பாட்டு நிலையைத் தொல்காப்பியர்,

“பொழுதும் ஆறும் காப்பும் என்று இவற்றின்
வழுவினாகிய குற்றங் காட்டலும்
தன்னை அழிதலும், அவன் ஊறு அஞ்சலும்
இரவினும் பகலினும் நீவா என்றலும்

நன்மையும் தீமையும் பிறிதினைக் கூறலும்

புரைபட வந்த அன்னவை பிறவும்

வரைதல் வேட்கைப் பொருள என்ப”⁷⁵

போன்ற நிலைகளில் வரைவு கடாதல் நடைபெறும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தோழி வலியுறுத்துதல்

தொல்காப்பியம் வழியே வீரசோழியமும் இற்செறிவுரைத்தல், வரைவு கடாதலும், இராவிசைத்தலும், வரைவிலக்கலும் மற்ற வளர்ச்சியும் இரவுக்குறி நேர்தலும், எய்து குறி வினவலும், ஏந்திழை மகிழ்வுடன் குறியுரைத்தலும் என விளக்கமாக உரைக்கிறது. அது,

“நோற்சில் நிருப்பித் தடைஇய

நோய் வருடன் பனைத் தோள் ஆயிலன் அன்னே”⁷⁸

தலைவன் பகற்குறி வந்தொழுகும் நிலையில், தோழி அவனிடம் தலைவி களவொழுக்கம் தீயது என்று நன்றாக அறிந்துள்ளாள். வரைதலும் செய்யாமல் அவனிடம் அருகிவருவது அவள் மனமழியமாட்டாள் என்று மறைமுகமாக வரைவு கூறுகிறாள் தோழி.

அலரும் அம்பலும்

வெளிப்பட வரைவுகடாதல் என்பது தோழி தலைவனிடம் அவர்கள் களவொழுக்கம் யாரால் அறியப்பெற்றது. முதலில் அம்பலாக முளைத்துப் பின் அலராக வளர்ந்தது என்று கூறி இனி வரைந்து கொள்வதில் காலம் தாழ்த்துதல் நல்லதல்ல என்று கூர்ந்து என்று வெளிப்படையாகவே கூறுவாள்.

பண்பாடு காத்தல்

சூழலை விளக்கி மணம் புரியுமாறு தலைவனைத் தோழி வேண்டுவது வரைவு கடாதல் எனப்படும். இது களவைக் கற்பாக்கத் தோழி எடுக்கும் முன்னேற்பாடு, தோழி வரைவு கடாவும் சூழலைத் தொல்காப்பியர் பின்வருமாறு வரையறுப்பதாக ஆ. இராமக்கிருட்டினன் பின்வருமாறு கூறுகின்றனர்.

1. இற்செறிப்புக் கடுமையால் தலைவியின் காதல் மிகும் சூழல்.
2. தலைவனின் ஆற்றாமை அறிந்து தலைவி கலங்கும் சூழல்.
3. தலைவனது நாடு, ஊர், இல், குடி, பிறப்பு, சிறப்பு ஆகியன கூறி தோழி உணரவேண்டும் சூழல்

இவற்றுள் முதலிரண்டும் வரைவு கடாதல் என்னும் சூழலைச் சுட்டுவன; இறுதி வரைவு மேற்கொள்ளும் முறை சுட்டுவது”⁷⁹ என்று விளக்கம் தருகின்றார்.

பழிச் சொல்லை நீக்குதல்

கனவு இட்டிக்கும் தலைவனைத் தோழி வரைவு கடாது மேற்கொள்ளும் உத்திகளுள் ஒன்று அலர் எனப்படும். பழிச்சொல்லாகும். தோழி தலைவனிடம் நேராக வரைவு கடாவும் பாடல்கள் மிகக் குறைவாகவே உள்ளன. இவ்வரைவு கடாதலைத் தொல்காப்பியர்,

“அம்பலும் அலரும் களவு வெளிப்படுத்தமைக்கு மென்று
அஞ்ச வந்த ஆங்கிரு வகையினும்”⁸⁰

என்று கூறுவர். அவற்றின் பயனாக வள்ளுவர்,

“அலர்எழு ஆருயிர் நிற்கும் அதனைப்
பலர்அறியார் பாக்கியத் தால்”⁸¹

எம் காதலைப் பற்றி அலர் எழுவதால் அரிய உயிர் போகாமல் நிற்கின்றது. ஈடு நல்வினைப் பயனால் அதனைப் பலரும் அறியாமலிருக்கின்றனர் என்று தலைவன் தோழியிடம் கூறுவதாகக் குறள் கூறுகின்றது.

முகிழ்நிலையும், முதிர்நிலையும்

காதலரின் மறை ஒழுக்கம் குறித்து ஊரவர் சொல்லும் பழிச்சொல் மூவகைப்படும். அம்பல் என்பது ஒருவருக்கொருவர் மறைமுகமாகச் சைகைவழி தூற்றும் பழி. அலர் என்பது ஒருவருக்கொருவர் சொல் வழியே மறைமுகமாகத் தூற்றும் பழிச்சொல். கௌவை என்பது ஒருவருக்கொருவர் வெளிப்படையாகத் தூற்றும் பழிச்சொல். அம்பல் என்பது அலரின் முகிழ்நிலை. கௌவை என்பது அலரின் முதிர்நிலை.

மூவகைச் சொற்பொருள் விளக்கம்

“முகிழ்த்தல் - சொல் நிகழ்தல், இல்அறிதல், அமில் அறிதல்,சேரி அறிதல், ஊர் அறிதல், நாடு அறிதல், தேசம் அறிதல் என அலரின் படிநிலையை இறையனார் அகப்பொருள் விளக்குகிறது”⁸².

“களவும் கற்பும் அலர் வரைவ இன்றே”⁸³

எனத் தொல்காப்பியம் களவு, கற்பு ஒழுக்கங்களில் அலரின் இடத்தைக் கூறுகிறது. ஆயினும் இரு ஒழுக்கங்களிலும் அலரின் நிலை வேறுபடுகிறது.

“பாஅடி உரல பகுவாய் வள்ளை

எதில் மாக்கள் நுவலும் நவல்ப,

அழியது எவன்கொல், இயபேதை ஊர்க்கே!

பெரும்பூண் பொறையன் போம்முதிர் கொல்லிக்

கருங்கட் தெய்வம் குடவழை எழுதிய

நல்லியல் பாவை அன்னஇய்

மெல்லியல் குறுமகள் பாடினன் குறினே”⁸⁴

தோழி இடித்துரைத்தல்

தலைவி, வள்ளைப்பாட்டில், தலைவன் பெயரைக்கூறி இடித்தலை அறிந்து தலைவியோடு அவனைத் தொடர்புப்படுத்தி அலர் மொழிந்தனர். தலைவன் சிறைப்புறமாக வந்து நின்றபோது, தோழி தலைவிக்குக் கூறுவதைப் போல அவனை வரைந்து கொள்ள வேண்டுதல் இவ்வள்ளைப்பாட்டின் நோக்கமாகும்.

“களவில் தலைவன் தலைவி இருவருமே தொடர்புடையினும் தூற்றப்படுபவள் தலைவி மட்டுமே. தலைவன் அல்ல, தூற்றுவரும் மகளிரே! தூற்றப்படுபவரும் மகளிரே, களவில் அவரைப் பொறுத்தவரை அது மகளிருக்கு உரியதாகவே அமைகிறது”⁸⁹ என்று இராஜகோபாலன் குறிப்பிடுவது இதனை உறுதிப்படுத்தும்.

களவில் தலைவன் வருத்தமாயிருப்பதாலும், தாய் அறிய வாய்ப்பு ஏற்படுவதாலும், இற்செறிப்பு நிகழ்வதாலும் தலைவியாலும் தோழியாலும் நடைமுறையில் அலர் வெறுக்கப்படுகிறது. உளவியல் அடிப்படையிலும் இது வெறுக்கப்படுகிறது. அலர் தூற்றும் மகளிரை,

“அலர் வாய்ப்பெண்டிர் அம்பலொடு ஒன்றி

புரை இல்தீமொழி பயிற்றிய உரை எடுத்து”⁸⁶

என்று நற்றிணையும்,

“இலங்குதிரைப் பெருங்கற்கு எல்லை தோன்றினும்

வெவ்வாய்ப் பெண்டிர் கெளவை அஞ்சி”⁸⁷

என்று குறுந்தொகையும் கூறுகின்றது. இக்காலத்தே ‘புறன்கூறல்’ என்றுரைக்கும் பொருளோடு ஒத்தது இது.

இரு நிலத்திற்குரிய இயல்பு

“அலர், குறிஞ்சி, நெய்தல் ஆகிய இரு நிலத்திற்கும் உரியதாயினும் நெய்தல் திணையில் அதிகமாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறது”⁸⁸. குறிஞ்சியில் தலைவன் யாரும் அறியா இரவில் நடந்து வருதலால் அலரெழ வாய்ப்பில்லை. தலைவன் பலரும் காண பகலில் வருதல் குறித்துக் குறுந்தொகை பாடல் கூறுகின்றது.

“கடல் உடன் ஆடியும் கானல் அல்கியும்,
தொடலை ஆயமொடு தழுஉ அணி அயர்ந்தும்
நொது மலர் போலக் கதுமென வந்து
முயங்கினான் செலினே, அலர்ந்தன்று மன்னே
துத்திப் பாந்தள் பைத்து அகல் அல்குல்
திருந்து இழைத் துயல்வுக் கோட்டு அசைத்த பசங்குழைத்
தழையினும், உழையின் போகான்
தான் தந்தனன் யாய் காத்து: ஓம்பலே”⁸⁹

தலைவனின் களவொழுக்கத்தின் வருகை, அலரைத் தோற்றுவித்தால் இற்செறிப்பிற்கு ஏதுவாயிற்று எனத் தோழி கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“நல்அரை முழுமுதல் அவ் வயன் தொடுத்த
தூங்கல் அம்பித் தூவல் அம் சேர்ப்பின்
கடுவெயில் கொதித்த கல்விளை உப்பு
நெடுநெறி ஒழுகை நிரை செலப் பார்ப்போர்
அளம் போகு ஆகுலம் கடுப்ப,

கௌவை ஆகின்றது, ஐய! நின் நட்பே”⁹⁰

நட்புக்குரிய உவமை

உப்பு வண்டிகளைச் செலுத்தும் உமணர் உப்பளத்து வெளிகளே வண்டிகளை உசுப்பி ஓட்டும் பேரொலியைப் போல உன்னோடு எமக்கு உண்டான நட்பு இவ்வூரிடத்து அலராகப் பெருகிற்று என்று அலரின் செயல் கூறப்படுகின்றது.

அலர் கூறல் சில விளைவுகளுக்குக் காரணமாதலைச் சுட்டிக்காட்டி தோழி வரைவு கடைபிடிக்கிறாள். தலைவியின் புறநலனழிதல், அக நலனழிவுக்கு, அதாவது நாண் அழிவுக்குக் காரணமாதல், அன்னை அலைத்தல், அன்னை அறிந்து இறச்செறித்தல், தலைவனைக் காணமுடியாமல் அவன் வரவைத் தடைசெய்தல் போன்றவையாகும். தலைவன் சிறைப்புறமாகத் தலைவியிடம் உரையாடும் போக்கில் அலரைப் பற்றிய பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. கலித்தொகையில் மட்டும் தலைவனிடம் நேராகவே இச்செயல் கூறப்படுகிறது. அலர் தோற்றத்திற்குத் தலைவனையே காரணமாக்கி அலர் தூற்றலால், தலைவி துன்பநிலை கூறுதல், அலர் விளைவால் தலைவியின் நலனழிவு, இறச்செறிப்பு, தலைவனைக் காண முடியாநிலை ஆகிய விளைபயன்களையும் கூறித் தலைவனை வரைவு கடைபிடிக்கிறாள் தோழி.

இறச்செறிப்பை உணர்த்துதல்

அலரெழுந்ததால் தாய் தலைவியை இறச்செறித்தனன் என்று கூறி இனி அவனைக் காணமுடியாது, வரைதலே நலம் எனக் குறிப்பாக அறிவுறுத்துகிறாள். அலரெழக் காரணம் நீதான் எனத் தலைவனையே அறிவுறுத்துகின்றாள். இவ்வாறு, அலரெழக் காரணம் நீதான் எனத் அவனையே காரணமாக்கியும் இறச்செறிப்பு உணர்த்தப்படுகிறது.

தோன்றாத் துணையாகிய தோழி

தலைவனை வரைந்து கொள்ளுமாறு தோழி பலபடியாக வேண்டியும், அவன் அங்ஙனம் செய்யாது களவொழுக்கத்திலேயே நோக்கமுடையவனாக இருப்பான். இந்நிலையில் தலைவிக்கு ஆற்றாமை கைமிக்கு, ஏதம் பலவாக வந்து சேரும்; இப்பொழுது அவளுக்குத் தோன்றாத் துணையாக இருக்கும் தோழி இனி இக்களவினைத் தமர்க்கு வெளிப்படச் செய்து, அலரால் குறித்த தலைவனுக்கே கொடுக்கச் செய்தல் தக்கது என்று உளங்கொண்டு அவர்கட்குக் களவொழுக்கத்தை மெல்ல வெளிப்படுத்தத் தொடங்குவாள். இங்ஙனம் வெளிப்படுத்துதலையே அறத்தொடு நின்றல் என்பர். மரபு மீறாத, அறத்துடன் கூடிய செயலாகும் இது.

அறத்தொடு நின்றலின் எழுவகை நிலைகள்

அறத்தொடு நின்றல் ஏழு பகுதிகளாக நடைபெறும் என்பர் தொல்காப்பியர்,

“எளித்தல், ஏத்தல் வேட்கை உரைத்தல்
கூறுதலுசா அதல், ஏதீடு, தலைப்பாடு
உண்மை செப்புங் கிளவியொடு தொகைஇ
அவ் எழுவகையே என்மனார் புலவர்”⁹¹.

என்பது அந்நூற்பா. இதுபோன்று இப்பகுதிகளில் அறத்தொடு நின்றல் நடைபெறும். அறத்தொடு நின்றல் எந்தெந்தச் சூழ்நிலைகளில் நடைபெறும் என்பதை இறையனார் களவியல் ஆசிரியர் தொகுத்துக் கூறுவர்.

“காப்புக் கைமிக்குக் காமம் பெருகினும்
நொதுமலர் வரையும் பருவம் ஆயினும்
வரைவெதிர் கொள்ளாது தமர் அவண் மறுப்பினும்

அவன் ஊறு அஞ்சம் காலம் ஆயினும்
அந்நால் இடத்தும் மெய்ந்நாண் ஓர்இ
அறத்தொடு நின்றல் தோழிக்கும் உரித்தே”⁹²

என்று கூறுகிறது.

பிற மக்கள் மணம் பேச வருதல்

தலைவியின் களவொழுக்கத்தைக் கண்ட பெற்றோர் அவரை இற்செறிக்கும் போது, பிறர் தலைவியை மணம் பேச வருங்காலத்தினும் தலைமகனுடைய பெற்றோர் பரிசத்தோடு தலைவியை வரைவதற்கு வரும்போது தலைவியின் பெற்றோர் பரிசம் குறைவு என்று கூறியோ, பிறவாறோ மணத்தை மறுத்த போதும், தலைவன் இரவுக்காலத்தில் தலைவியைத் தேடி வருங்கால் அவனுக்கு பாணை, பாம்பு, புலி முதலியவற்றால் துன்பம் நேரும் என்று எண்ணித் தலைவி வருந்தும் போதும் தோழி அறத்தொடு நிற்பாள். தலைவியை அயலார் மணம் பேச வருதலை விளக்கும் பாடல் பின்வருமாறு:

“இன்று யாண்டையனோ – தோழி! குன்றத்துப்
பழங்குழி அகழ்ந்த கானவன் கிழங்கினொடு
கண் அகன் தூமணி பெறுஉம் நாடன்
அறிவு காழ்க் கொள்ளும் அளவை, செறிதொடி
பொம்மல் ஓதி நீவியானே!”⁹³

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலில் தலைவியை அயலார் மணம் பேச வந்த இடத்து தோழி, செவிலித்தாய்க்கு அறத்தொடு நின்றலைக் காணலாம்.

“தோழியும் அறியாது மறைந்தொழுகிய தலைவி தன் களவை அவளுக்குக் கூறி அறத்தொடு நிற்பாள். பின்னர்த் தோழி தன் தாயாகிய செவிலிக்கும், செவிலி

தலைவியின் தாயான நற்றாய்க்கும் களவைக் கூறுவர். இதுவே வயதுக்கும் உறவுக்கும் ஒத்த முறையாகும்”⁹⁴ என்ற வ.சுப. மாணிக்கனாரின் கருத்து இங்கு நினைத்தக்கது. தலைவியின் களவொழுக்கத்தை வெளிப்படுத்தி, எல்லை மீறாத இல்லறத்தை வலியுறுத்தும் தோழியின் பணி அறப்பணியாகும்.

அறிவுத்திறன் வழி அறத்தொடு நிற்றல்

தோழி தன்னுடைய அறிவுத்திறன் முழுவதையும் பயன்படுத்திச் செயற்படுவதற்குரிய பருவம் இது. அறத்தொடு நிற்றல் பயன் தருமா? உடன்போக்கே வேண்டப்படுவதா? எனத் தலைவியின் தாய் தந்தையர் மனப்பான்மையையும், தலைவன் எண்ணத்தையும், பிறவற்றையும் செவ்வனே சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் திறன் தோழிக்கு வேண்டப்படுவது இந்நிலையிலேயே”⁹⁵ என்று க. இரத்தினம் கூறுகின்றார்.

தோழியின் நேர்நின்ற துலாக்கோல் பணி

அறத்தொடு நிற்றல் என்னும் துறையால் தோழியின் பேச்சாற்றலும் அதனைப் புலப்படுத்தும் புலவர்களின் கற்பனைத் திறமும் சொல்வளமும் அற்புதமாகப் பொலிவதைச் சங்க இலக்கியம் காட்டுகிறது”⁹⁶ என்கிறார் ம.ரா. போ. குருசாமி.

நல்லறம் வழி இல்லறம் வலியுறுத்தும் மாண்பு

தோழி மூலம் தலைவியின் களவொழுக்கத்தை அறியும் செவிலி, நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நிற்பாள். இவ்வாறு தலைவி, தோழி, செவிலி மற்றும் நற்றாய், அறத்தொடு நிற்கும் செய்தியைக் காமக் கடும்புனல் என்று குறிஞ்சிக்கலி கூறுகின்றது.

“இளையரும் முதியரும் கிளையுடன் குழீஇ

கோட்சுறா எறிந்தென சுருங்கிய நரம்பின்
முடிமதிர் பரதவர் மட மொழிக் குறுமகள்,
வலையும், தூண்டிலும் பற்றி பெருங்கால்
திரை எழு பௌவம் முன்னிய

கொலை வெஞ்சிறாஅர் பாற்பட்டனளே”⁹⁷

தலைவியை மணம் முடிக்க அயலார் வருவதறிந்த தோழி செவிலியிடம் அறத்தொடு நின்றாள். தலைவியை வருத்தாத முருகன், தரும்பலியை உண்பானோ அல்லது இவளை வருத்திய சிலம்பன் அப்பலியை உண்பானோ எனத் தோழி ஐயத்துடன் அறத்தொடு நின்று தலைவிக்குத் தலைவனோடு உள்ள தொடர்பினை உணர்த்தினாள்.

நற்றாயையும், செவிலித்தாயையும் சினங்கொள்ள விடாமல், மனத்தைச் சமப்படுத்தித் தலைவிக்குத் துணை நிற்கும் தோழியின் உயர்ப்பணி போற்றற்குரியது. தலைவியின் நல்வாழ்வில் தோழி கொண்ட நல்லெண்ண அடிப்படையிலான இப்பணியே, தலைவன் தலைவியின் நடத்தை நெறிமுறையில் முன்னிற்கிறது.

“சிறுகுளகு அருந்து தாய்முலை பெறாஅ

மறிகொலைப் படுத்தல் வேண்டி, வெறிபுரி

ஏதில் வேலன்”⁹⁸

என்று அகநானூறு கூறுகின்றது.

நடத்தையில் வேறுபாடு புலப்படுதல்

“தலைவியின் செய்கையில் வேறுபாடுகள் புலப்படுவது போலவே தாய்மார்க்கும் புலப்படும். அவர்கள் வருத்தி உண்மை அறியாமையால் அந்நோட்டந் தெரியாமல், பிறரை வினவுவர். அதற்கு முன்னதாக அவளிடம்

அணுக்கமாய் நிற்கும் என்னை வினவக்கூடும். அங்ஙனம் வினவுங்கால் யான் தாய்க்கு மறுமொழி பகரும் கடமையில் உள்ளேன். நான் என் சொல்வேன்” என ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும்பொழுது, செவிலியும் தலைவியின் உடல், செயல் வேறுபாட்டின் காரணம் யாதோ என்று வினவுவாள் அல்லது வெறியாடும் வேலனை வினவுவாள். இப்போது தோழி வெளிப்படையாக உரைக்காது கட்டுவிச்சிக்கு உரைப்பது போல உரைப்பாள். இசைத்தான் ‘தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பல்’ என்று கூறுவர் இலக்கண ஆசிரியர்.

அறம் வழுவாது நிற்கும் தலைவன்

“இளமையில் தலைவியின் கூந்தலை நீவிய தலைவன், அறிவு முதிர்ந்த அளவில் அவளுடன் இல்லறம் நிகழ்த்த உரிமையுடையவன் என்ற குறிப்பினை உணர்த்தினான்”⁹⁹. தலைவன் அறத்தொடு பொருந்தவே நடந்திருக்கின்றான் என்பதை ஒருவருக்கொருவர் காட்டி நிற்பல் தான் அறத்தொடு நிற்பல் என்பதாகக் களவொழுக்கம் நிகழ்ச்சியைத் தொல்காப்பியர் குற்றந்தீர்ந்த அறச்செய்தியாகும் என்று கருதுகின்றார். அதனால், தோழியின் கூற்றுக்களை எல்லாம் தொகுத்துக் கூறுவர்.

“முன்னிலை அறனெனப் படுதலென்று இருவகைப்

புரைதீர் கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும்”¹⁰⁰.

என்ற பகுதியினால் இதனைத் தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகின்றார். நச்சினார்க்கினியர் அறன் எனப்படுதல் இருவகைப்புரை முன்னிலை என்று கிளவி தாயிடைப் புகுப்பினும் என்று உரைநடைப்படுத்தி அறன் என்று சொல்லப்படுந்தன்மை இருவர் கண்ணும் குற்றம் தீர்ந்த எதிர்ப்பாடு என்று

செவிலியிடத்தே கூறி அக்கிளவியை நற்றாயிடத்தும் செலுத்தினும் என்று உரை கூறுகிறாள்.

தலைவியின் உறுப்பு நலன் அழிதல்

தலைவன் மீது கொண்ட அக அன்பினால் தலைவியின் அகமும், முகமும் வாடி நிற்பதைப் பின்வரும் பாடல் உணர்த்தும்.

“இனிச் சென்றனனே இடுமணற் சேர்ப்பண்

யாங்கு அறிந்தனற்கொல் - தோழி! என்

தேளஇ கமழ் திருநுதல் ஊர்ந்திடும் பசப்பே”¹⁰²

இப்பாடலில் பிரிவிடை ஆற்றாத தலைவியின் உறுப்பு நலன் அழிதல் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது.

“முயக்கி கைகளை ஊக்கப் பசந்தது

டைந்தொடிப் பேதை நுதல்”¹⁰³

என்று குறள் கூறுகின்றது.

கங்கை வெள்ளமும், காமஉள்ளமும்

இமயத்தினின்று வரும் கங்கை வெள்ளம் போல பெருகும் காமத்தில் நீந்தும் ஆறு நன்றும் அறியேன் தோழி, எவ்வாறு வாழ்வேன் என்று நற்றிணை தலைவி காமமிகு அழிபடர்ந்து ஆற்றாது கூறுகின்றாள்.

“ஞெமை ஓங்கு உயர் வரை இமையத்து உச்சி

வாஅன் இழிதரும் வயங்கு வெள் அருவிக்

கங்கைஅம் பேர் யாற்றுக்கரை இறந்து இழிதரும்

சிறை அடு கடும் புனல் அன்ன, என்

நிறை அடு காமம் நீந்துமாறே”¹⁰⁴

அறத்தொடு நிற்பலின்பின் தலைமகன் வரைந்து கொள்ளாது பொருள் வயிற்பிரிந்தான். இதனால் கவலையுற்ற தலைவி, தோழியிடம் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. தலைவனே, அவளைக் காம வெள்ளத்தினின்றும் கரைசேர்க்க வேண்டும் என்பதாக இப்பாடற்குறிப்பு உள்ளது.

காவற் கொழுநனும் கரடு முரடான பாதையும்

பருவமடைந்த இளமங்கை பிறந்த வீட்டைத் துறந்து பெற்றோரை, மறந்து முன்பின் அறியாத ஆடவனைக் காவற்கொழுநன் என நம்பி, கரடு முரடான வழியில் தலைவனுடன் உடன் செல்வதே உடன்போக்கு ஆகும்.

“போக்கறி வறுத்தல் போக்குடன் படாமை

போக்குடன் படுத்தல் போக்குடன் படுதல்

போக்கல் விலக்கல் புகழ்தல் தேற்றலென்

றியாப்பமை உடன்போக்கு இருநான்கு வகைத்தே”¹⁰⁵

என்று உடன்போக்கு எட்டு என்று அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது.

உள்ளோட்டமும், புறவோட்டமும்

உடன்போக்கினைத் தலைவன் எளிதாக நாடுவதில்லை. எனினும், தோழி தலைவன் தலைவியர் இருவர் தம் உள்ளோட்டங்களையும் ஊரின் புறவோட்டங்களையும் கணித்து அறிந்து இனி இக்களவு நீளாது, ஊரில் எழும் அலர் கூற்றுகளை பெற்றோர்களால் தாங்க இயலாது என்ற முடிவிற்கு வந்த பின்பே, உடன்போக்கே இனி வழி எனக் காதலரை நெறிப்படுத்துவாள். சான்றாக, குறுந்தொகையில்,

“ஊர் அலர்எழ சேரி கல்லென,

ஆனாது அலைக்கும் அறன் இல் அன்னை

தானே இருக்க, தன் மனை யானே
நெல்லி தின்ற முள்ளியிறு தயங்க
உணல் ஆய்ந்திசினால் அவரொடு சேய்நாட்டு
விண்தொட நிவந்த விலங்குமலைக் கவாஅள்
கரும்புநாடு பாத்தி அன்ன
பெருங்களிற்று அடிவழி நிலைஇய நீரே”¹⁰⁶

எனப்பொருள்படும் பாடலை,

“நோக்கோடு வந்த இடையூறு பொருளினும்
போக்கும் வரவும் மனைவிகண் தோன்றும்”¹⁰⁷.

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா விளக்கிக் கூறுகின்றது.

ஒரு வழித் தணத்திலும், ஓர் நினைவில் நின்றலும்

தலைவனும் தலைவியும் பகற்குறியிலும் இரவுக் குறியிலும் பலகாலும்
நிகழ்ந்து கூடும் கூட்டம் நிகழ்ந்து வருவதனால், அவர்களது மறைவொழுக்கம்
ஊராருக்கு வெளிப்பட்டு அலரால் நிலை நிற்கிறது. இதனை அறிந்த தலைவன்
தோழியின் விருப்பத்திற்கிணங்கச் சில காலம் அவ்வலர் அடங்குமாறு கூட்டம்
நீங்கி வேறிடத்துக்குச் சென்று உறைவான். அவ்வாறு நீங்கி நின்றலை
அகப்பொருள் நூல்கள் ஒருவழித் தணத்தல் என்று குறிப்பிடுகின்றது.

எம்பெருமாட்டியும் நம்பெருளனும்: உடன்போக்கிற்கு இசைதல்

தோழி தலைமகனிடம் சென்று அவன் குறிப்பறிந்து, “எம் பெருமாட்டி, நம்
பெருமான் நினை தம்மோடு தம்முர்க்குக் கொண்டு செல்லக் கருதுகின்றனர். நின்
குறிப்பு என்னை?” உசாவுவாள், அதைக் கேட்ட தலைவி, தன் நாணழியவரினும்
தன் கற்பைக் கைவிடாமை துணிந்து, அவனது உடன் போக்கிற்குத்தான் இசையும்

குறிப்பைத் தலைசாய்த்து நிற்கும் நிலைமையால் வெளிப்படுத்துவாள். இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே,

“அளிதோ தானே நானே; நம்மொடு
நனிநீடு உழந்தன்று மன்னே; இனியே
வான்பூங் கரும்பின் ஓங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புனல் நெரிதா வீந்து உக்கா அங்கு,
தாக்கும் அளவைத் தாங்கி
காமம், நெரிதரக் கைநநில்லாதே”¹⁰⁸

என்னும் குறுந்தொகைப் பாடல் உடன்போக்கு உணர்த்திய தோழிக்குத் தலைவி தன் தலைவனுடன் செல்லுதலில் நாண் அகலும் என்று இரங்கிக் கூறுவதாக வந்துள்ளதைக் காணலாம். தொல்காப்பியரும், இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே,

“உயிரினும் சிறந்தன்று நானே; நாணினும்
செயிர் தீர்காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”¹⁰⁹

என்ற நூற்பாவில் இதனைப் புலப்படுத்துகிறார்.

மனதால் வரித்தி காதலன்

தலைவன் தலைவியை உடன்கொண்டு செல்லும்பொழுது இடைவெளியில் சுற்றத்தார் திரண்டு வந்து, தலைவனைத் தடுத்து நிற்பர். அப்பொழுது தலைவி அவர்களுடைய செயலுக்கு மனம் ஒவ்வாது தன் காதலனைச் சார்ந்து நிற்பாள். அதனைக் கண்ட சுற்றத்தார் தலைவியின் செயல் அறநெறிப் பட்டதாகலின் தாம் அதற்கு யாதொறு இடையூறும் விளைவித்தல் கூடாது என்றும், அங்ஙனம் செய்யின் தலைவி தலைவனை மணம் முடித்துக் கொள்ளுதல் ஒருதலை என்றும் கருதி,

அவர்கள் உடன்போக்கிற்கு உடன்பட்டுத் தம் ஊர் நோக்கி மீள்வர். இதனைத் தொல்காப்பியர், இக்கருத்துக்களை ஒருசேரத்திரட்டி

“இடைச்சுர மருங்கின் அவன்தமர் எய்திக்
கடைக்கொண்டு பெயர்த்தலில் கலங்கஞர் எய்திக்
கற்பொடு புணர்ந்த கௌவை”¹¹⁰

என்று சாரமாகத் தொல்காப்பியரும் வெளிப்படுத்துகிறார்.

“வில்லோன் காலன கழலே, தொடியோள்
மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே, நல்லோர்
யார்கொல்? அளியர் தாமே – ஆரியர்
கயிறு ஆடு பறையின் கால்பொரக் கலங்கி
வாகை வெண்ணெற்று ஒலிக்கும்
வேய்பயில் அழுவம் முன்னியோரே”¹¹¹

உடன் போக்கு செல்லும் தலைமக்களின் நிலையறிந்து இடைச்சுரத்தின் கண்
கண்டோர் வருந்திக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பழமையாகப் புனையப்படும் பாரம்பரியம்

தமர் மீண்டதும் தலைவன் தலைவிக்குத் தம்முடைய ஒழுக்கம் தமக்கு
மட்டுமின்றிப் பழமையாக வழங்கும் உலகியல் என்று கூறி, அவளைத் தெருட்டியும்,
இளைப்புத்தீர் அவளை மருட்டியும் உடன்கொண்டு சென்று தன் பதியை
அடைவான். பிறகு வதுவை மணம்புரிந்து கொள்வான். இவ்வாறு களவுப்
புணர்ச்சிக்குரிய தலைவியைத் தலைவன் உடன்கொண்டு செல்லுதல் பண்டைய
தமிழ் வழக்கமாக இருந்தது. அஃது உயர்ந்த அறநெறியாகவும் கருதப்பெற்றது.

தாயின் கனவும் தளர்ந்த மனமும்

உடன்போக்கில் தலைவனோடு தலைவி சென்றபோது தாய்க்குக் கனவு ஏற்படும் என்கிறார் தொல்காப்பியர்,

“தாய்க்கும் உரித்தால் போக்குடன் கிளப்பின்”¹¹²

என்ற நூற்பாவில் அறியலாம். உடன்போக்குச் சென்ற மகளின் துயரம் பற்றிக் கூறுவதாகக் குறந்தொகையில் அமைந்துள்ளது.

“பாலும் உண்ணாள்

விளையாடு ஆயமொடு அயர்வோம் இனியே

எளிது என் உணர்ந்த

ஒமைக்குத்திய உயர்கோட்டு ஒருத்தல்

வேனிற் குன்றத்து வெவ் அறைக் கவாஅன்

மழை முழங்க கடுங்குல் ஓர்க்கும்

கழை திரங்கு ஆர்இடை அவனோடு செலவே”¹¹³

வெம்மையான பாறையும் வெறுமையான மனமும்

வெம்மையான பாறைகளின் வழியாகவும் மூங்கில்கள் வாடி உலரும் கடத்தற்கு அரிய வழியில் அவனுடன் செல்லுதல் இப்பொழுது தனக்கு எளிய செயல் என்று துணிந்தாளோ? என்று தாய் வருந்தினாள். இனிய மழை வரும் என யானைகள் எதிர்நோக்கிக் காத்திருத்தல் உடன் போக்குப் போன தலைவனையும் தலைவியையும் காணும் ஆசையால் செவிலி ஏமாற்றத்தில் வருந்துவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“இறந்த கற்பினாட்கு எவ்வம் படரன்மின்;

சிறந்தானை வழிபடிஇச் சென்றனன் ;

அறந்தலைப் பிரியா ஆறும் மற்று அதுவே”¹¹⁴

என்று கலித்தொகை கூறுகின்றது.

அறத்தொடு நிற்கும் அன்புநிலை

“இற்செறிப்பு, ஊரலர், வெறியாட்டு, நொதுமலர் வரைவு என்ற இன்னாச் சூழ்நிலைகளைக் கடத்தற்கு இரு வழிகள் உள்ளன. ஒன்று அறத்தொடு நின்றல்: மற்றொன்று உடன் போகுதல் இவற்றில் ஒன்று நிகழ்ந்தால் மற்றொன்று நிகழாது. அறத்தொடு நின்ற பின் உடன் போகார். உடன் போனபின் அறத்தொடு நிற்பதால் பலனில்லை. அறத்தொடு நின்றல், உடன்போதல் என்ற இரண்டினுள் ஒன்றே களவு நாடகத்தின் இறுதிக்காட்சியாக அமையும்”¹¹⁵ என்று சரளா இராசகோபாலன் கூறுவதிலிருந்து களவு வாழ்க்கையில் உடன்போக்கு அல்லது திருமணமே இறுதியாக அமைந்துள்ளது என்பதை உணரமுடிகிறது. இதனால், பழந்தமிழர் வாழ்வின் பண்பட்ட நிலையை உணரமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

வரைமுறை கொண்ட நாகரீகத்தின் நன்மதிப்பே சங்கத்தமிழ் நாகரீகம். சங்கப் புலவர்கள் வாழ்ந்த காலச் சமுதாயத்தின் உந்துதலால் உருவாகிய உணர்ச்சிகளே சங்க இலக்கியங்களாக மிளிர்ந்தன. அவை களவு வாழ்க்கையாகவும், கற்பு வாழ்க்கையாகவும் இருவகையில் அமைந்து உயர்ந்த கருத்தைப் புலப்படுத்தின அவற்றுள் களவில் கருத்துப் புலப்பாடு அமைந்த திறத்தை இவ்வியல் கண்டறிந்துள்ளது.

களவு என்ற கலைச்சொல் பல பொருளிலும், தமிழிலும், தொல்திராவிடத்திலும் வழங்கினாலும் அது கற்புக்கு முற்பட்ட வாழ்வைக் குறிக்கும் கலைச் சொல்லாகத் தமிழில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகிறது. தொல்காப்பியம்

மற்றும் சங்க இலக்கியத்தில் காதலின் முதல் நிலையைச் சுட்டும் கலைச் சொல்லாக விளங்குகிறது. தலைவன் தலைவி ஆகிய இருவரின் அக உணர்வைச் சுட்டும் அன்புப் பிழம்பாகவே இச்சொல் கையாளப்படுகிறது.

கருத்தைப் புலப்படுத்தும் புலவர்கள் மரபு மீறாமலும், மாறாமலும் தோழியைக் கருவியாகக் கொண்டு தலைவன் தலைவி உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துவது ஒருவகை. மடலேற்றம், தலைவனின் உறுதிப்பாட்டை வெளிப்படுத்துவதே ஆகும். களவுக்காலத்தை நீட்டிக்காமல் தலைவன், தலைவியை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே பொறுப்புள்ள தோழியின் விருப்ப உட்கிடையாகும். தோழி பகற்குறி, இரவுக்குறியினைத் தவிர்த்தல் இந்நோக்கத்தின் காரணமேயாகும். இந்நிலை தோழியின் அன்பு மனத்தையும், அறிவுத்திறத்தையும் புலப்படுத்தும் அகக் காரணியாக விளக்கம் பெறுகிறது.

சங்க அக இலக்கியங்களில் அறியப்பட்ட களவு ஐந்திணைக்கும் உரியது. ஐந்தில மக்களுக்கும் பொதுவாக உரியது; பாலை நிலம் என்பது வளம் பொருந்திய நிலமாகவும் உள்ளது. வினைவலரும் தலைமக்களாவர். களவில் முதல் நிகழ்வாகிய எதிர்ப்புதல், எதிர்ப்படும் இடம் என்பன களவியற் கோட்பாட்டளவில் சிறப்பிடம் பெறுகின்றன. எனவே புலப்பாட்டிலும் இடந்தலைப்பாடு, பகற்குறி, இரவுக் குறி என்பன இன்றியமையாதனவாகின்றன.

தோழி ஆற்றுவித்தல் என்பது பெரு நிகழ்வாக உள்ளது. அறத்தொடு நிறற்றலைவிட வரைவு கடாவுதலுக்கே இலக்கியக் கோட்பாட்டளவில் சிறப்பிடம் உள்ளது. அவை குறிப்பாகவும், வெளிப்படையாகவும் புலப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. அவையும் தோழியின் மூலமே புலப்படுத்தப்படுகின்றன. தோழியின் முக்கியத்துவம் இதனால் உணரப்பெறும்.

வெறியாட்டுத் துறையில் தோழி தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தலைவியிடம் உரையாடுவதாகவே உள்ளது. வெறியாட்டு முருக வழிபாட்டைச் சார்ந்திருத்தலானும் களவில் மட்டுமே இடம்பெறலானும் இது குறிஞ்சித்திணைக்கே சிறப்பாக அமைகிறது.

பகற்குறி மறுத்து, இரவுக்குறி வேண்டும் முறை குறிஞ்சியிலும் நெய்தலிலும் அதிகமாக உள்ளது. தலைவன் குறிஞ்சித் திணையில் இரவைவிட பகலிலேயே பயின்று வருகிறான். அதனால், பகலில் வந்து மாலையில் பிரியும் நேரத்தில் இரவில் தங்கிச் செல்க என வேண்டுதல் சிறக்கிறது.

உடன்போக்குப் பாடல்கள் குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை என்ற மூன்று திணைகளிலும் வரினும் பாலையில்தான் அதிகமாக வருகின்றன. உடன்போக்கில் தோழி முழு உரிமை பெற்றிருக்கிறாள் என்பதை அறியமுடிகிறது. தோழியின் இன்றியமையாமையும், அவளது தலைமைப்பண்பும் இதனால் வெளிப்படுகிறது.

கூற்று முறையில் தோழி கூற்றும், துறை அமைப்பில் வெறியாட்டும், உடன்போக்கும், அறத்தொடு நின்றலும் புலப்பாட்டு முறையில் இன்றியமையாததாக அமைகின்றன.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்.பொருள். இளம். ப.229.
2. தொல்.பொருள். களவு. நூ.1.
3. அ.வி. ஒழிபியல், சூ. 95.
4. ந. சுப்புரெட்டியார், **அகத்திணைக் கொள்கைகள்**, ப.39.
5. இறையனார் களவியல், சூ. 1.
6. தொல்.பொருள். களவு. நூ.2.
7. ந. சுப்புரெட்டியார், **அகத்திணைக் கொள்கைகள்**, ப.41.
8. குறள்.பா. 1100.
9. பரிபாடல், 11, 41-42.
10. தொல்.பொருள். களவு. நூ.5.
11. குறுந்.பா. 305.
12. தொல்.பொருள். செய்யுளியல், நூ.1178.
13. வ.சுப. மாணிக்கம்,**தமிழ்க்காதல்**,ப.41.
14. நாற்கவிராசநம்பி, **அகப்பொருள் விளக்கம்**, நூ. 32.
15. தொல்.பொருள். இளம். நூ. 219.
16. குறுந்.பா. 40.
17. மேலது., பா.116.
18. மேலது., பா.229.
19. கலித். பா. 41.
20. அகப்பொருள் விளக்கம், நூ.33.
21. தொல்.பொருள். 109, நச்சர், உரை.
22. மேலது., 96, 96, 108, 109, 110, நச்சர், உரை.
23. மேலது., 108 நச்சர், உரை.

24. மேலது., 110 நச்சர், உரை.
25. தொல்.பொருள். பேரா. உரை. 498.
26. இறையனார் அகப்பொருள், சூ.5.
27. குறுந்தொகை, பா.230.
28. அகம். ப.12.
29. சரளா இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.156.
30. குறுந். பா. 176.
31. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.50.
32. குறுந்.பா. 212.
33. நற்றிணை, பா.32.
34. குறுந்.பா. 383.
35. மேலது., ப. 230.
36. தொல்.பொருள். களவு நூ.39.
37. இரா. மாயாண்டி, சங்க இலக்கியத்தில் கற்பனை, ப.95.
38. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், பக்.66-67.
39. தொல்.பொருள். களவு நூ.20.
40. தொல்.பொருள். களவு நூ.41.
41. அகப்பொருள் விளக்கம், களவு நூ. ப.41.
42. குறுந்தொகை. பா.113.
43. மேலது.,பா. 113.
44. மேலது.,பா. 198.
45. மேலது.,பா. 353.
46. அகப்பொருள் விளக்கம், களவு நூ. ப.157.
47. தொல்.பொருள். நூ.112.

48. குறுந்.பா. 42.
49. தொல்.பொருள். களவு நூ.22.
50. நற்றிணை, பா. 168.
51. தஞ்சைவாணன் கோவை, பா. 196.
52. குறுந்.பா. 69.
53. மேலது.,பா. 81.
54. தொல்.பொருள். நூ. 207.
55. குறுந்.பா. 375.
56. திருமுருகாற்றுப்படை, பா. 196-7.
57. குறுந்.பா. 345.
58. ச. மெய்யப்பன்,சங்க இலக்கியத்தில் பெண்கள்,ப.5.
59. குறுந்.பா. 394.
60. நற்றிணை, பா. 27.
61. குறுந்.பா. 392.
62. நற்றிணை, பா. 53.
63. சு. வித்தியானந்தம், தமிழர் சால்பு,ப.106.
64. குறுந்.பா. 87.
65. தொல்.பொருள். புறத்திணையியல், நூ. 5, நச்சர் உரை
66. உ.வே. சாமிநாதையர், குறுந்தொகை உரை ஆராய்ச்சி, ப.79.
67. குறுந்.பா. 23.
68. நற்றிணை, பா. 96.
69. மதுரைக்காஞ்சி, பா.613-615.
70. திருமுருகாற்றுப்படை, பா.228-248.
71. குறுந்.பா. 263.

72. மேலது., பா.362.
73. குறுந்தொகை, பா. 362.
74. தொல்.பொருள். பொருளியல், நூ. 16.
75. வீரசோழியம், குறிஞ்சி, நடையியல், ப.52.
76. குறுந்தொகை, பா. 89.
77. மேலது., பா.119.
78. ஆ. இராமகிருட்டிணன், அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, ப.46.
79. தொல்.பொருள். இளம், நூ. 221.
80. திருக்குறள், 141.
81. இறையனார் அகப்பொருள், சூ. 22.
82. தொல்.பொருள். இளம், நூ.160.
83. குறுந்தொகை. பா. 89.
84. சரளா இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.176.
85. நற்றிணை, ப.38.
86. மேலது., ப.114.
87. குறுந்தொகை. பா. 373.
88. மேலது., ப.283.
89. நற்றிணை, ப.353.
90. இறையனார், களவியல், சூ. 29.
91. குறுந்தொகை. பா. 378.
92. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழக் காதல், ப.70.
93. மேலது., பா.71.
94. சு. இரத்தினம்,சங்க அகப்பாடல்களில் கூற்று, ஆய்வுக் கட்டுரை,ப.108.
95. ம.போ.குருசாமி, சங்ககாலம், ப.113.

96. குறிஞ்சிக் கலி. பா. 23.
97. அகம், பா. 232.
98. குறுந்தொகை, பா. 379.
99. தொல்.பொருள். களவு, நூ. 23.
100. அகப்பொருள் விளக்கம், நூ. 169.
101. குறுந். பா.205.
102. குறள், 226.
103. நற்றிணை, பா. 369.
104. அகப்பொருள் விளக்கம், நூ.101.
105. குறுந்.பா. 202.
106. தொல்.பொருள். பொருளியல், நூ. 31.
107. குறுந். பா.149.
108. தொல்.பொருள். நச்சர் உரை, நூ. 41.
109. குறுந். பா. 7.
110. தொல்.பொருள். பொருளியல், நூ. 112.

கற்பு வாழ்க்கையில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்

முன்னுரை

அகப்பாடல்கள் கருத்துப் புலப்பாட்டு நுட்பம் செறிந்ததாக உள்ளது. கருத்தும், வடிவமும் பொருந்தி அமையும்பொழுது கருத்துப்புலப்பாடு செறிவடைகிறது. கற்பனை வளமும், புலமைத்திறமும் வாய்ந்த புலவர்களின் பாடல்களில் காதலர் ஒழுக்கங்களை கற்பியலின் தொடக்கமான திருமணம், இல்லறத்தில் தலைவனின் பங்கு, தலைவியின் நிலை தோழியின் ஆற்றல் போன்ற வகைகளில் கற்பியலில் புலப்பாட்டு முறை அமைந்துள்ள திறத்தினை இவ்வியல் ஆராய்கிறது.

கற்பு - பொருள் விளக்கம்

கற்பு என்பதற்குப் பல்வேறு விளக்கங்கள் தந்தாலும் இச்சொல் “கல்” என்ற சொல்லை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்ததாகும். “கல்” என்பதற்குக் கற்ற ‘தோண்டுதல்’ என்று பொருள் கூறுவதால், “கற்றல்” என்பது வாழ்க்கைக் கலையைக் கற்றலாகும் என்பது பெறப்படும். “தோண்டுதல்” எனக் கூறும்பொழுது உள்ளத்தின் உணர்வுகளைப் பண்பட்ட நிலையில் வெளிக்கொணர்வது எனப்பொருள் கொள்ளலாம்.

பலர் அறிய மணத்தல்

கற்பு என்ற சொல்லைக் “கல்+ பு” என்று பிரிக்கலாம். பெண்ணின் கற்பானது கல்லைப்போன்று உறுதியானது என்பதைக் குறிக்கின்றது. களவு வாழ்க்கையில் அன்பு பூண்டு ஒழுகிய தலைவன், தன்பால் அன்பு கொண்ட

தலைவியைப் பெற்றோர் கொடுக்கப் பலரறிய மணந்து வாழும் வாழ்க்கையே கற்பென வழங்கப் பெறும். களவின்கண் ஒத்தார் இருவர் வேட்கை மிகுதியால் ஒழுகிய வழிகரணத்தின் அமையாது இல்லறம் நடத்தலாமோ எனின் அ.தாகாதென்றற்குப் புணரும் நிலையை இளம்பூரணர் தமது உரையில் விளக்குகிறார்.

“கற்பு எனப்படுவது கரணமொடு புணரக்

கொளற்குரி மரபின் கிழவன் கிழத்தியைக்

கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுமே”¹

என்று தொல்காப்பியர் குறிப்பிடுகிறார்.

உள்ளம் ஒன்றிய அன்பில் இயைந்த கற்பு

எங்கோ பிறந்த ஆடவனும், எங்கோ பிறந்த பெண்ணும், கணவனும், மனைவியுமாக வாழ்வதற்கு உள்ளமொன்றிக் கற்பித்துக் கொள்ளுதலினால் கற்பு எனப்பட்டது. இத்தகைய வாழ்விற்கு விளக்கமளித்த சசிவல்லி,

“ஒத்த அன்புடைய தலைவனும் தலைவியும் நல்லாழின் ஆணையால் எதிர்ப்பட்டு உள்ளப் புணர்ச்சியில் கூடி ஒழுகினராயினும் தலைமகள் தன்னிடம் கொண்ட அன்பு தலைவியைப் பெற்றோர் கொடுப்பப் பலரறிய மணந்து வாழும் மணவாழ்க்கையே கற்பென வழங்கப்பெறும்”² என்பர்.

அருந்ததியும் வசிட்டரும்

“அருந்ததி என்பவள் வசிட்டரின் மனைவி. அவள் தன் கற்பின் திறத்தால் வானில் ஒளிவிடும் நட்சத்திரமானவள் என்பது புராண வழக்கு. சங்க காலம்

முதற்கொண்டு இன்று வரை அருந்ததியோடு கற்புத் தொடர்புபடுத்தப்படுவது பெருவழக்காயிற்று”³ என்று இரா. பிரேமா கூறியுள்ளார்.

கற்பநிலை பிறழாத காதல் வாழ்க்கை

பண்டைய தமிழகத்தில் ஒருவனும் ஒருத்தியும் தனியே எதிர்ப்பட்டுக் காதல் கொண்டு சிறிது காலம் களவு வாழ்க்கை நடத்துவார்கள். பின்னர், பலர் அறிய மணம் செய்து கொண்டு கற்பு வாழ்வை மேற்கொள்வர். களவொழுக்கம் இன்றி மணம் முடித்துக் கொண்டு கற்பறம் பிறழாமல் இல்வாழ்க்கை நடத்துவதுண்டு.

மன்பதை போற்றும் மணவாழ்வு

“மண வாழ்வில் தான் கற்பு உறுதிப்படுத்தப்படுகின்றது. திருமணம் செய்து கொள்ளாதவரிடையே கற்பு நிலைத்திருப்பது அரிதாகிவிடும் என்று அறிந்தனர் நம் முன்னோர். ஆதலின் திருமணமே கற்பெனப்படுவது”⁴ என்று சி.இலக்குவனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“கற்பென்றால் கொண்ட கொழுநன்பால் அன்பு திண்மை எனப் பொதுப்பொருள் கொண்டாலும் ஒழுக்கத்திண்மை எனும் வழக்குப் பொருண்மையுடைய சொல் அது என்றால் மிகையாகாது. இக்கற்பின் சிறப்பைத் தொல்காப்பியர் உயிரினும் சிறந்தது என்கிறார். நானே! நாணினும் செயிர்தீர் காட்சிக் கற்புச் சிறந்தன்று”⁵ என்பர்.

வான்புகழ் வள்ளுவரும்

“பெண்ணின் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்

திண்மைஉண் டாகப் பெறின்”⁶ என்பர்.

பத்தினிப் பெண்டிரின் பண்பட்ட ஒழுக்கம்

பத்தினிப் பெண்டிர் தன் கணவரது தகாத ஒழுக்கம் கண்டவிடத்தும் அவர் மீதுள்ள அன்பினின்றும் குன்றப்பெறார், தலைவனுடன் கூடியிருந்த காலத்தில், அவன் இருந்தாலும், பெறாது வருந்திய தலைவி, பின் தலைவன் பொது மகளிரது முலைகள் தழுவியதாலுண்டான சாந்துடன் திகழும் மார்புடன் வருவதைக் கண்டும் பொறுத்திருந்தாள் என்பதை,

“சாய்ப் பறக்க நீர்திகழும் தண் வயலூரன் மீது
ஈப்பறக்க நொத்தேனும் யானே மன் தீப்பறக்கத்
தாக்கி முலைபொருக தண் சாந்தனியகலம்
நோக்கி யிருந்தேனும் யான்”⁷.

என்று நாலடியார் கூறுகின்றது.

“வாழ்க்கை ஒப்பந்தத்திற்காகவும், காதல் அன்பிற்காகவும் இருவரையும் கற்பு என்கிற சங்கிலி எவ்வளவு வேண்டுமானாலும் இறுக்கிக் கட்டும். எந்த நீர்பந்தமானாலும், எந்தத் தருமமானாலும் ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் குருவிற்கும் சமமாக இருக்குமானால் அதைப் பற்றி நமக்குக் கவலை இல்லை”⁸ என்னு கூறுவது சிந்திக்கத்தக்கது.

கரணம்: பொருள் விளக்கம்

“கரணம்” என்பது இன்று நடைபெறும் திருமணத்தைக் குறிக்கும். இதற்கு இன்னொரு பொருளும் கொள்ளலாம். இக்காலத்தில் கர்ணம் அல்லது கரணமென்று சொன்னால் அது ஊர்க்கணக்கு எழுதுவோரைக் குறிக்கும். ஆடவனுக்கு இன்ன பெண் மனைவியென்று எழுதிக்கொள்ளும் பழக்கம் இன்று உள்ளது போல் அன்றும் இருந்திருக்கலாம். அவ்வாறு எழுதுதலையே பிற்கால இலக்கண நூலார்

கரணம் என்று குறிப்பிட்டிருக்கலாம்”⁹ என்று ந. சுப்புரெட்டியார் விளக்கம் தருகின்றார்.

வேள்விச்சடங்கும், சுயமரியாதைத் திருமணமும்

கரணம் என்பதற்கு வேள்விச்சடங்கு என்று பொருள் கூறியுள்ளார். நச்சினார்க்கினியர் வேள்விச் சடங்கு என்பது நெருப்புக் கடவுளைச் சான்றாகவும் சாட்சியாகவும் வைத்து மந்திரம் ஓதுபவர் முன்னின்று நடத்தும் திருமண முறையாகும். இன்றும் சில திருமணங்கள் மந்திரம் ஓதுபவரோ, வேள்விச் சடங்கோ இன்றி அரசியல் தலைவர்களையும், மதத் தலைவர்களையும் முன்னிலையாகக் கொண்டு சுயமரியாதைத் திருமணங்களாக நடைபெறுதலையும் அறியலாம்.

தாரைவார்க்கும் தர்மம்

இன்று பெரியோர்கள் முன்னிலையில் பெற்றோர் நம் மகளை நீர் வார்த்துக்கொடுப்பர். இதனோடு மட்டுமின்றி உடன்போக்குச் செல்லும் தலைவன் தலைவியைக் கொடுப்போரின்றி மணந்து கொள்ளுதலும் உண்டு. இதனைத் தான் தொல்காப்பியர்,

“கொடுப்போர் இன்றியும் கரணம் உண்டே

புணர்ந்து உடன்போகிய காலையான”⁶

என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

திருமண நிகழ்வுகள் தோன்றியதன் காரணங்கள்

பண்டைய காலத்தில் ஆடவர், பெண்டிர் தம் வாழ்க்கைத் துணையைத் தாமே தேர்ந்தெடுத்து வாழ்க்கை நடத்தி வந்தனர். அவ்வாறு வாழ்க்கை நடத்தி வரும் நாளில் காலப்போக்கில் ஒருசிலர் நெறி தவறி நடக்கத் தலைப்பட்டனர். தான் நேசித்த பெண்ணை வெறுக்கத் தலைப்பட்டனர். களவொழுக்கம் பூண்டு

வாழ்க்கை நடத்திய பிறகு துணைவியைக் கைவிடவும் துணிந்தனர். தலைவனும், தலைவியும் ஒருவரையொருவர் பிரியேன் என்று உறுதிமொழி கூறி உடன்பட்டனர். அவ்வுறுதிமொழிக்கு அவ்விருவரின் மனச்சான்று தவிர புறச்சான்று ஏதுமில்லா நிலையிருந்ததால் தவறு நேரிட்டபொழுது தட்டிக்கேட்க முடியாத சூழ்நிலை ஏற்படலாயிற்று. இதனால் காதலில் பொய்யும், வழுவும் தோன்றின எனலாம். இதனால்தான் இத்தகைய தவறுகளையும், அநீதிகளையும் தவிர்க்கும் பொருட்டு, வைதீக நடைமுறைகளும் சடங்குகளும் உருவாக்கப்பட்டன.

“பொய்யும் வழுவும் தோன்றிய பின்னர்

ஐயர் யாத்தனர் கரணம் என்ப”

என்று தொல்காப்பியர் இக்கருத்தை உள்ளடக்கியே குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனைக் கண்ட சான்றோர்கள் இக்குற்றம் மென்மேலும், பெருகாவண்ணம் ஒருவிதக் கட்டுப்பாட்டை ஏற்படுத்தினர். பலர் முன்னிலையில் தலைவியைப் பெற்றோர் உடன்பட்டுக் கொடுக்க வேண்டுமென்ற முறையை உண்டாக்கினர். இதனையே தொல்காப்பியர்,

“கொடைக்குரி மரபினோர் கொடுப்பக் கொள்வதுவே”¹²

என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். ஊர்ப் பெரியோர் முன்னிலையில், அக்னி சாட்சியாக, பெற்றோரது சம்மத்துடனும், விருப்பத்துடனும் தம் மகளை முழுமனதுடன் தலைவனுக்கு மணமுடிக்கும் நிலை இதுவாகும். இதனை சிறந்த நெறியாகக் கருதி பின்பற்றத் தொடங்கினர். இக்கட்டுப்பாட்டு நெறியை பின்வந்த அனைத்துத் தமிழரும் ஏற்றுப் போற்றத் தலைப்பட்டனர். இதுவே, கரணம் தோன்றியதற்குக் காரணமாகும்.

ஆயிரக் காலத்து பயிராகிய அன்புறு நிகழ்வு

தலைவன் விரும்பி தலைவியை வாழ்க்கைத் துணையாக ஏற்றிடத் தலைவியின் பெற்றோர் கொடுப்பதைக் காட்டும் அடையாள நிகழ்ச்சியே திருமணமென்னும் சடங்காகும். மனித சமுதாயம் அனைத்திலும் பொதுவாக மேற்கொள்ளப்படுவது இத்திருமணம். மனித வாழ்விற்கு மணம் அவசியமான ஒன்றாகும். எனவே தான், அதற்கு திரு என்று சிறப்பு அடைமொழி கொடுத்துத் திருமணம் என வழங்கினர். இத்திருமணத்தைச் செய்யும் முறைகளும் பின்பற்றும் சடங்குகளும் மட்டும் காலப்போக்கில் பல்வேறு மாற்றங்களைப் பெற்று வருகின்றன.

கற்புத்திறனுக்கோர் அருந்ததி

கால மாற்றத்திற்கேற்றாற்போல், சடங்குகளும் வேறுபடுவதில் வியப்பில்லை. பண்டைய காலத்தில் திருமணங்கள் நிகழ்ந்த முறை அகநானூற்றில் எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

“புள்ளுப் புணர்ந் தினிய வாக தெள்ளி
அம்க ணிருவிசம்பு விளங்கத் திங்கள்
சகடம் மண்டிய துகள்தீர் கூட்டத்து
கடிநகர் புனைந்த கடவுட் பேணி
படுமண முழுவொடு பருவப்பண்ணை இமிழ
வதுவை மண்ணிய மகளிர் விதுப்புற்று
பூக்கணு மிகையோர் நோக்குப மறைய”¹³

பெண்ணின் கற்புத்திறனுக்கு எடுத்துக்காட்டாக அருந்ததியைக் கூறுவர்; மேலும் மணமக்கள் மனம் ஒருப்பட்டு நடத்தும் இல்லறம் சிறந்து விளங்க வேண்டுமென விரும்பி அவர்களுக்கு சந்திரன் ரோகிணி தம்பதியாரை வானில்

சுட்டில் காட்டுவர். எனவே சந்திரனும், ரோகினியும் கூடிய நன்னாளின் வைகறைப் பொழுதில் திருமணம் நிகழ்ந்தது. திருமணம் பந்தலிட்டு அதில் புதுமணல் பரப்பி, நல்ல விளக்குகளை ஏற்றி, நல்லசகுணம் பார்த்து, திங்கள் ரோகினியோடு கூடிய நன்னாளில் வீட்டை அழகுபடுத்தினர். நெய்யுடன் கூடிய நன்றாகப் புழுங்கி வெண்சோறு படைக்கப்பட்டது. உச்சிக்குடத்தர், புத்தகல் மண்டையர் (அகல் விளக்கு ஏற்றிய மண்டைய உடையோர்) ஆகியோர் பெரிய ஆரவாரத்தோடு பந்தலுக்கு வந்தனர். கற்பினின் வழா அது நற்பல உதவிபெற்றோர் பெட்கும் பிணையை ஆக எனப் புதல்வர் பயந்த இழையணிந்த மகளிர் வாழ்த்தியதோடு நீரில் நெல்லும், மலரும் இட்டு வதுவை நீராடினர். புதல்வர் பயந்த இழையணிந்த மகளிர் எனப்படுபவர் வாழ்வரசிகள் எனப்படும் தீர்க்க சுமங்கலிகள் ஆவர். அப்போது பெண்கள் கூட்டம் பேரியற் கிழத்தி ஆக! என வாழ்த்தி பின்னர் பெற்றோர் மணமகளைத் தலைவனிடம் தந்தனர். இங்கு, மணமகள், சுமங்கலிகளின் வாழ்த்துக்களைப் பெறுவது முக்கிய நிகழ்வாகும்.

மாறுபடும் திருமணச் சடங்கு முறைகள்

“கரணவகை இதுவெனத் தமிழ்நூல் எதுவும் வரையறுத்துக் கூறவில்லை. காலந்தோறும் கொள்கைகள் மாறும். அவ்வழிக் கரணமும் பல திறப்படலாம். எனினும் தொன்றுதொட்டுச் சான்றோர் நன்றெனக் கொண்ட முளைப்பாலிகையும், மங்கல மடவார் பலரொடு வாழ்த்தும் மாலை மாற்றும் எங்கும் என்றும் தமிழர் திருமணங்களில் நின்று பயிலும் சிறப்புடையன. அம்மி மிதித்தலும், ஏழடி நடத்தலும் மறையோர் மன்றலுக்கே இன்றியமையாதன”¹⁴ என்பார் க. அன்பழகன்.

“திருமணம் பற்றி மணந்த குமரியரை மணவாக்கு மரியென்னும் வேறுபடுத்திக்காட்டும் நோக்கமே கரணத் தோற்றத்திற்குக் காரணமாகும். காலிற் கிடந்த சிலம்பை அகற்றுவது ஒரு கரணம் கூந்தல் மேல் மலரணிவது ஒரு

கரணம். இவ்விரண்டும் பண்டைத்திருமேனிக் காலத்துப் பரவலாக வழக்கிலிருந்த கரணங்களென்று தெளிகின்றோம்”¹⁵ என்பர் வ.சுப. மாணிக்கனார்.

ஒரு ஆணும், ஒரு பெண்ணும் கணவன், மனைவியாகிக் குடும்பம் நடத்துவதற்கு முக்கியமான பொருத்தங்கள் அல்லது ஒற்றுமைகள் வேண்டும் என்பர். இந்த இயைபுத் தன்மைகளை,

“பிறப்பே, குடிமை, ஆண்மை, ஆண்டோடு

உருவு நிறுத்து காம வாயில்

நிறையே அருளே, உணர்வொடு திருஎன

முறையுறக் கிளந்த ஒப்பினது வகையே”¹⁶

என்று தொல்காப்பியர் சுட்டுவதும் அறிந்ததே.

பத்துவகைப் பொருத்தங்கள்

இன்றும் பஞ்சாங்க முறைப்படி ஆணுக்கும், பெண்ணுக்கும் திருமணப் பொருத்தங்கள் பத்து இருக்க வேண்டும் என்கின்றனர். அவை தினப் பொருத்தம், மஹேந்திரப் பொருத்தம், ஸ்கீரிதர்க்கப் பொருத்தம், யோனிப்பொருத்தம், ராசிப்பொருத்தம் (குடும்ப விருத்தி) ராசி அதிபதிப் பொருத்தம் (மக்கட்பேறு) வசியப்பொருத்தம், ரஜ்ஜிப்பொருத்தம், நாடிப்பொருத்தம் என்பனவாகும். இன்று இப்பொருத்தங்களை ஆராய்ந்து பார்த்த பின்பே திருமணம் நடைபெறுகிறது என்றும் கூறலாம்.

திருமண முறைகளும் வீட்டை அலங்கரித்தலும்

திருமணக் காலத்தில் மணமக்கள் வீட்டுச்சுவர்களுக்கெல்லாம் செம்மண்பூசி, வீட்டில் புதுமணம் பரப்பி மாலகளைத் தொங்கவிட்டு மகிழ்ச்சியோடு முதற்செயலாக வீட்டை அழகுபடுத்துவர்.

“புனைமாண் இஞ்சி பூவல் ஊட்டி
மனைமணல் அடுத்து மாலை நாற்றி
உவந்தினிதி அயருரம் என்ப, யானும்
மான்பிணை நோக்கின் மடநல்லானை
ஈன்ற நட்பிற்கு அருளான்”¹⁷.

என்று திருமண வீட்டை அலங்கரிக்கும் முறை அகநானூற்றில் விளக்கப்படுகின்றது.
மேலும், இது குறித்து

“பறைபட பணிதலம் ஆர்ப்ப, இறைகொள்பு
தொல் மூதாலத்துப் பொதியில் தோன்றிய
நாலுளர்க் கோசர் நல்மொழி போல
வாய் ஆகின்ற – தோழி – ஆய்கழல்
சேயிழை வெள்வேல் விடலையொடு
தொகுவனை முன்கை மடந்தை நட்பே”⁸

என்று கூறுவதும் கவனிக்கத்தக்கது. பறையும், சங்கும் மங்கலநாளில் முழங்கும்.
பலர் கூடுதற்கு ஏற்ப நிழலும் இடமும் உடைமையால் ஆலமரத்தின் அடியில் ஊர்ப்
பொதுமக்கள் கூடும் மன்றங்கள் இருந்தன என்று குறுந்தொகை கூறுகின்றது.

களவு மணம் கொண்ட மணமக்கள்

சங்க காலத்தில் பெருமளவில் பழக்கத்தில் இருந்து போற்றப்பட்ட களவு
மணம் கொண்ட தலைமகன் மணமகளின் பெற்றோரை அணுகிப்பெண் கேட்டு
மணந்து கொண்டான் அல்லது தலைவியின் பெற்றோரே களவு மணம் கொண்ட
மணமக்களை அழைத்து தம் இல்லத்தில் ஊரார் அறிய மணவிழா நடத்தினர்.
இம்முறையே சிறந்த தமிழர் திருமணம் எனப்பட்டது.

தொல்காப்பியர் காலத்தும், சங்ககாலத்தும், திருவள்ளுவர் காலத்தும் இருந்த தூய தமிழர் திருமண முறை சிலப்பதிகாரக் காலத்தில் மாறியிருக்கிறது.

சிலம்பு கழி நோன்பு குறித்த கருத்து வேறுபாடுகள்

சிலம்பு கழற்றுதலாகிய வினைமுறை, திருமணத்திற்கு முன் செய்யப்படுவதோ என்பதில் ஆராய்ச்சியாளர்களிடையே கருத்து வேறுபாடு உண்டு. சிலம்பு கழித்தலாகிய வினைபற்றி இருவேறுபட்ட கருத்து நிலவியுள்ளதனைக் குறுந்தொகைப் பதிப்பின் வாயிலாக உ.வே.சா. அறிவுறுத்தியுள்ளார்.

“வழக்கங்களில் ஒன்றாகச் சிலம்பு கழி நோன்பினைச் சுட்டும்போது மணம் செய்த பின்னர் மகளிரின் சிலம்பைக் கழிக்கும் ஒருவகை நோன்பு பண்டைய காலத்தில் செய்யப்பட்டது”¹⁹ என்றும் “மணம் புரிவதற்கு முன் மணமகளது காலில் பெற்றோர்களால் அணியப்பட்ட சிலம்பை நீக்குவதற்கு ஒரு சடங்கு செய்யப்படும். அது சிலம்பு கழி நோன்பு”²⁰ என்றும் கூறியுள்ளார்.

“சிலம்பு அணி நோன்பு என ஒரு விழா மரபு காணப்படாமையின் பெண் குழந்தைகட்குச் சிலம்பு இடுதல் மிக இயல்பான வழக்கு என்று ஊகிக்கலாம். அக்குழந்தையணியைத் திருமணத்திற்கு முன் நீக்குவர். நீக்குங்கால் அ.து ஒரு விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டுச் சிலம்புக்கழி நோன்பு எனப்பெயர் பெறும்”²¹.

சிலம்பு அணியும் பருவம்

பெண் குழந்தைகள் குழந்தைப்பருவம் தொட்டே காலிற்சிலம்பு அணியும் வழக்கம் முன்பு இயல்பாக இருந்தது என்று பல பாடற்குறிப்புகள் காட்டுகின்றன.

“சீர்கெழு வியன் நகர்ச் சிலம்புநக இயலி

ஓரை ஆயமொடு பந்துசிறி தெறியினும்

வாராயோ என் றேத்தி பேரிலைப்
பகன்றை வால்மலர் பனிநிறைந் ததுபோல்
பால்பெய் வள்ளல் சால்கை பற்றி
என்பாடு உண்டனை யாயின் ஒருகால்
நுந்தை பாடும் உண்ணென் றாட்டிப்
பிறந்ததற்கொண்டும் சிறந்தவை செய்து யான
நலம்புனைத் தெடுத்த என் பொலந்தொடிக் குறுமகள்”²²

என வரும் குறிப்புகளாகும்.

“தன் பெரிய வீட்டின் கண் காற்சிலம்பு ஒலிப்பச் சிவ தோழியரொடு பந்து
விளையாடுவாள். ஆடினும், கால் நோவுமே, நாவெட்குமே என்று அழைப்பேன்.
அழைத்து கிண்ணம் நிறைந்த பாலை எனக்காக ஒருவாய் உண்பாய், உன்
தந்தைக்காகவும் ஒருவாய் குடிப்பாய் என்று சொல்லி மயக்கிப் பாலூட்டி
பிறந்தநாள் முதல் வளர்த்தேன்” என்று பருவகாலத்து உடன்போன மக்களுக்கு
அவள்தன் மழலைக் காலத்தில் தான் காட்டிய அன்பினை தாய் எண்ணிப்
பார்க்கின்றாள். பாலூண் பருவத்துச் சிலம்பு இடும் வழக்கம் இருந்தது. இதனை,

“சிலம்பு கழீஇய செல்வம்

பிறருண் கழிந்தவென் னாயிழை மடியே”²³

தன் மகள் சென்ற நாட்டிற் சிலம்பு கழித்தல் கொடிது என ஒரு தாய்
நினைக்கிறாள். சிலம்பு கழித்தல் ஒரு செல்வம் என்றும் அதனைக் காணும்
பேற்றை ஈன்ற தாய்க்கு அளிக்காது பிறர்க்கு அளிக்கப் போயினானே! என்றும் ஒரு
தாய் புலம்புவதாக இப்பாடல் கூறுகின்றது.

இருபருவத்தினற்கும் உரிய அணி

கழல், சிலம்பு ஆகியவற்றைக் குமரப்பருவம் தொடங்கிய ஆடவர், பெண்டிர் இருபாலரும் தொடர்ந்து அணிந்திருந்தனர். சிலம்பாகிய அணியைப் பெண்டிர் இளமையில் அணிந்தனர். இச்சிலம்பினை உடன்போக்குப்பட்ட தலைவி அணிந்திருந்தாள் என்பதனை,

“வில்லோன் காலன கழலே, தொடியோர்

மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே, நல்லோர்

யார்கொல்? அளியர் தாமே – ஆரியர்”²⁴

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் கூறுகின்றது.

நற்பண்புகளுக்கு இருப்பிடமான தலைவன்

அக இலக்கியப் போக்கில் ஏற்படும் பல்வேறு மாற்றங்களுக்குக் காரணமானவன் தலைவன். இவனது பண்பு நிலைகளையும், போக்கையும் பின்வரும் கூற்று வெளிப்படுத்தி நிற்கின்றது. “அகமாந்தர்களுள் தலைவனுக்கெனத் தனியான சிறப்பிடம் உண்டு. உயர்ந்த குடியில் பிறந்தவனும் அறிவும், ஆற்றலும், புகழும், கொடையும், ஆராய்தலும் அஞ்சுதலும், துணிதலும் முதலிய வலிமைப் பகுதியும் உடைய பெருந்தகையான் அகப்பொருள் தலைவன், தலைவியின் இன்ப வாழ்வு அவனது குறிக்கோள். அவளது இனிய நினைவு ஊற்று”²⁵ என்று உரைக்கும் ஆ.இராமக்கிருட்டிணனின் கூற்றும் இங்கு நினைபதக்கது.

இத்தகைய இயல்பு கொண்ட தலைவன் தலைவியிடம் பணியும் நெஞ்சம் கொண்டவனாகவும் அருள் உறவுநிலை கொண்ட தலைவனாகவும், அவள் மீது

ஆழ்ந்த அன்பும், பொருளீட்டல் பண்பும், போரிடும் பண்பும் உடையவனவாகவும் காணப்படுகின்றான்.

“மனைவி உயர்வும் கிழவோன் பணிவும்

நினையுங் காலைப் புலவியுள் உரிய”²⁶

என்பது தொல்காப்பியம்.

ஊடல் காலத்தில் தலைவியின் தயவு வேண்டி தலைவன் தாழ்ந்து நின்று, பணிமொழி புகல்வான், அடக்கத்துடன் செயல்புரிவான், விட்டுக்கொடுத்துப் பழகுவான், யான் ஒரு தவறும் செய்திலேன் எனவே கடிந்துரைக்க வேண்டாம் என்பன போன்ற குணநிலையினை உடையவன்; தலைவியின் அன்பு நெஞ்சத்தை வேண்டி நிற்பவன். அவருடைய கனிந்த காதலுக்காக, கல் மனம் கரையும்படி ஏங்கி நிற்பவன்.

தலைவியை நாடும் நண்பன்

பரத்தமை ஒழுக்கம் மேற்கொள்கிற சூழலில் குறை என்றாலும் மீண்டும் தலைவியை நாடும் மனத்தினாகவே தலைவன் இருக்கிறான். அவளுடன் நடத்தும் இல்லற வாழ்க்கையையே அவன் மனம் விரும்புகிறது. தலைவன் வினை முற்றி வந்து இருக்கின்ற காலத்தில் அவனது மனம் பேசுவதை இப்பாடல் தெளிவுபடுத்தி நிற்கிறது.

“தாழ் இருள் துமிய மின்னி, தண்ணென

வீழ்உறை இனிய சிதறி, ஊழின்

கடிப்பு இரு முரசின், இடித்து இடித்துப்

பெய்க இனி, வாழியோ, பெருவான்! யாமே

செய்வினை முடித்த செம்மல் உள்ளமொடு

இவளின் மேவனம் ஆகிய குவளைக்

குறுந்தோள் நாள்மலர் நாளும்

நறுமென் கூந்தல் மெல்ல அணையேமே”²⁷

என்ற பாடல் மூலம் வினைகளைச் செய்து முடித்த நிறைவான மனத்துடன் நான் தலைவியுடன் இருக்கிறேன். மழை பெய்யட்டும் என்கிறான். கற்பு வாழ்வில் கண்ட மேன்மையே தலைவன் மனதுள் இப்படிச் கிளர்ந்தது எனலாம்.

தலைவியின் ஆற்றமையும் பிரிவும்

‘நீர்நிற்றி அமையாது உலகு’ என்றார் வள்ளுவர்; வானின் சிறப்பாக அமையும் மழையை விதந்து பேசுவார்; உலக வாழ்க்கையின் உயிர்ப்பாக விளங்கும் மழை, நிலத்தில் வேண்டுமளவு பெய்து உலகம் செழித்து மக்கள் நலம்பெற வேண்டுமென்ற உயர்ந்த எண்ணத்துடன் தலைவன் மழை வேண்டி வாழ்த்துகிறான். இதனால் அறம் வளர வேண்டுமென்று விரும்புகிறான். இது கற்பு வாழ்வின் சிறப்பு.

தலைவியின் பிரிவை ஆற்றாது வருந்துவது தலைவனின் மனம். தன் மனக்கருத்தைத் தலைவி அறியாது, தான் பிரிவை நீட்டித்ததாகவும், அருளாது விடுத்ததாகவும் எண்ணி வருந்துவாள் எனத் தலைவன் எண்ணும்போது அவனுக்கு வருத்தம் மேலிடுகிறது. தலைவியை நினைத்து தான் அடையும் நோயினைத் தலைவி அறியவேண்டும் என்ற ஆர்வம் தலைவனிடம் காணப்படுகிறது. இதனை,

“நம் நோய்தான் வயின் அறியாள்

எம்நொந்து புலக்கும் கொல்”²⁸

என்ற பாடல் தலைவனின் அடிமனம் கலங்கி நிற்பதைக் காட்டுகிறது.

“வேறு புலவாடை அலைப்பத்

துணையிலேம் தனியேம் பாசறையேமே”²⁹

என்ற நற்றிணைப் பாடலில் காரும், போரும் முன் நிற்கும்போது பாசறையிலிருந்த தலைவன், தலைவியை நினைத்துப் புலம்பல் காதல் மனம் இடம் பெறுவதைக் காணமுடிகிறது.

உயிரைத் தொடும் உண்மை நட்பு

தலைவியின் அறியாமையை நினைத்துத் தலைவனின் மனம் புண்படுகிறது. நாள்தோறும் தலைவியைச் சந்தித்து வந்த தலைவன், ஒரு நாள் அவளுடைய இல்லத்தில் அவளை வெளியில்போக அனுமதிக்காததைத் தோழியின் வழியாக அறிகிறான். அப்போது தலைவன் தனக்குத்தானே மொழிந்து கொள்பவனாக இரங்குகிறான். மிகவும் தன்னிரக்கம் கொண்ட அவன், தனக்குத்தானே பேசிக்கொள்கிறான்.

“பெறுவது இயையாது ஆயினம்: உறுவது ஒன்று
உண்டுமன் வாழிய நெஞ்சே! திண்தோர்க்
கைவள் ஒளி கானம் தீண்டி
எறிவளி கமழும் நெறிபடு கூந்தல்
மைசர் ஓதி மாஅயோன் வயின்
இன்றை அன்ன நட்பின் இந்நோய்
இருமுறை என ஒன்று இன்றி
மறுமை உலகத்து மன்னுதல் பெறினே”³⁰

நட்பு என்ற உணர்வு, உயிரில் தொடர்வது. ஆதலால், உயிர் செல்லும் பற்றிவழிச் செல்லும் இயல்புடையது. தலைவன் மறுமை உலகத்தும் தான் கொண்ட நட்பு தொடரும் என நெஞ்சிற்குக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

வினைமுற்றி தலைவன் இடைச்சுரத்தைத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறியது

வினை முற்றி மீளும் மற்றொரு தலைவன் இடைச்சுரத்துத்தன் நெஞ்சிற்குச் சொல்லியதைப் பின்வரும் அகநானூற்றுப் பாடல் அறிவுறுத்துகிறது.

“கடுங்கண் மறவர்கல் கெழு குறும்பின்
எழுந்த தண்ணுமை இடங்கட் பாணி
அருஞ்சரம் செல்வோர் நெஞ்சம் துண்ணென
குன்றுசேர் கவலை இசைக்கும் அத்தம்,
நனிநீடு உழந்தனை மன்னே”³¹

என்று புலப்படுத்துகிறது. நெஞ்சே வாழ்க! வன்கண்மை பொருந்திய மறவர்களது கற்களாலாகிய பழைய காட்டரண்களில் எழுந்த தண்ணுமைப் பறையின் பயங்கர ஒலியானது அவ்வழியே செல்வோரது நெஞ்சங்கள் திடுக்கிடுமாறு ஒலிக்கும் குன்றுகளிடையே அமைந்த வழிகளை உடைய காட்டில் நீ கொடுத்துயர் உற்று வருந்தினாய். தாழ்ந்த கூந்தலையுடைய தலைவி இருள் நீங்குமாறு விடிவிளக்கு எரியச் செய்வாள். கணங்கினால் அழகு பெற்ற அவளது மார்பை அணைத்துத் தோள்களில் முயங்கி இன்புற்றிருப்பதாக என்று கூறுவதாக இப்பாடல் காட்டுகிறது.

தலைவன், தான் வினைமுடித்துத் திரும்பும் பொழுது, பாதையின் கடுமை தெரியாதவாறு, தலைவியைக் குறித்த நினைவுகளில் ஈடுபடுகிறான். அப்பொழுது மிகவும் வறட்சியான சுரத்தின் வழியும் அவனுக்கு இனிய மலர்ப்பாதையாகிறது.

கனிகின்ற காதலும் கண் போன்ற கடமையும்

மனித வாழ்க்கையில் இருக்கும் மகத்தான சக்திகள் மோதுவது இயற்கையின் படைப்பு. இரண்டும் மனித உள்ளத்தில் எழுந்து ஒன்றோடு ஒன்று மோதுவன. ஒன்று கல்லும் கனிகின்ற காதல், மற்றது கண்போன்ற கடமை.

இவற்றுள் பலரும் விடைகாண முடியாமல் தவித்துள்ளனர். வாழ்க்கைக்குப் பொருள் அவசியம் தேவை. பொருள் இன்றேல் வாழ்க்கை இல்லை.

உணர்வுகளின் மோதலும் உயிர்க் காதலும்

காதலி உயிருக்குயிரானவள். பிரிந்து சென்றால் வாடிவிடுவாள், உயிரையே துறந்தாலும் வியப்பதற்கில்லை. பொருள்வயிற் செல்வதா? செலவைத் தவிர்த்து காதலியுடன் தங்கி மகிழ்வதா? முடிவு காணாமல் தவிக்கின்றான் தலைவன். நெஞ்சொடு புலம்புகின்றான். இந்த அரிய உணர்வுகளின் மோதல் அக இலக்கியத்திற்குச் சுவையூட்டுகின்றன. துன்பத்தில் தோன்றும் இன்பம், இன்பத்தில் தோன்றும் இன்பத்திலும் இனிமை மிக்கது”³² என்பர் ஆங்கிலப் புலவர் ஷெல்லி.

இம்மனத்திறனை நிலைக்காளாகக் கொண்டு எழுந்தவையே பாலைத்திணைப் பாடல்கள். தலைவன் பிரிவிலும் தலைவி அவலத்திலும் இலக்கிய உரத்தையும் இன்ப நயத்தையும் காண முடிகிறது.

இசைவு தந்ததும் இன்னல் அடைந்ததும்

தலைவன் பிரிந்து போவேன் என்று அடிக்கடி சொல்லியும் போகாதிருந்தான். பின்னொரு நாள் போவேன் என்று உரைத்தபோது வழக்கம் போல் சும்மா சொல்கிறான் என்று எண்ணிய தலைவி. போய் வாருங்கள் என்று தானும் வழக்கம்போல் மொழிந்தாள். இத்தடவை அவள் இசைவு தந்தாள் எனக் கருதிக் கொண்டு தலைவன் உடனே புறப்பட்டுவிட்டான். எதிர்பாரா இப்பிரிவை அவளால் தாங்க முடியுமா? அழுதாள், ஆறாகக் கண்ணீர் பொழிந்தாள். குளமாகப் பெருக்கெடுத்து முலைகள் கரைகளாக அமைந்த கண்ணீர் குளம் நாரைகள் மேயும் நன்னிலமாயிற்று”³³ என்பர் வ.சுப. மாணிக்கம். இதனை,

“சேறும் சேறும் என்றலின், பண்டைத் தம்

மாயச் செலவாச் செத்து, மருங்கு அற்று

மன்னிக் கழிக என்றேனே, அன்னோ

ஆசா கெந்தை யாண்டு ஊன் கொல்லோ?

பெருங்குளம் ஆயிற்று என் இடைமுலை நிறைந்தே”³⁴

என்று குறுந்தொகைப் பாடல் ஓவியப்படுத்துகின்றது.

தலைவன் பொருளிட்டத் தலைவியைப் பிரிந்து செல்கின்ற இடைச்சுரத்தில் தலைவியை எண்ணிப் பெரிதும் கலங்குவதைப் புலவர் பலர் கற்பனை நயந்தோன்றப் பாடியுள்ளார்.

களிறுகள் ஈர்க்கின்ற தேய்புரிப்பழங்கயிறு

தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவனின் நெஞ்சம் தலைவியின் துன்பத்தைத் தீர்த்தற்பொருட்டு அவளிடம் செல்ல வேண்டும் என்று அவனை வற்புறுத்துகின்றது. இரண்டு களிறுகள் ஈர்க்கின்ற தேய்புரிப் பழங்கயிறுபோலத்தன் உடம்பு அழிய வேண்டியதுதான் என்று தலைவன் வருந்துகின்றான்.

“ஒளிறு ஏந்து மருப்பின் களிறுமாறு பற்றிய

தேய்புரி பழங்கயிறு போல

வீவது கொல்லன் வருந்திய உடம்பே”³⁵

எனத் தலைவன் கூறுவதாக இப்பாடல் கூறுகின்றது. பொருளும், தலைவியும் இருபுறம் ஈர்க்க இடைச்சுரத்துத் தலைவன் துன்புறுகின்றான்.

குடும்பம் நடத்த பொருட்தேவை ஒருபுறம்; தலைவியோடு சேர்ந்து இல்லறத்தில் இன்புற வேண்டும் என்ற அவா ஒருபுறம்; ஆக இருதலைக் கொள்ளி எறும்பின் நிலையில் தலைவன் இருக்கிறான்.

“கழைபாய் காவிரிக் கடல்மண்டு பெருந்துறை

இறவொடு வந்து கோதையொடு பெயரும்

பெருங்கடல் ஓதம் போல”³⁶

என்று தன் நெஞ்சம் ஒருபாற்பட்டு தன்னை வருத்துவதை எண்ணி கலங்குகிறான்.

வேனிற்பருவ வெஞ்சுரம்

இல்லறக் கடமைகளை நிறைவேற்றுவதற்குப் பொருளீட்டும் பொருட்டு தான் தலைவியைப் பிரிந்து செல்லக் கருதுதலை அவருக்குக் கூறி அவளை அதற்கு இசைவிக்குமாறு தலைவன் தோழியை வேண்டுவான். பிரிவால் தலைவிக்கு நேரக்கூடிய பெருந்துயரினை எடுத்துச் சொல்லிச் செலவினைத் தவிர்க்குமாறு தோழி கூறுவாள். அவ்வாறு அவள் கூறுவது செலவழுங்குவித்தல் எனப்படும். தலைவியின் நலனில் முழுக்க உரிமை எடுத்துக்கொண்ட தோழி இவ்விதம் செயல்படுகிறாள்.

தலைவன், வேனிற்பருவத்தில் வெஞ்சுரமிறந்து பொருளீட்டும் பொருட்டு பிரிய விரும்பினான். அவன் செலவினைத் தவிர்க்க வேண்டுமென்று எண்ணிய தோழி, உன் புதல்வனின் முறுவல் கொண்ட முகங்கண்டு மகிழ்வதினும், நீ பெற விரும்பும் பொருள் பேரின்பம் தருமா என வினவி தலைவன் செலவினைத் தவிர்க்க முயல்கிறாள். இச்செய்தியை,

“நின்னயந் துறைவி கடுஞ்சூல் சிறுவன்

முறுவல் காண்டலின் இனிதோ

இறுவரை நாட இறந்துசெய் பொருளே”³⁷

என்ற பாடலால் அறியலாம்.

முகக் குறிப்பால் உணர்த்துதல்

பொருளின் இன்றியமையாமை கருதி, தலைவன் தான் பொருளீட்டப் பிரிவு விரும்புதனைத் தலைவிக்கு உணர்த்துகின்றான். வறிதாகத்தெழுந்த தலைவிக்கு முறுவல் கொண்டு நிலச் வடுக்கொள்ள ஒன்றும் பேசாது நடந்து வருகின்றான். பிரிவது என முன்னர்த் தலைவன் கூறியதை அவன் முகம் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றது. அவள் பிரிவுக்கு உடன்படாததை அவளின் தோற்றம் புலப்படுத்துகிறது. மார்பில் அணைத்துக் கொண்டிருந்த புதல்வனின் தலையில் இருந்த செங்கழுநீர் மாலையே முகந்து வாடிவிடுகின்றது. இந்நிகழ்வினைத் தலைவன் காண்கின்றான்.

“உழையம் ஆகவும் இணைவோன்

பிழையலள் மாதோ பிரிதுதா மெனினே”³⁸

எனத் தலைவன் கருதிச் செலவினைத் தவிர்த்தான். தன் புதல்வனின் தாய் முகம் மலரும் பொருட்டு பிரிந்து செல்லும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டான்.

இல்லற இன்பமே உயர்வு

பிரிவைத் தவிர்த்த நிலையில் குடும்பத்தின் மகிழ்ச்சியே அவனது குறிக்கோளாகிறது. கரிகாற் பெருவளத்தானின் கோலினும் தண்ணிய தலைவியின் தோள்களைப் பிரிந்து அவன் வேலினம் வெய்ய கானகத்தின் வழியாகச் சென்று பொருள் ஈட்ட விரும்பாத தலைவன் முட்டாச் சிறப்பின் பட்டினம் பெறினும்,

“வாரிருங் கூந்தல் வயங்கு இழை யொழிய

வாரேன் வாழிய நெஞ்சே”³⁹

எனத் தன் நெஞ்சிற்குக் கூறிச் செலவழங்குதலைப் பட்டினப்பாலையில் காணலாம்.

“மல்கு கனை உலர்ந்த நல்கூர் சுரமுதல்

குமரி வாகைக் கோலுடை நறுவீ

மடமாத் தோகைக் குடுமியின் தோன்றும்

கான நீள் இடை தானும் நம்மொடு

ஒன்று மணம் செய்தனர் இவள் எனின்

நன்றே - நெஞ்சம்! நயந்தநின் துணிவே”⁴⁰

நெஞ்சே! முன்பு நீர் நிறைந்த கனை, பின்பு வற்றுதலால் வறுமையுற்ற பாலை நிலத்தில் கண் வளர்ந்த இளமையுடைய வாகை மரத்தின் கரிய மயிலின் உச்சிக் கொண்டையைப் போலத் தோற்றமளிக்கும். பொருள்வயிற் பிரிவின்கண் தலைவியை உடன் கொண்டு செல்லும் மரபு இல்லையாதலால், அவளை விடுத்துச் செல்லுதல் தன்னால் இயலாது என்று தலைவன் செல்வமுங்கியதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது. பொன், பொருளைக்காட்டிலும் தலைவியின் அருகாமையில் வாழும் இன்பமே பெரிது எனத் தலைவன் முடிவு செய்கிறான்.

மனைவி அமைவதெல்லாம்

ஒரு பெண்ணின் கற்பு, வாழ்க்கையில் உறுதியாக இருக்க வேண்டும். அவ்வாறு அமைந்துவிட்டால் பெண்ணை விடவும் பெருமையுடையது. இவ்வுலகில் வேறெதுவும் இல்லை எனலாம். இதனைத் திருவள்ளுவர்,

“பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள கற்பென்னும்

திண்மையுண்ட டாகப் பெறின்”⁴¹

ஒருவன் எய்திய பொருள்களுள் மனையாளைவிட மேம்பட்டப் பொருள் வேறு எதுவும் இல்லை என்கிறார்.

கற்புடைய மகளிர் பிற தெய்வங்களைத் தொழவில்லை. கணவனையே தெய்வமாக மதித்து ஒழுகினர். தன் கணவனுக்காகப் பிற தெய்வங்களை இரத்தலோ, காழுறுதலோ, வாழ்த்துதலோ போன்றவை முறையற்றது எனக் கருதி அவற்றை மேற்கொள்ளாது வாழ்ந்தனர் என்ற கற்பறம் போற்றுகிறது.

“வடமீன் போல் தொழுதேத்த வயங்கிய கற்பினாள்
தடமென்தோள் பிரியாமை பொருளாயின் அல்லதை”⁴²

என்று கலித்தொகை கூறுகின்றது.

தலைவி கவர்தல்

தலைவி விடியற்காலையில் பூப்படைந்ததனால் மூன்று நாட்கள் தலைவனை விட்டுத் தனித்திருக்க வேண்டும். இம்மூன்று நாட்களிலும், தலைவனைப் பிரிந்திருக்க வேண்டும் எனக் கவலையுற்றாள் தலைவி. தான் பூப்படைந்த செய்தியை வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல் அவையல் கிளவி எனக் கருதினாள். ஆதலால் இச்செய்தியை அவள் தலைவனிடத்தில் வேறு வகையாகக் கூறுகிறாள். இதனை,

“குக்கூ என்றது கோழி அதன் எதிர்
துட்கென்றன்று என்தூஉ நெஞ்சம்
தோள் தோய் காதலர்ப் பிரிக்கும்
வான்போல் வைகறை வந்தன்றால் எனவே”⁴³

கோழி குக்கூ என்று கூவிய ஒலியைக் கேட்டு தலைவி விழித்தாள். தன்னுடைய தோளைத் தழுவிய காதலரைப் பிரியக்கூடிய பொழுது வந்துவிட்டதே என்று தலைவி வருந்தினாள். அப்பொழுது வாளைப்போல விடியற்பொழுது வந்துவிட்டதென்று தலைவியின் குற்றமில்லாத நெஞ்சம் அச்சமடைந்து

தலைவனைப் பிரிந்திருக்க வேண்டுமே! என்று கவலையடைகின்ற தலைவியின் நெஞ்சம் தூய நெஞ்சமாக விளங்குகிறது. இல்லற வாழ்வில் குடும்பத்தில் நாயகமாக விளங்குகின்ற கணவனைப் பிரிந்திருத்தல் என்பது கடும் துன்பத்தைத் தருவதாகும். கணவனிடம் கூட ஒரு செய்தியை எப்படிச் கூற வேண்டும் என்ற நாகரிகத்தையும், ஒழுக்கத்தையும் இச்செயல் வெளிப்படுகின்றது. நற்றிணை,

“பைந்தொடி மகளிரோடு சிறுவர்ப் பயந்த

நன்றிசான்ற கற்பொடு

எம்பாடு ஆதல் அதனினும் அரிதே”⁴⁴

என்று கற்புடைய மகளிரைப் பற்றிக் கூறுகின்றது.

“குல மகளிர்க்கழகு கொழுநனைப் பேணுதல்”

என்று முதுமொழிக்கேற்ப நடப்பவரன்றோ கற்புடைய மகளிர். கணவன் அமுதுண்டபின் உண்ணலும் அவன் துயின்றபின் துயிலுதலும் பத்தினிப் பெண்டிரின் கடமையாகும்”⁴⁵ என்று திருக்குடந்தைப் புராணம் கூறுகின்றது. இப்பண்பு தமிழ்ப்பெண்களின் தலையாய பண்பாகும்.

சமையற்கலையில் சிறந்து விளங்கும் தலைவி

குடும்ப வாழ்வில் இன்றியமையாத நிலையில் சமையல் கலை விளங்குகிறது. சமையற்கலையில் தலைவி சிறந்து விளங்கியமையை சங்கப் பாடல்களாக அறியலாம். கணவனுக்கு விருப்பமான சுவைமிக்க உணவுகளைத் தன்னலமற்ற தலைவி சமைத்தாள். காந்தள் மலர் போன்ற மெல்லிய விரல்களால் தலைவி தயிரைப் பிசைந்தாள். தன் மேலாடை நழுவிய போது தயிர் பிசைந்த கையாலேயே அணிந்து கொண்டாள். தயிர்க் குழம்பைத் தாளிக்கும்போது “குய்” என்ற ஒலியுடன் உண்டான புகை, அவள் குவளை போன்ற கண்களில்

அழகையைக் கொடுத்தது. இவ்வாறாகச் செய்த குழம்பு மிகச் சுவையாக உள்ளது எனத் தலைவன் உண்டான். அதைக் கேட்ட தலைவியின் முகம் நுண்ணிய மகிழ்ச்சியைப் புலப்படுத்தியது. இக்காட்சியை,

“முளிதயிர் மிசைந்த காந்தள் மெல்விரல்

கழுவுறு கலிங்கம், கழாஅது, உடஇ

குவளை உண்கண் குய்ப்புகை கமழத்

தூன் துழந்து அட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிது எனக் கணவன் உண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன்று ஒண்ணுதல் முகனே”⁴⁶

என்று கூறுகின்றது. இவ்வாறு நிழற்படம் போன்று, இல்லற நிகழ்ச்சிகளையும், சிறுசிறு மகிழ்வுகளையும் படம் பிடித்துக்காட்டுகின்றன சங்கப்பாடல்கள்.

விரல்களின் மென்மை

தலைவனுடன் கோபம் கொண்ட தலைவி சமையலறையில் இருந்தாள். சிறிய மோதிரம் அணிந்த மென்மையான விரல்கள் சிவக்க வாழையிலையைக் கொய்து வந்து, அடிக்காம்பு பருத்திருந்ததினால் அதனைப் பிளந்து பரிகலமாக அமைத்தாள். அடுப்பிலிருந்து வந்த புகை கண்களை வருத்தியது. பிறை நுதலில் பல வியர்வைத் துளிகள் அரும்பின.

அவற்றை முன்றானையால் துடைத்தாள். இங்கு தலைவியின் அழகு குறித்த வருணனை சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. இதனை நற்றிணை,

“சிறுதாழ் செறித்த மெல்விரல் சேப்ப,

வாளைஈந்தடி வல்லிதனி வகைஇ

புகை உண்டு அமர்ந்த கண்ணன், தகை பெறப்

பிறை நுதல் பொறிந்த சிறு நுண்பர் வியர்
அம் துகில் தலையில் துடையினள், நப் புலந்து
அட்டிலோடுகளே, அம் மா அரிவை
எமக்கு வருகதில் விருந்தே”⁴⁷

என்ற பாடல் வழி அறியலாம். இதற்கு உரை எழுத வந்த பரிமேலழர் நற்செயல்களாவன வாழ்க்கைக்கு வேண்டும். பொருள் அறிந்து கடைப்பிடித்தாலும் அட்டிற்றொழில், வன்மையும் ஒப்புரவு செய்தலும் முதலாயின என்பர். நற்செயல்களும் நற்பண்புகளும் வாழ்க்கைக்கு உயர்வு தருவன. அழகிய மலருக்கு நறுமணம் போல் விளங்குவன. எனவே, தலைவியின் நன்னடத்தைக்குச் சான்று அளிப்பன. இவை.

தலைவி ஆற்றியிருந்தல் மணிமகுடத்தில் பதித்த வைரம்

தலைமகன் பிரிந்து போயிருந்த காலத்திலே, அவன் பிரிவைத் தாங்கமாட்டாது வருந்திய தலைவியை அவன் வரும் வரை ஆற்றியிருத்தலே மகளிர் கடனென வலியுறுத்தித் தெளிவிக்க முயன்றாள் தோழி. அதற்குத் தலைவி தான் ஆற்றியிருப்பதாக சொல்லும் முறையினை,

“தோளும் அழியும், நாளும் சென்றென
நீள்இடை அத்தம் நோக்கி, வாள் அற்றுக்
கண்ணும் காட்சி தெளவின் என்நீத்து
அறியும் மயங்கி, பிறிது ஆகின்றே
நோயும் பெருநர், மாலையும் வந்தன்று
யாங்கு ஆகுவென்கொல் யானே? ஈங்கோ
சாதல் அஞ்சேன், அஞ்சவல்சாவின்

பிறப்புப் பிறிது ஆகுவது ஆயின்

மறக்குவேன் கொல், என் காதலன் எனவே”⁴⁸

என்னைக் காதலன் பிரிவதால் இறந்துபோக அஞ்சவில்லை. அங்ஙனம் இறந்து மறுபிறப்பு எய்தினால் என் காதலனை மறுக்க நேருமோ என அஞ்சுவேன் என்று கூறி தான் ஆற்றியிருப்பதாகக் குறிப்பினால் உணர்த்தினாள். இந்த உணர்வுகள் சிறந்த மணிமகுடத்தில் பதித்த வைரமாக தலைவியின் வாழ்வின் மேலும் ஒளிவீசச் செய்கின்றன. கற்புடைய பெண் இப்பிறப்பில் உள்ள தன் காதலனை எழுபிறப்புக்கும் தொடர்ந்து வரவேண்டும் என்று விரும்புவாள்.

“காலமே பிரிதப்பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாள் இழந்தனவே

அகல் இரு விசம்மின் மீனினும்

பலரே மன்ற இவ் உலகத்துப் பிறரே”⁴⁹

அவர் வரவில்லை. அதனால் என் நலன்கள் அழிந்தன. நோய் பெருதற்குரியதான மாலைக்காலமும் வந்தது. இனி எவ்விதம் ஆற்றியிருப்பேனோ என்று துயருற்றதாம், சாதல் அஞ்சினேன் என்றது. அதுதான் தனக்கு நேரப் போகின்றது என்ற வெறுப்பிலே கூறியதாக அமைந்துள்ளது.

“திறம்புரி கொள்கையொடு இறந்து செயின் அல்லது

அரும் பொருட் கூட்டம் இரந்தோர்க்கு இல்என

வலியா நெஞ்சம் வலிப்ப, சூழ்ந்த

வினை இடை விலங்கல போலும்”⁵⁰

தலைவன் பொருள் ஈட்டுதற்குறித்துப் பிரிந்தது தன் வாழ்வின் உயர்வுக்காகவே எனத் தலைவி எண்ணியதாக நற்றிணைப் பாடல் கூறுகின்றது.

கற்புக் காலத்தில் தலைவி, தலைவன் பல்வேறு காரணங்கள் குறித்து பிரிவு நிகழ்த்தினாலும், தனித்திருக்கும் தலைவி தன் குடிச்சிறப்புக்களை இங்குதான் நிலைநாட்டுகிறாள். தமிழ் பெண்ணின் தண்டமிழ்ப் பண்பை நினைவுறுத்துகிறாள் அவள்.

தலைவியின் ஊடலை நீக்கும் தோழி

தலைவன் தலைவியின் நல்லற இல்லறம் உயர்வுறும் பொருட்டு உதவும் தோழியின் பங்கு, முக்கிய இடத்தை வகிக்கிறது. தலைவன் பரத்தையிற் பிரிவின் கண் ஏற்படும் ஊடலைப் போக்க, இல்லறத்தில் ஏற்படும் பல சிக்கல்களைப் போக்கக் கூடியவளாகத் தோழி விளங்குவாள். மேலும் அறிவுத்திறம் மிகுந்த செயல்களைப் புரிகிறாள் தோழி.

“தலைவியும் தலைவனும் இல்லறம் நிகழ்ந்தால், தன்னைத் தோழி காணச் செல்கிறாள். ஆயினும் இயங்கி விடுகிறாள். இது தலைவி உற்ற காலத்து செவிலியாக மாறுகிறாள். தலைவியின் இல்லத்தில் நிகழும் போராட்டங்களுக்கேற்பத் தோழியும் உடனிருந்து தலைவியின் துன்பத்தில் பங்கேற்று அவன் புரிகிறான்”⁵¹. என்று கூறுகிறார்.

தலைவன் தலைவி இல்லறம் பயந்தவுடன் சூழல் செய்யும் காணலாம். தலைவன் பொருள் தேடச் செல்லும்போது. தோழி தன்னைத் தேடி வந்த பெண்ணை மகிழ்ச்சியுடன் வைத்திருப்பதே பெருமையைத் தருவது என்று தலைவனுக்கு அறிவுறுத்துகிறாள். தலைவன் பரத்தையிடம் செல்வதைக் கண்டு தலைவனுக்குத் தோழி அறிவுரை பகர்கிறாள்.

கற்பியலில் தோழியின் பங்கு 18 இடங்களில் நிகழும் என்பர் தொல்காப்பியர்,

“புலத்தலும் ஊடலும் அரிய இடத்தும்

சொலத் தரு கிளவி தோழிக்குரிய”⁵²

தலைவனது குறிப்பை அறிதல் வேண்டிய நிலையில், தலைவி தனது ஊடலை நீக்கும் நிலையிலும், உறவின்மையைப் புலப்படுத்தும் சிறிது பொழுது நிற்கும். பிணக்கமாகிய புலத்தலும் நீண்ட நீடித்துளதால், பிணக்கமாகிய ஊடலும் தலைவன் தலையினிடையே ஏற்படும் போது தோழி கூறுதல் நிகழும்.

தலைவன் தலைவியின் இல்லறம் சிறக்கவே, தலைவியின் தோழி தனது வாழ்நாளை அர்ப்பணிக்கிறாள் அறிவியலில் உயர்ந்து நிற்கின்றாள்.

தோழியின் வருத்தம்

களவுக் காலத்தில் தலைவியிடம் பெற்ற இன்பத்தை நினைவூட்டியும் பிரியுங்கால் அவன் அன்பிலனாகும் நிலையைச் சுட்டியும் தோழி தலைவனின் குறை நிறைகளையும் அறியாமையையும் கூறி நல்வாழ்விற்கு உறுதுணையாக இருக்கிறாள்.

“தலைவியின் மார்பினிடையே தூங்கும் நிலை பெற்றும் தீ நடுங்கு தலையுடையவனாகவும், உனக்குத் தலைவி மூன்றாம் பிறை போன்று காண்பதற்கு அரியவளாக இருந்தும் நீ களவுக் காலத்தில் வைத்திருந்த அன்பின் ஆழத்தை நான் முன்பே அறியவில்லை” என்று தோழி வருத்தத்துடன் கூறுவதை,

“அயிரை பாந்த அப்தான்

எந்து பலரதுய்ப்படைத் தாள்கால்

ஆப்பல் குறுநர் நிர்வேட்டாங்கு, இவன்

இடைமுலைக் கிடந்தும் நடுங்கல் ஆளிர்

அரியம் ஆகிய காலைப்

பெரிய நோன்றனிர் நோகோ யானே”⁵³

என்ற பாடல் வழி அறியலாம்.

முரண்பட்ட கூற்றுக்கள்

தலைவன் முன்பு கூறிய அன்புக் கிளவிகளும் பிரிவேன் என்று பின்பு கூறும் அருளில்லாச் சொற்களும் முரண்படுத்தி கலித்தொகையில் காட்டப்படுகிறது.

அணைமரு ளின்றுயி லம்பனைத் தடமென்தோள்

தணைமல ரெழினலத் தேந்தெழில் மலருண்கண்

மணபௌவன் முகைபன்ன மாவீழ்வாளிரை வெண்பர்

மணம்நாறு நறுநுதல் மாரிவீ இருங் கூந்தல்

அலர் முலை யாகத் தகன்ற வல்ருல்

சிலநிரை வால்வளை செய்யா யோவென

பலபல கட்டுரை பண்டையிற் பாராட்டி”

“மயக்கங் கொண்ட அறியாமையையுடைய நின்னறிவு பொருளல்லது நன்மதிக்கும் பொருளும் வேறுண்டோ என்று நினை மயக்கப்பட்டு அன்பை மறந்தோமோ?” என்று தலைமகற்குக் கூறுவதாக தோழி கூற்று அமைந்துள்ளது.

தோழியின் கண்டிப்பு

பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனைக் கண்டித்து மறுபடியும் இல்ல வாழ்வில் ஒழுகுமாறு தோழி கூறுவாள்.

“பாசவல் இழத்த கருங்காழ் உலக்கை

ஆய்கதிர் நெல்லின் வரம்பு அணைத் துயிற்றி

ஒண்தொடி மகளிர் வண்டல் அயரும்

தொண்டி அன்ன என்நலம் தந்து

கொண்டளை சென்மோ – மகிழ்ந! நின் குளே”⁵⁴

தலைவன், பரத்தையை நான் அறிந்ததில்லை என்று கூறியதற்கு தோழி தலைவனோடு கூடி மகிழ்வதற்கும் பலர் இருப்பினும் தலைவிக்குத் தலைவனின்றி மகிழ்ச்சி தருவார் ஒருவரும் இல்லை. ஆதலால், நீ கூறியதைப் பெற்றுச் செல்வாயாக என்று கடிந்துரைக்கிறாள். இதனையே தொல்காப்பியர்,

“நீத்த கிழவனை நிகழுமாறு பழஇயர்

காத்த தன்மையின் கண்இன்று பெயர்ப்பினும்”⁵⁵

என்று பரத்தையிற் பிரிந்த தலைவனைக் கண்டித்து மறுபடியும் இல்லற வாழ்வில் ஒழுக்குமாறு தோழி கூறியதைப் புலப்படுத்துகிறார்.

பாணனைக் கடிந்த தோழி

தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன், தலைவியின் உண்மையான அன்பைத் துய்த்தோ, துய்த்த பழைய இன்ப நலன்களை மீண்டும் பெறக் கருதியோ, தன் பிழையைத் தெளிந்து திருத்தியோ, தன் மனைக்குத் திரும்ப முயல்கிறான். அவனைத் திருத்தும் எண்ணத்தால் தோழி தலைவனைப் பெரிதும் கடிகிறாள்”⁵⁶.

“குருகு கொளக் குளித்த கெண்டை அயலது

உருகெழு தாமரை வால்முகை வெருஉம்

கழனிஅம் படப்பைக் களஞ்சி ஊர்!

ஒருநின் பாணன் பொய்யன் ஆக,

உள்ள பாணர் எல்லாம்

கள்வர் போல்வர், நீ அகன்றி சினோர்க்கே”⁵⁷

பாணன் ஒருவன் பொய் பேசுகின்றவன். ஆகையால், மற்றுள்ள பாணர்கள் யாவரும் நீ அகன்றமையால் தனித்திருக்கும் மகளிர்க்குக் கள்வர் போலத் தோன்றுகின்றனர். தலைவியின் உடன்பாடின்றித் தலைவனைப் பரத்தையர் சேரிக்குப் பாணர், கவர்ந்து செல்வதைத் தோழி கடிந்துரைக்கின்றாள். தலைவனுடைய நண்பர்களான பாணன், விறலி போன்றோரையும் கடிகின்றாள். இங்கு பாணர்கள், நண்பர்களாகத் தலைவனுக்குத் தீயவழியைக் காட்டுபவர்களாக உள்ளனர். குடும்பத்தில் குழப்பம் விளைவிப்பவர்களாக உள்ளனர். சான்றாக,

“விழவுக்களம் பொலிய வந்து நின்றனளே
எழுமினோ எழுமின், எம் கொழுநற் காக்கம்,
ஆரியர் துவன்றிய பேர்இசை முள்ளூர்
பலர் உடன் கழித்த ஒள் வாள் மலையனது
ஒரு வேற்கு ஓடியாங்கு, நம்
பண்மையனது எவனோ, இவன் வன்மை தலைப்படினே”⁵⁸

என்று மேலே கூறிய கருத்துக்களை உள்ளடக்கிய பாடல் அமையும்.

ஊடலைத் தீர்க்கும் வாயில்கள்

வாயில்கள் என்பதற்கு கதவு, தூது, வாசல், இடம் எனப் பொருள் கொள்ளலாம்”⁵⁹. வாயில்கள் பொதுவாக தலைவன் தலைவியிடம் ஊடல் காரணமாகப் பிரிவு ஏற்பட்டால் அவற்றைத் தீர்த்து வைப்பதற்காகப் பயன்படுகிறது. வாயிலின் இலக்கணமாக,

“எல்லா வாயிலும் இருவர் தேஎத்து
புல்லிய மகிழ்ச்சிப் பொருள வென்ப”⁶⁰

என்று புலவர் குழந்தை கூறியுள்ளார். வாயில்கள் தலைவியின் துன்பத்தைத்தீர்த்து, இன்பம் நுகரத் துணை புரிவனவாகும். தொல்காப்பியர் வாயில்களைப் பின்வருமாறு வகைப்படுத்துகின்றார்.

“தோழி, தாயே! பார்ப்பான், பாங்கன்
பாணன், பாடினி, இளையர், விருந்தினர்
கூத்தர், விறலியர், அறிவர், கண்டோர்,
யாத்த சிறப்பின் வாயில்கள் என்ப”⁶¹

என்றவாறு இந்நூற்பா அமையும். தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க தலைவன் விறலியைத் தூது அனுப்பினான். தோழி, இவ்விறலியே தலைவனைப் பரத்தையிடத்துச் சேர்த்தவள் என்னும் கருத்துடன், இவ்விறலி நம் தலைவனை மற்றுமொரு பரத்தையர்பால் சேர்க்க வந்தனள். ஆதலால், நாம் நம் தலைவனைப் பாதுகாத்துக் கொள்வோம் என்று கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

தோழிக்கே முதன்மை

இவ்வாயில்கள் பன்னிரண்டு பேரும் தலைவன், தலைவியர் வாழ்க்கையில் தொடர்புடைய வாயில்கள் என்று கூறுவர். இதில் தோழியே முதல் இடம் பெறுகிறாள். இவர்களனைவரும் தலைவன் தலைவியின் இல்லறத்தில் மகிழ்ச்சியைச் சேர்ப்பவர்களாக இருத்தல் வேண்டும்.

வாயில்கள் கற்புக் காலத்தில் தலைவியின் ஊடலைப் போக்குவதற்காக அமைகின்றன. இவை, முன்னிலைப் புறமொழியாக கூறப்படும். இதனை,

“உண் கடன் வழிமொழித் திரக்குங்கால் முகனும் தாம்
கொண்டது கொடுக்குங்கால் முகனும் வேறாகுதல்

பண்டுமில் வலகத் தியற்கை, யா.தின்றும்

புதுவதன்றே புலனடைய மாந்திர்”⁶²

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் உணர்த்துகிறது.

தலைவனுக்கு வாயில் மறுத்தல்

வாயில் மறுத்தலுக்குக் காரணமாகத் தலைவனின் பரத்தைமை கூறப்படுகிறது. அளவிற்கு மீறி நெடுநேரம் நீராடினால் கண் சிவப்பது போலவும், அளவுக்கு மிஞ்சிப் பலமுறை உண்டால் தேன் புளிப்புச் சுவையாய்த் தோன்றுவது போலவும் உனக்கு இனிமையாயிருந்தும் நெடுநாள் பழகினமையால் தலைவி வெறுத்தற்குரியளாகி விட்டாள். முன்பு காலத்தில் அச்சம் செய்யும் பாம்புகள் திரியும் தெருவில் தலைவியின் நடுங்குதுயர் களைந்ததையும், கற்பு வாழ்வில் தலைவியை வெறுக்கும் நிலைமையையும் முரண் நிலையில் காட்டி வாயில் மறுக்கப்படுகிறது என்பதை,

“நீர்நீடு ஆடின் கண்ணும் சிவக்கும்

ஆர்ந்தோர் வாயில் தேனும் புளிக்கும்,

தணந்தனை ஆயின் எம்இல் உய்த்துக் கொடுமோ

அம்தண் பொய்கை எந்தை எம்ஊர்க்

கடும்பாம்பு வழங்கும் தெருவில்

நடுங்கு அஞர் எவ்வம் களைந்த எம்மே”⁶³

தலைவனது பெருமையைச் சுட்டி, அவனது பெருமைக்கே அடிப்படைக் காரணம் அவனே என்ற உண்மை புலப்படுத்தப்படுகிறது

குறிஞ்சி நிலத்தில் தலைவன் புறத்தொழுகி யாரையும் அறியேன்! என்று கூறும்போது, சாந்தம் நாளும் நாற்றமே நின் பரத்தமை சென்றதைக் கூறுகின்றது. நீ

பொய் கூறி மருட்ட வேண்டாம் என அவனுடைய பரத்தமையைக் கடிகிறாள்
தோழி. இதனை,

“அறியே மல்லே மறிந்தன மாதோ
பொறிவரிச் சிறைய வண்டின மொய்ப்பச்
சாந்த நாறு நறியோள்
கூந்தனாறுநின் மார்பே தெய்யோ”⁶⁴

என்ற பாடல் தலைமகன் பரத்தமை புறத்தொழுக்கம் மேற்கொண்டதை அறிந்து
தலைமகள் புலந்தவழி அவன் இல்லை என்று மறைத்ததாகத் தோழி கூறுவதாக
அமைந்துள்ளது.

புறத்தொழுக்கம் காரணமாக வாயில் மறுத்தல்

“பரத்தையிற் பிரிவில் வரும் அலர் புறத்தொழுக்கம் மறைக்கும் தலைவனின்
பரத்தமை ஒழுக்கம் புலப்பட்டதைச் சுட்டவும் அவனை மறுக்கும் உத்தியாகவும்
உருப்பெறுகிறது”⁶⁵.

பரத்தையுடன் பழகிய தலைவன் அவருடன் நீராடுதல், தலைவியின் பழிதீர்
மாநலம் தொலைதல், தலைமகன் ஒரு குறுமகளை நயத்தல் ஆகியவை
அலருக்குரிய காரணங்களாகக் கூறப்படுகின்றன.

“வாரல் எம் சேரி, தாரல் நின் தாரே;
அலரா கின்றால் - பெரும! காவிரிப்
பலர் ஆடு பெருந்துறை, மருதொடு பிணித்த
எந்துகோட்டு யானைச் சேந்தன் தந்தை
அரியல் அம்புகவின் அம்கோட்டு வேட்டை
நிரைய ஒள்வாள் இளையர் பெருமகன்

அழிரி ஆர்க்காடு அன்ன இவன்

பழிதீர் மாண் நலம் தொலைவன கண்டே”⁶⁶

என்ற குறுந்தொகைப் பாடல் இக்கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகின்றது.

இளைய வீரர்களின் தலைவன்

அழிரி என்பவன், கள் உணவு காரணமாக, அழகிய கொம்புகளையுடைய யானைகளை வேட்டையாடுகின்ற தன்னைப் பகைத்தவர்க்கு நரகத் துன்பம் போன்ற துன்பத்தைத் தருகின்ற கூர்மையான வாள் ஏந்திய இளைய வீரர்களின் தலைவன், அவனுடைய ஊராகிய ஆர்க்காடு போன்ற விழவு மேம்பட்ட பழிதீர் சிறப்புடைய இவளுடைய நலன்கள், இவளைவிட்டு நீங்குவன கண்டு நீ எம் சேரியில் வராதே, நின் மாலையை எமக்குத் தராதே, உன்னுடைய செயல் அலர் கூறித் தூற்றப்படுகிறது என்று தோழி வாயில் மறுக்கிறாள்.

வேலைப்பழித்த விழியாள்

பழையன் என்பான் பகைவரை நோக்கி எய்யும் வேல் போன்ற பரத்தையின் கண்ணாற்றல் எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

“புணல்மலி புதவிற் போஞர் கிழவோன்

பழையன் ஒங்கிய வேல் போற்

பிழையல கண்ணவன் நோக்கியோர் திறத்தே”⁶⁷

என்ற பாடல் அடிகளால் அறியலாம். தலைவன் ஒரு பரத்தையின் அகன்ற அழகிய கண்களால் தன்னை மறந்து மயங்கி இருந்ததையும் அவன் யார் என்பதைத் தாங்கள் அறிந்திருப்பதையும், குறிப்பாகத் தெரிவித்தாள் தோழி.

பாணனும் விறிலியும் சினத்தின் பாற்படுதல்

தலைவனின் பரத்தமைக்குக் காரணமானவர்கள் பாணனும் விறிலியுமாதலால் தலைவன் மேல் கொண்ட சினம் அவர்களைப் பார்க்கும் போது மிகுதியாகி அவர்கள் மீதும் பாய்கிறது.

“குருகு கொளக் குளித்த கெண்டை அயலது
உருகெழு தாமரை வால்முகை வெருஉம்
கழனிஅம் படப்பைக் காஞ்சி ஊர்!
ஒருநின் பாணன் பொய்யன் ஆக,
உள்ள பாணர் எல்லாம்
கள்வர் போல்வர் நீ அகன்றி சினோர்க்கே”⁶⁸

என்று பாணன் கள்வனாகப் பார்க்கப்படுகிறான். வாயிலாகப் புக்க பாணன், தலைவனைப் புகழ்ந்து கூறிய மொழிகளில் யாவும் பொய்யாயினமையால் தலைவி, பாணனை என்றதால் தோழி தலைமகற்கும் கூறினான். தலைவனே! நின் பாணன் ஒருவன் பொய் பேசுகின்றவன். ஆகையால், மற்றுள்ள பாணர்கள் யாவரும் நீ அகன்றமையால் தனித்திருக்கும் மகளிர்க்குக் கள்வர் போலத் தோற்றுகின்றனர் என்று பாணன் வாயிலாகப் புக்கவழித் தலைவனுக்குத் தோழி வாயில் மறுக்கிறாள்.

“இருங்கழி துழைஇய ஈர்ம புற நாரை
இறஎறி திவலையின் பனிக்கும் பாக்கத்து
உவன் வரின் எவனோ? –பாண! பேதை
கொழு மீன் ஆர்க்கைச்செழு நகர் நிறைந்த
கவ்வாக் கதவர் தன் ஐயர் ஆகவும்
வண்டல் ஆயமொடு பண்டு தான் ஆடிய

ஈனாப் பாவை தலையிட்டு ஓரும்

மெவ்வம் புலம்பல் அன்றியும்

செல்வாம் என்னும் கானவனே”⁶⁹

எனக் கூறும் நற்றிணை அடிகள். பரத்தையரைப் பிரிந்து வந்த தலைவன் பாணனைத் தூதாக விடுத்தான். அவன் தலைவியின் ஊடலைத் தீர்க்க வந்ததை அறிந்த தோழி, தலைவனை ஒரு பொருட்டாக கருதவில்லை. அவனிடம் எம் தலைவி தலைவனின்றி தன் பாவையை வைத்து விளையாடும் பொருட்டுக் கடற்கரைச் சோலையிடத்துச் செல்வோம் என்கின்றாள். ஆதலால், தலைவன் நமது பாக்கத்திற்கு வருதலால் என்பனயன்! எனது பாணற்குத் தோழி வாயில் மறுத்தாள்.

வாயில் நேர்தல் - தோழியின் பணி

தலைவன் சார்பில் தூதாக வந்தவர் கூறும் உரையினுக்கு உடன்படுதல் என்பது இத்துறைக்குப் பொருளாகும்.

“பரத்தையிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன் வாயில்களை ஊடல் கொண்ட தலைவியிடத்து அனுப்பியோ அல்லது தானே நேரடியாகச் சென்று தோழியிடத்தோ, தலைவியிடத்தோ, தான் செய்த தவற்றிற்கு அஞ்சியோ, அல்லது தவறு செய்யவில்லை என்றோ கூறித் தனக்கு இல்லத்திற்குள் வர அனுமதி வேண்டும் என வினவி நின்ற பொழுது அவனது கூற்று ஏற்புடையதாக இருந்தால், அவனுடைய கூற்றிற்கு உடன்பட்டு இல்லத்திற்குள் வர ஒத்துழைக்கும் அல்லது அனுமதியளிக்கும் தோழியின் நிலையே வாயில் நேர்தல் எனப்படும்”⁷⁰.

கூற்றிற்குரிய தோழியும், தலைவியும்

வாயில் மறுத்தலில் தலைவனை ஏற்காது புலந்தும் அகற்றியும் புலவி வெளிப்படுத்தியும் பாடல்கள் அமைகின்றன. வாயில் நேர்தல் தலைவனை ஏற்கும்

புலவி அறிய அமைதியைச் சுட்டும் பாடல்களாக வேறுபடுகின்றன. இத்துறையில் தலைவியும் தோழியுமே கூற்றிற்கு உரியவர் ஆவர்.

“வாயில் மறுப்பில் மாயப் பொய்ம்மொழி பயின்று வரும் தலைவன் இங்கு நாணியும் வருந்தியும் வருகிறான். பொதுவாக, ஒரு துறையில் அமையும் தோழி கூற்றுகளில் தலைவியின் கருத்தோடு தோழியின் கருத்து ஒத்து அமையும். வாயில் நேர்தல் துறையில் மட்டும் தான் தோழியின் கூற்று தலைவனை வாயில் நேர்வதாகப் பாடல்கள் அமைகின்றன”⁷¹ என்கிறார் சரளா இராசகோபாலன்.

தோழி தலைவனுக்கு, தலைவியின் துயர், தலைவி தலைவனைச் சார்ந்திருக்கும் நிலை ஆகியவற்றைக் கூறி அவளை வாயில் நேர்கிறாள். தலைவனைக் கடிந்து அவன் மீண்டும் பரத்தமை மேற்கொள்ளாதவாறு, மீண்டும் அந்தத்தவற்றைச் செய்யாதவாறு தோழி, மீண்டும் தலைவனை நல்வழிப்படுத்துகின்றாள்.

தமிழ்ப் பெண்ணுக்குரிய தலைமை சான்ற கற்புநிலை

தலைவனுக்குத் தோழி வாயில் நேர்வதற்கான சூழல்களில் இதுவும் என்று ஏற்றுக்கொள்வதற்குத் தகாத கொடுமையைச் செய்தவன் தலைவன் என்றாலும் தலைவியின் கற்பொழுக்க மேம்பாடு கருதி தோழி வாயில் என்வதைக் காணலாம்.

தலைவியைப் பிரிந்து பரத்தையர் வீட்டுக்குச் சென்று திரும்பி வருகின்றான் தலைவன் அவன் உடம்பிலே பரத்தையால் தெளிக்கப்பட்ட சந்தனம் முதலிய வாசனைத் திரவியங்கள் காணப்படுகின்றன. தலைவன் இப்படி கொடுமை செய்தவன் ஆயினும் கற்பிற் சிறந்த தலைவி கொடுமையைத் தன் உள்ளத்திலேயே மறைத்து கொண்டு தலைவன் வெட்கமடையும்படி அவனை

வரவேற்க அவளே முன் வருவதை சங்க இலக்கியத்தில் காணலாம். சான்றாக, குறுந்தொகையில்,

“யாய் ஆகியளே விழவு முதலாட்டி
பயறு போல் இணர பைந்தாது படிஇயல்
உழவர் வாங்கிய கமழ்பூ மென்சினைக்
காஞ்சி ஊரன் கொடுமை
கரந்தனள் ஆதலின் நாணிய வருமே”⁷²

என அமைந்துள்ள அடிகளைக் கூறலாம். தலைவன் விழாக் கோலம் பூண்டு ஒழுகக் காரணமாய் விளங்குபவள் தலைவி. ஆயினும், தலைவன், அவளை மகிழ்வித்து மகிழாது, அவள் உள்ளம் வருந்துமாறு அவளைப் பிரிந்து சென்று, பரத்தையரை மகிழ்வித்து அவர்கள் நிகழ்த்திய அடையாளங்களுடன் தன் மனைக்குத் திரும்பினான். தலைவனிடம் அவனது செயலுக்குக் கோபமுறாமல் முழுமனதுடன் வரவேற்ற தலைவியின் செயலைக் கண்டு தோழி, அவளைத் தாய் எனப் பாராட்டியதை அறியமுடிகிறது.

உடன்பாட்டு மொழி கூறுதல்

தலைவனுக்கு நண்பர்களாய் உள்ளவர்கள் தோழியிடம், தலைவி ஊடல் நீங்கித் தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டியபோது, தோழி உடன்பட்டுக் கூறுதல் இப்பாடலின் நோக்கமாகும். தோழி தலைவியின் உயர்குலப் பிறப்பைக் கூறி தலைவனால் விரும்பப்பட்ட பரத்தையின் இழிபிறப்பை உணர்த்தினாள். இதனால், பரத்தையர் துய்த்த சின்னங்கள் தோன்ற வருதல் தக்கதன்று என வாயில் நேர்ந்தாள்.

“எல்லாம் துயிலோ எழுப்புக – நின்பெண்டிர்
இல்லின் எழீஇய யாழ் தழீஇ இல்லா வாய்ப்
பாணன் புகுதராக் கால்”⁷³.

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைவன் தோழியை வாயில் வேண்ட அவள் வாயில் நேர்பவளாகத் தலைவனை நெருங்கிக் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

“உயர்மொழிக் கிளவியும் உரியவால் அவட்கே”⁷⁴

தலைவன், தலைவியரை உயர்த்திக் கூறும் மொழி, தோழிக்கு உரியது என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவுக்கு ஏற்ப வாயில் நேர்தல் துறை காணப்படுவதை அறியமுடிகிறது.

புதல்வனால் ஒன்று கூடுதல்

மருதத்திணையில் தானே இல்லில் புகுந்து தலைவன் படுக்கையில் புதல்வனைத் தழுவ, புதல்வனின் தாய் அவன் புறத்தைத் தழுவி நிற்கும் காட்சியை,

“கண்டிசின் - பாண! பண்பு உடைத்து அம்ம;
மாலை விரிந்த பசுவெண் நிலவின்
குறுங்காற் கட்டில் நறும்பூஞ் சேக்கை
பள்ளி யானையின் உயிர்த்தனன் நசைஇ
புதல்வன் றழீ இயினன் விறலவன்
புதல்வன் தாய் அவன் புறம் கவைஇயினவே”⁷⁵

பாணனே! மாலைப்பொழுதில் பரவிய பசிய வெள்ளிய நிலவொளியில் குறுகிய கால்களையுடைய கட்டிற்கண் விரிக்கப்பட்ட மணம் கமழும்

மலர்ப்படுக்கையில் தலைவன் அன்பால் தன்னுடைய புதல்வனைத் தழுவியவாறு கிடைகொண்ட களிற்றைப்போலப் பெருமூச்செறிந்தனன். புதல்வனின் தாயாகிய தலைவி, புதல்வனைத் தழுவிக் கிடக்கும் தன் கணவனின் புறத்தெழக் கையகத்து வளைத்துக் கொண்டாள். இந்நிலையைக் காண்பாயாக, இல்வாழ்க்கை அன்புடைய பண்பினையுடையதாகும் என்று பரத்தையிற் பிரிந்து வந்த தலைமகன் வாயில் வேண்டி வராத போது தோழி பாணற்கு வாயில் நேர்ந்தாள் என்பதை அறியமுடிகிறது. தலைவனின் தவறுகளை மன்னிக்கும் தலைவியின் பண்பு நலன்களைக் குறிப்பதாக இப்பாடல் அமைகிறது.

“கற்பும் காமமும் நற்பால் ஒழுக்கமும்
மெல்லியற் பொறையும் நிறையும் வல்லிதின்
விருந்து புறத்தருதலும், சுற்றம் ஒம்பலும்
பிறவும் அன்ன கிழவோன் மாண்புகள்
முகம் புகல் முறைமையின் கிழவோற்கு உரைத்தல்
அகம் புகல் மரபின் வாயில்கட்கு உரிய”⁷⁶

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவைச் சான்றாகக் கொள்ளலாம். இந்நூற்பா வாயிலாகத் தொல்காப்பியர், பழந்தமிழர் மாண்பை நினைவூட்டுவது அறியலாம்.

“முதல்வன் பெரும் பெயர் முறையுளிப்பெற்ற
புதல்வற் புல்லிப் பொய்த்துயில் துஞ்சும்”⁷⁷.

என்ற கலித்தொகைப் பாடல் தன்னுடைய பெரிய பெயரைப் பெறு முறையாற் பெற்ற புதல்வனைத் தழுவிப் பொய்யாகிய துயிலைக் கொண்டு வருத்தும் என்று கூறுகின்றது.

நோய்க்கேற்ற மருந்து

தலைவனது அருகாமையே தலைவிக்கு நிம்மதிதரும் முறைமை என்று உணர்ந்த தோழி, அதற்குரிய செயல்களைச் செய்கிறாள். “தோழியானவள் தலைவியின் மன இயல்புகளை உணர்ந்து செயல்படுகிறாள். அதாவது மருத்துவர் எங்ஙனம் நோயினை அறிந்து அதற்கான மருந்தினை நோயாளிக்கு வழங்குகிறாரோ அது போன்று தலைவியின் மனநோய்க்குத் தலைவன் அருகிலிருப்பது தான் சிறந்த மருந்து என்பதைக் கண்டு அவளின் பொருட்டாகத் தலைவனுக்கு வாயில் நேர்கிறாள்”⁷⁸ என்று குறிப்பிடுவர் வி. இராமதிலகம்.

புலவி நீங்காத நிலை

தோழி தலைவி விரும்புகின்ற வரையிலும் துன்பம் பொறுக்கும் வரையிலும் வாயில் மறுக்கும் நிலையும், தலைவியின் துன்பம் மிகும்போது வாயில் நேர்தலும் அமைகிறது. “தலைவி புலவி நீங்காத நிலையில் வந்து மீண்டும் பரத்தையிடம் சென்று விடுவோனா” என்று அச்சம் தோன்றும் போது தோழி வாயில் நேர்ந்து பின் தலைவியிடம் காரணம் காட்டுகிறாள் என்பதை அறியமுடிகின்றது.

கற்புக் காலத்தில் நிகழும் பிரிவுகள்

“பிரிவு என்பது தலைவியை விட்டு வேறு வேறு இடங்களுக்குச் செல்லுதல் பிரிவு மொத்தம் 10 நிலைகளில் கூறப்படுகின்றது. அவை, ஓதற்பிரிவு, பகைப்பிரிவு, துணைப்பிரிவு, காவற்பிரிவு, பொருட்பிரிவு, வரைவிடவைத்துப் பொருட்பிரிவு, பொருட்பிரிவு, பரத்தையார்பிரிவு, பொதுநலப் பிரிவு”⁷⁹ என்று புலவர் குழந்தை கூறியுள்ளார்.

அகப்பொருள் விளக்கும் கற்பில் நிகழும் பிரிவுகளை ஆறு வகையாகக் கூறுகின்றது புலவர் குழந்தை உரை.

“பரத்தையிற் பிரிதல் ஓதற்குப்படர்தல்
அருட்டகு காவலொடு தூதிற் ககறல்
உதவிக் கேகல் நிதியிற் குகத்தலென்
றுரைபெறு கற்பிற் பிரிவுறு வகைத்தே”⁸⁰

என்று கூறுகின்றது தொல்காப்பியம். மேலும்

“ஓதல்பகை தூது இவை பிரிவே”⁸¹

என்றும் கூறுகின்றது.

“ஓதற் காவல் பகைதணி வினையே
வேந்தர்க் குற்றுழி பொருட்பிணி பரத்தையென்
றாங்கல் வாறே யவ்வயிற் பிரிவே”⁸²

என்று இறையனார் அகப்பொருள் பகர்கிறது.

பொதுவாக பிரிவுகள் 6 வகையில் பிரிக்கலாம். அவை. 1. ஓதற்பிரிவு
2) காவற் பிரிவு 3. தூதிற் பிரிவு 4. துணைவயிற் பிரிவு 5.பொருள்வயிற் பிரிவு 6)
பரத்தையர் பிரிவு என்ற வகைகளாகும். இவை குடும்பத்தலைவிக்குத் தாங்காத
மனத்துயரத்தைத் தரக்கூடிய பிரிவுகளாகும்.

ஓதற்பிரிவு - உயர்கல்வி கற்கும் பொருட்டு

கல்வியின் பொருட்டுத் தலைவன் வெளிநாட்டிற்குப் பிரிந்து செல்வதைக்
காணலாம். திருமணம் முடிந்தவர்கள், திருமணமாகாத இளைஞர்கள் கூட
மேற்படிப்பிற்காகவும், ஏனைய பணிகள் தொடர்பாகவும் பிரிந்து செல்வர். இன்று
பெண்களும் மேற்படிப்பிற்காகத் தமது குடும்பத்தாரைப் பிரிந்து செல்லுதலுமுண்டு.

“கல்வியின் பொருட்டு தலைவன் பிரிவான் என்பதனால் தலைவன் இதுவரை
கல்விகற்கவில்லையென்று கருத வேண்டியதில்லை. கல்வி கற்பதற்காகத்

தலைவன் பிரிவான் என்பது மட்டுமன்று. அறம், பொருள், இன்பம், வீடு ஆகிய நால்வகைப் பயன்களை உணர்த்தும் நூல்களையெல்லாம் கற்றுணர்ந்த தலைமகன் பிற இடங்களில் உள்ள கற்றுவல்ல சான்றோர்களைக் காண்பதற்கும், அறிவைப் பெருக்கிக் கொள்வதற்கும் பிரிவான்”⁸³.

இந்நிலையை உயர்கல்வி கற்கும் காரணம் பற்றி வெளிநாடு செல்வதாகக் கொள்ளலாம். ஓதற்பிரிவு என்பதற்கு இளம்பூரணர் தமது வழங்காது பிறநாட்டகத்து வழங்கும்நூல் உளவன்றேல் அவற்றினைக் கற்றல் வேண்டிப் பிரிதல் என்ற கூற்று இன்று வெளிநாடுகளுக்குச் சென்று கல்விபெறும் வழக்கத்தை நினைவுபடுத்துகிறது. இதனைத் தொல்காப்பியர்,

“வேண்டிய கல்வி யாண்டு மூன்று இறவாது”⁸⁴

என்று கல்விப்பிரிவு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேல் கடவாது என்று கூறுகின்றார்.

ஓதற்பிரிவுக்குரியவர்கள்

அந்தணர், அரசர், வணிகர், வேளாளர் ஆகிய நான்கு வருணத்தாருள் அந்தணர்க்கு மட்டுமே உரியதாகும்.

“ஓதற் றொழிலுரித் துயர்ந்தோர் மூவர்க்கும்”⁸⁵

அந்தணர், அரசர், வைசியர் என்ற மூவர்க்கும் உரியது என்று கூறுகின்றது தொல்காப்பியம் அவற்றுள்,

“ஓதலும் தூதும் உயர்ந்தோர் மேன”⁸⁶

கற்றலும், தூது செல்வதும் சமுதாயத்தில் உயர்ந்தவர்களுக்கானதாக கருதப்பட்டன என்று மேலும் தொல்காப்பியர் உரைக்கின்றார்.

தாயகத்தின் பொருட்டு காவற்பிரிவு

நாட்டின் அமைதி சூலைய மக்கள் அச்சம் கொள்ள போர் ஏற்படுமேயானால் அதன் பொருட்டுப் பிரிந்து செல்வது காவற்பிரிவு எனப்படும். காவற்பிரிவு 2 வகைப்படும். அவை:

“அறப்புறங் காவன் நாடுகால் எனச்

சிறப்பது காவற் திறவிகு வகைத்தே”⁸⁷

என்று அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது.

காவற்பிரிவு என்பது அந்நியரிடமிருந்து நாட்டைப் பாதுகாத்தற் பொருட்டுப் பிரியும் பிரிவாகும். இப்பிரிவினை,

1. பிறநாட்டாரின் ஆக்கிரப்பிலிருந்து தம் நாட்டைக் காப்பது
2. தம் நாட்டை வளப்படுத்தி, வளர்ச்சிக்குத் துணையாயிருப்பது.

என இருவகையாகக் கூறலாம்.

“காடுகளில் ஒன்றினையொன்று நகியும் உயிர்சாதிகளைக் கண்டு தீமை செய்வனவற்றை முறை செய்வதற்கும்,கொடிகளால் சிக்குண்டு அல்லலுற்ற விலங்குகளுக்குக் குறை நீக்குதற் பொருட்டும், வளம்குன்றிய இடங்களில் காரணத்தை ஆராய்ந்து வளம் தோற்றுவித்தற் பொருட்டும், கோயில், சாலை பொது இடங்கள் இவற்றை ஆராய்வதற்கும், நல்குரவால் வருந்தும் குடிகளைப் புரத்தற் பொருட்டும் செல்வதைக் காவற்பிரிவு என்று சொல்வர். தன்னால் பாதுகாக்கப் பெறும் உயிர்சாதிகள், குடிகள் முதலியோர்க்குத் தன் உருகாட்டுவதற்கும் ஏற்று வந்துள்ள மாற்றரசர்க்குத் தனது ஊக்கம் காட்டுவதற்கும் செல்வதாக இப்பிரிவு கூறப்படுகிறது” என்பர் ந. சுப்புரெட்டியார்.

அனைவர்க்கும் உரிதான காவல்

அறப்புறங் காவற்கு உரியவர் யார் என்று தொல்காப்பியம் கூறுகின்றது.
அவற்றுள்,

“அறப்புறங்காவல் அனைவர்க்கும் உரித்தே”⁸⁸

எனும் நூற்பாவால் இதனை அறியலாம்.

“நுதிமுகம் மழுகிய மண்ணைவெண் கோட்டு
சிறுகண் யானை நெடுநா ஒண்மணி,
கழிப்பிணிக் கறைத்தோல் பொழிகணை வதைப்பு
தழங்கு குரல் முரசமொடு மயக்கும் யாமத்து,
கழித்துறைச்செறியா வாளுடைய கெறுழ்த்தோள்
இரவுத் துயில் மடிந்த தானை,
உரவுச்சின வேந்தன் பாசறை யேமே”⁸⁹

வேந்தற்கு உற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகள் பாசறையில் புலம்புவதாக இப்பாடல் கூறுகின்றது. போர் பாசறையின் நிலைமையை எண்ணிப்புலம்பும் இத்தலைவியின் நிலை, மனம் இரங்குதற்குரியது.

தூதிற்பிரிவு - சமாதானத்திற்கு உரியபிரிவு

இரண்டு பகைவர்களைச் சந்து செய்விப்பதற்காகப் பிரிவு தூதிற் பிரிவு எனப்படும். இதனைப் பகை தனிவினைப் பிரிவு என்றும் கூறுவர்.

தூதிற் பிரிவுக்கு உரியோர் யார் யார் என்று தொல்காப்பியர் கூறுகையில் அரசன், பகை காரணமாகப் பிரியும்போது தான் மட்டும் போராடுவது, தன்னோடு பொருந்திய தானைத் தலைவர் முதலியோருடன் கூடிய படையுடன் போராடுவதுமாகிய இரண்டுமுண்டு.

“வேந்துவினை இயற்கை வேந்தன் ஓர்இய

ஏனோர் மருங்கினும் எய்துஇடன் உடைந்தே”⁹⁰

வேந்தனுக்குரிய பிரிவாகிய தூதிற்பிரிவு வேந்தனை நீக்கிய வணிகர்,
வேளாளர்க்கும் ஆகுமிடத்து உரியதாகும் என்று கூறுகின்றனர்

“வயலைக் கொடியின் வாடிய மருங்கும்

உயவ லூர்திப் பயனைப் பார்ப்பான்

என்னி வந்து நின்னாது புக்குச்

சொல்லிய சொல்லோ சிலவே யதற்கே

ஏணியுஞ் சீட்டி மாற்றி

மாண்வினை யானையு மணிகளைத் தனவே”⁹¹

என்று புறநானூறு கூறுகின்றது.

“முத்துவீரியமும், வேற்றரசர்க்குத்தூது போய்க்கூறல், அந்தணர் அரசர்க்கு
உரியன. நாடுகாவல் தூது போதல் ஆகியன அரசனால் சிறப்பு பெற்றவராயின்
அவை வணிகர், சூத்திரர்க்கும் உரியன”⁹² என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

“சமாதானத்தின் பொருட்டுக் கூட்டப்பெறும் ஐ. நா. சபையின் மாநாட்டிற்குச்
செல்வது இத்துறையின் பாற்பட்டதே. அரசன் தூது சென்றதற்கு இளம்பூரணரும்
நச்சினார்க்கினியரும் பாரதத்தில் தூது சென்ற வாசுதேவனை எடுத்துக்காட்டாகக்
குறிப்பிட்டுள்ளார்”⁹³ என்பர் ந. சுப்புரெட்டியார்.

பாசறையின் கண் தலைவனது நிலை

தலைவன் தான் மேற்கொண்ட வினையின் கண் முனைத்து நிற்குமிடத்துத் தலைவியின் நிலையை நினைத்துப் பாசறையின்கண் புலம்புதலில்லை என்பது நோக்கத்தக்கது.

அமைதி காக்கப்படட்டும்

தொல்காப்பியர் காலத்தில் நாட்டில் அமைதி குலைந்தால் குடிமக்களின் வாழ்வும் சிதையும். குடிக்களின் வாழ்வு சிதைந்தால், காதல் வாழ்வு கருகிவிட்டால் மக்களிடம் அன்பும், அமைதியும் நல்வாழ்வும் வளர இடமில்லை. போர்க்காலத்தில் உழவுத்தொழில் சரிவரச் செய்யமுடியாது. அதனால் நாட்டில் பஞ்சம், பட்டினி ஏற்படும். ஆகையால், தொல்காப்பியர் காலத்தில் தமிழ்ச் சமுதாயத்தினர் போரை விரும்பவில்லை”⁹⁴ என்று சாமி சிதம்பரனார் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

போர்ப்படைக்குத் துணையாகச் செல்லுதல்

தன் மீது பகைகொண்டு வந்தவுடன் அல்லது தன் நாட்டின் மீது பகை கொண்டு வந்தவுடன் அல்லது மன்னர் இருவருக்கும் போர் மூண்டவுடனே அந்தப் படைக்குத் துணையாகச் செல்லுதல் துணைவயிற்பிரிவு அல்லது வேந்தர் வேந்து பிரிவு எனப்படும்.

துணைவயிற் பிரிவுக்கு உரியோர் யார் என்பதை அகப்பொருள் விளக்கம் கூறுகின்றது.

“உதிவு வந்தண ரொழிந்தோர்க் குரித்தே”⁹⁵

அந்தணர் ஒழிந்த அரசன், வணிகர், வேளாளர் மூவர்க்கும் உரியது என்று கூறுகின்றது.

தலைவனது துணிவு

துணைவயிற் பிரிந்தமை தோழி, தலைமகனுக்கு உணர்த்துவதாக தஞ்சைவாணன் பாடல் ஒன்று கூறுகின்றது.

“தண்பான மன்னர்க் கிடர்தணிப் பானெண்ணி

பண்பான மன்னர் படர்தலும் நார்பனி நீர் பொழியும்

தண்பா னலந்தொடை அம்பும் வாணன் தமிழ்த்தஞ்சைவாழ்

வெண்பால் நான்கொள்செவ் வாயன்ன மேயன்ன மென்னடையே”⁹⁶

“பனிநீர் மொழிகின்றக் குளிர்ச்சிக் ஈர்க்குவளை மாலையணிந்த அழகிய தோளையுடைய வாணனது தமிழ்த் தஞ்சையில் வாழ்கின்ற வெண்ணிறம் பொருந்திய பாலின் இனிமையைக் கொள்ளும் சிவந்த வாயும் அன்னம் போன்ற மெதுவான நடையையும் உடையவளே! நம் தலைவர்க்கு நட்பான மன்னர்க்குப் பகை வந்ததால் பகைத்துன்பத்தைக் கணிக்கும் பொருட்டு நல்ல உதவும் பண்பினால் சென்றார்” என்று துணைவிற் காரணமாகத் தலைவன் சென்றுள்ளதைத் தோழி தலைவியிடம் உணர்த்தினாள்.

“இன்றே சென்று வருதும், நாளைக்

குன்றுகுழி அருவியின் வெண்தேர் முடுக

இளம்பிறை அன்ன விளங்கு சுடர்நேமி

விசம்புவீழ் கொள்ளியின் பைம்பயிர் துமிப்பு,

கால்இயல் செலவின், மாலை எய்தி,

சில்நரை வால்வளைக் குறுமகள்,

பல்மாண் ஆகம் மணந்து உவக்கும்மே”⁹⁷

மகளே, இன்று வினைமேற் சென்று நாளை வினைமுடித்து மீண்டு வருவேன். குன்றிலிருந்து விழும் அருவியைப் போல வெண்பொன் தகடுகளால் ஆக்கப்பெற்ற வெள்ளிய தேர் விரைந்து செல்லவும், இளம்பிறையைப் போன்ற பின் சக்கரங்கள் காட்சி அளிப்பதாகவும், மேகத்திடைச் செல்லும்பிறை போல முடிடைச் செல்லும் சக்கரங்கள் காட்சி அளிக்கின்றன. இப்பாடல் வினைமேற் சென்று முன்னேறும் தலைவனின் காட்சியைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளது.

தலைவியின் நினைவில் செல்லுதல்

வினைமேற் பிரிந்த தலைவன் தலைவியை நினைத்துச் செல்லுவதாக இப்பாடல் கூறுகின்றது.

“மாலைதாழ் வியல்பரம்பர் ஆணையத்தம்

கூரலுறழ் குடுத்திண் நேர் கூட விளக்கப் விலைக்கே”

பொருள் ஈட்டும் பொருட்டுப் பிரிதல்

பொருள்வயிற் பிரிவு என்பது முன்னோர் வைத்துச் சென்ற பொருளன்றித் தன் தாளாண்மையால் புதுப்பொருள் ஈட்டும் காரணமாகப் பிரியும் பிரிவாகும். இப்பிரிவின் நோக்கம் எள்ளுநர் இரந்தோர்க்கு ஈதலாகும்”¹⁰⁰ என்று பொருள்வயிற் பிரிவின் தன்மையைப் புலவர் குழந்தை எடுத்து இயம்புகிறார். எளியவர்க்குப் பொருளுதவி செய்தலும் தன் கடமைகளுள் ஒன்றென தலைவன் எண்ணுகிறான்.

“பொருள் வயின் பிரிதலும் அவர்வயின் உரித்தே

உயர்ந்தோர் பொருள் வயின் ஒழுக்கத்தான”¹⁰¹

சமுதாயத்தில் ஆடவனுக்கு வகுக்கப்பட்டுள்ள புறக்கடமைகளும் அகவுணர்ச்சியும் அவனது இன்பத்தை மிகுவிக்கின்றது. காதல் எண்ணத்தைக் களைகின்றன. நெடுநட்புணர்விற்கு இடையூறாக அமைகின்றன.

வணிகருக்கும், வேளாளருக்கும் உரிய கடமை

பொருள்வயிற்பிரிவு வணிகர், வேளாளருக்கும் உரியது, வணிகர்க்கும் வேளாளர்க்கும், வணிகம் முதலான பொருள் நிமித்தம் ஆகியவாறுபோல, அந்தணர்க்கு இவை பொருள் நிமித்தம் ஆகாது. அவர்க்கு இயற்கை ஒழுக்கமாகிய ஆசாரமும், செயற்கை ஒழுக்கமாகிய கல்வியுமே காரணமாகும் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

தங்கு தடையில்லா இன்பம்

திருமணத்துக்குப் பின் அகத்தும், புறத்தும் யாதொரு தங்குதடையின்றிக் காதலர்கள் ஆரா இன்பத்தை அமர்ந்து அணைத்துத் துய்ப்பர்.

பொருள் வயிற் பிரிவு என்னும் இத்துறை சங்கப் புலவர்களின் நெஞ்சை அள்ளிய துறைகளுள் ஒன்று. இன்பமும் கடமையும் போராடும் இடமாக நல்ல உணர்ச்சிகள் மோதிக் கொள்ளும் இடமாக விளங்குகிறது. தலைவனின் மனம் இங்குமங்கும் ஊசலாடும்.

“நட்டோர் இன்மையும், கேளிர் துன்பமும்

ஒட்டா துறையுநர் பெருக்கமும் காணாஉ

ஒருபதி வாழ்த லாற்றுப தில்ல

பொன்னவிர் சுணங்கொடு செறிய வீங்கிய”¹⁰²

தலைவனது மனப்போராட்டம்

நண்பர் பிடியையும் உறவினர் துயரத்தையும் பகைவர்களின் எக்களிப்பையும் உள்ளூரிலிருந்தே பார்த்துக் கொண்டிருப்பார். அவர் யாரெனின் பொன்னிறச் சுணங்கும் திரட்சியும், வீக்கமும் மென்மையும் பொருந்திய முலைத்தடத்தை விட்டு அகலமாட்டா ஆடவர்கள். யான் இவ்விதைத்தவன் ஆகிவிடுவானோ! என்ற அச்சத்

தீ யாமத்தும், பகலும் என் உள்ளத்தில் மூண்டது. மூண்ட நெருப்பை முயற்சி மழையால் அவித்தேன் என்று தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவன் போகாமல் நின்று தன் நெஞ்சொடு கூறுவதாக இப்பாடல் புலப்படுத்துகின்றது.

“வினையே ஆடவர்க்கு உயிரே; வாள்நுதல்

மனை உறை மகளிர்க்கு ஆடவர் உயிர் என

நமக்கு உரைத்தோரும் தாமே

அழா அல்தோழி! – அழுங்குவர் செலவே”¹⁰³

என்பதாக அமையும்.

அரிய செயல்களை மேற்கொள்வோர்

ஈதலும், துய்த்தலும் இல்லோர்க்கு இல்லை. ஆதலின் தம் உயிரையும் போற்றாது அரிய பெரிய வினைகளை மேற்கொண்டு அவற்றைச் செய்து முடிக்கும் இயல்பு உடையர் என்று அறியமுடிகிறது.

“அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளிலார்க்

கிவ்வுலக மில்லாகி யாங்கு”¹⁰⁴

என்ற குறள் பொருளின் தன்மையைப் பகர்கிறது. தலைவன் தலைவியோடு நிகழ்த்தும் வாழ்க்கைக்குப் பொருள் மிகவும் தேவை என்கிற எண்ணத்தில் அவனைவிட்டுப் பிரிகிறான் என்பதைப் புலப்படுத்துகின்றது. இவ்வுலகம் பொருளைச் சுற்றியே சுழல்கிறது.

தன் முயற்சியால் பொருளிட்டல்

பொருளில்லார்க்குக் குறையால் பொருள்திரட்ட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தால் தலைவன் பிரிவானென்று கருத வேண்டியதில்லை. தன் பெற்றோர் ஈட்டிய பொருளும் குடிவழியாகப் பெற்ற செல்வமும் ஏராளமாக அவனிடமிருந்தாலும்

அவற்றைத் துய்ப்பது ஆண் தன்மைக்கு இழுக்காகுமென்று கருதியும் தனது முயற்சியால் ஈட்டிய பொருளைக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த வேண்டுமென்று எண்ணிப் பிரிவான் அன்றியும், தன் முன்னோர் சேமித்த தாயப்பொருளைக் கொண்டு தேவர் காரியமும், பிதிர்க் காரியமும் செய்வித்தால் தேவர்களும், பிதிர்களும் இன்புறாரென்பது அக்காலத்தினர் கொள்கை.

தேவர்க்கும் பித்ருக்களுக்கும் இன்பம்

தானே தன் முயற்சியால் பொருளீட்டி அதனைக் கொண்டு இச்செயல்களை ஆற்றுவித்தால் தனக்குப் பெருமை ஏற்படுவதுடன் தேவர்கட்கும் பிதூர்கட்கும் இன்பம் உண்டாகுமென்று கருத்தால் பொருளீட்ட பிரிவான்”¹⁰⁵ என்று ந. சுப்புரெட்டியார் கூறுகின்றார்.

பிறரைச் சாராதிருத்தல்

இதற்கு இலக்கணம் கூறப்புகுந்த இறையலார் களவியலார். பொருளில்லாத காரணத்தால் பொருள் தேடச் செல்வானல்லன் தலைவன். முன்னோர்களால் தேடி வைக்கப்பட்ட பெருஞ்செல்வம் இருந்தாலும் அதைக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த விரும்பமாட்டான். அக்கால உயர்தலை மகன். அதனை அவமானமாகவே கருதுவான். ஆதலின் பொருள்தேடப் பிரிவான். தெய்வங்களும், முன்னோர்களும் இன்புற மாட்டார்கள் என்பது அவ்வுயர் தலைமகன் எண்ணம். ஆதலால், அவர்களை இன்புறுத்துவதற்கும் அவன் பிரிவான்”¹⁰⁶ என்று கூறுவர்.

“மன்உயிர் அறியாத் துன் அரும் பொதியில்

சூருடை அடுக்கத்து ஆரம் கடுப்பு,

வேணிலானே தண்ணியன்; பனியே

வாங்குகதிர் தொகுப்பக் கூம்பி, ஐயென,

அலங்கு வெயிற் பொதிந்த தாமரை

உள்ளகத் தன்ன சிறுவெம்மையனே”¹⁰⁷

தலைவன் தன் நெஞ்சினை விளித்து, நெஞ்சே! தம் தலைவி வேனிற்காலத்தின் பொதிய மனையின் தோன்றிய சந்தனத்தைக் காட்டிலும் தன்மைமிக்கலன்; மற்றும் பணி பருவத்திலோ ஞாயிற்றின் வெம்மையைத் தன்னகத்தே ஏற்றுக் குவிந்துள்ள தாமரை மலரினது உள்ளகம் போன்று சிறிதனவு வெம்மைய உடையவன். அத்தகைய அன்புடையனை எவ்வாறு பிரித்து செல்வேன் என்று பொருள் வயிற் பிரிந்து தலைவன் கூறுவதாக இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

பரத்தையின் நட்பினால் பிரிதல்

பண்டைத் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பரத்தையர் ஒழுக்கம் இருந்துள்ளது. தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பரத்தையிடம் செல்வது பரத்தையிற் பிரிவாகும்.

தலைவன் தலைவிக்கு இல்லற வாழ்க்கையில் ஊடல் ஏற்படுவது இயல்பு. ஊடல் என்பது பெண்களுக்குப் பிறப்பியல்பு. பருவம் ஏற ஏற ஊடல் இயல்பு உடன் ஊர்கிறது.

ஆடவரின் பெரும்பான்மை ஒழுக்கமாக

தலைவன் பரத்தையர் சேரியில் பல பெண்களுடன் தொடர்பு வைத்திருப்பதைச் சங்க இலக்கியங்கள் கூறுகின்றன.

“ஆடவர் பல பரத்தைப் பெண்டிரோடு கூடி முயங்குதலும் அதனை மனைவிமார்கள் பொறுத்துக் கொண்டு போதலும் பண்புகள் பண்டைத் தமிழகத்திலும் நிலவியிருப்பதாகவே வருகின்றன”¹⁰⁸.

என்று இரா. செழியன் குறிப்பிடுகின்றனர்.

அரசியல் சூழ்நிலையால் மாற்றம்

“அந்நாளில் அரசியல் சூழ்நிலை அடிக்கடி நிகழும்போர், சமுதாய அமைப்பு ஆகியவற்றால் ஆடவர் தொகையிலும் மகளிர் தொகை மிகுந்தது. இளமை வளம் படைத்த ஆடவர் போருக்குச் சென்று இரையாயினர். அவர் தொகை குன்றினமையின் மிகை மகளிர் மணக்கும் ஆடவரின்மையின் வரைவில் மகளிர் என உளராயினர்”¹⁰⁹ என்ற ஒளவை, துரைசாமிப்பிள்ளையின் கூற்று இக்கருத்தினை அரண் செய்கிறது.

“மனிதனுடைய சொத்துடைமை வெளியே செல்லகட்டுப்பாடற்ற தன்மை, குடும்ப வாழ்வில் ஏற்படும் உள்ளார்ந்த சலிப்பு நிலை. அறிவியல் உணர்வு, நெகிழ்ச்சி ஆகியவை பரத்தமை நிலைக்குக் காரணமாகின்றன”¹¹⁰ என்பர்.

பல வகையானும் உயிர் நெறியாகிய அன்புடைய வாழ்க்கை பூவிற்குப் புல்லிதழ் வாய்த்தாற்போலவும், மதிக்கு மறு வாய்த்தாற்போலவும், பரத்தையிற் பிரிவு என்னும் இழிந்த ஒழுக்கத்தினால் சிறிது கலக்கமடைகிறது”¹¹¹ என்பர் பரத்தையிற் பிரிவின் வகைகளை அகப்பொருள் விளக்கம் உ.வே.சாமிநாத ஐய்யர்.

“வாயில் வேண்டல், வாயில் மறுத்தல்

வாயினேர் வித்தல் வாயினேர்தலென்

றாய பரத்தையின் அகற்சிநால் வகைத்தே”¹¹²

என்று நான்கு வகையாகப் பகுத்துக் கூறுகின்றது.

சமுதாயத்தில் பரத்தையரின் உரிமை

“பரத்தை தலைவனது இளம் புதல்வன் தேரோடும் தெருவில் தனித்துத் திரியக் கண்டாள். அப்புதல்வனை எடுத்தணைத்து நீராட்டி மைதீட்டி மகிழ்ந்தாள்.

விரைந்தோடிப் புதல்வனைக் கையில் எடுத்தாள். அப்பொழுது பரத்தை இம்மகனுக்கு நீயும் தாய், நானும் தாய், எனவே கலங்க வேண்டாம் என்றாள்”¹¹³ என்று அகநானூற்றுப் பாடல் கூறுகின்றது. இதனால் தமிழ்ச் சமுதாயத்தில் பரத்தை எவ்வளவு உரிமை பெற்றிருந்தாள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

“இது மற்றுஎவனோ – தோழி! துனியிடை

இன்னர் என்னும் இன்னாக் கிளவி

இருமருப்பு எருமை ஈறனிக் காரான்

உழவன் யாத்த கிழவியின் அகலாது

பாஅல் பைம்பயிர் ஆரும் ஊரன்

திருமனைப் பல்கடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டி ரேம் ஆகிய நமக்கே”¹¹⁴

என்ற குறுந்தொகைப் பாடலும் இக்கருத்துக்கு விளக்கமாக அமையும். எருமை, தன்னுடைய கன்றை நிங்காமல், அருகில் உள்ள வயில் மேய்வது போலத் தலைவன் தன்னுடைய மனைவியை நீங்காதவனாய், அங்கிருந்தவாறே பரத்தையர் பால் இன்பம் துய்த்து மகிழ்ந்தான். தன் நாட்டில் உள்ள எருமைக்கு உள்ள குடும்பப் பற்று, தலைவனிடம் இல்லாமை கருதி வெறுப்புற்றவனாய்ப் பரத்தையர் பிரிவைத் தோழி சாடுவதை உணர முடிகிறது.

“அடங்கா ஒழுக்கத்து அவள் வயின் அழிந்தோளை

அடங்கக் காட்டுத்து பொருளின் கண்ணும்”¹¹⁵

பரத்தையர் வழி தவறிச் சென்று வந்த தலைவனை நெருங்கி, தலைவியைச் சரிசெய்து அவள் அன்பிற்குரியவனாக ஆக்கிக் கொடுத்தற் கண்ணும் கூற்று நிகழும் என்று கூறுகின்றார்.

காமக் கிழத்தியர் ஒருவற்குரிமை பூண்டு ஒழுகுவர். ஆனால், பரத்தையர் ஆடலிலும் பாடலிலும் வல்லவராகி அழகும் இளமையும் காட்டி இன்பமும் பொருளும் வெஃகி ஒருவர் பாற்படும் தங்காதார் என்பர் இளம்பூரணர்.

களவுக் காலத்தில் அரியராயிருந்த மகளிர், கற்பு வாழ்வில் எளியராகின்றமையும் காரணமாகலாம்.

“எனது கவைப்பினும் நீகை தொட்டது
வானோர் அமுதம் புரையுமால் எமக்கு என
அமகிலும் யூவும் கொடுத்தற் கண்ணும்”¹¹⁶

என்ற தொல்காப்பியர் கூற்றிற்கேற்ப இக்குறுந்தொகைப் பாடல் அமைந்துள்ளது.

“வேற்றின் பைங்காய் எந்தோழி தரினே,
தேம்பூங்கட்டி என்றனார்; இனியே
பாரி பறம்பில் மணிக்களைத் தெண்ணீர்
தைஇத் திங்கள் தண்ணிமதரினும்
வெய்ய உவர்க்கும் என்றனார்
ஐய! – அவற்றால் அன்பின்பாலே”¹¹⁷

எனக் களவுக்காலத்து அருமையால் இனிதாதலும், கற்புக் காலத்து எளிமையால் இப்பாடல் பொருள் உணரப்படும். ஆனால் அவளின் பரத்தைமைபால், தலைவி இன்னாதவள் ஆயினள் எனக் இப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

மூவகை விளக்கம்

பரத்தமை – அயன்மை, பரத்தையர் - அயலார்; களவொழுக்கம் ஒழுகி மணம் செய்து கொண்டு, கற்பொழுக்கம் ஒழுகும் இல்லறம் நடத்தும் தலைவியரல்லாத பிற மகளிர், அதாவது களவொழுக்கம் ஒழுகாமலும் மணஞ்

செய்து கொள்ளாமலும் காமத்திற்காக ஆடவனுடன் கூடிவாழும் பெண்டிர் இவர்”¹¹⁸
என்று ஆ. இராமகிருட்டிணன் விளக்கம் தருகின்றார்.

பரத்தையர்கள்

1) காமக்கிழத்தியர் 2) காதற்பரத்தையர் 3) சேரிப்பரத்தையர் என
மூவகைப்படுவர்.

தொல்காப்பியர்,

“புல்லுதல் மயக்கும் புலவிக் கண்ணும்,
இல்லோர் செய்வினை இகழ்ச்சிக் கண்ணும்
பல்வேறு புதல்வர்க் கண்டுநனி உவப்பினும்
பொறையின்று பெருகிய பருவாற் கண்ணும்”¹¹⁹

தலைவன் கூற்று, தலைவி கூற்று, தோழி கூற்று என நிகர் வரிசையில்
பரத்தையர் கூற்றையும் ஒரு தனி நூற்பாவாகக் கூறியுள்ளனர்.

“கலிமா கடை. வந்து எம்சேரித்
தாரும் கண்ணியும் காட்டி, இருமைய
நெஞ்சம் கொண்டமை விடுமோ? அஞ்ச
கண்ணுடைச் சிறு கோல் பற்றிக்
கதம் பெரிதும் உடையள், யாய்;
அழுங்கலோ இலளே”¹²⁰

என்பதும் நற்றிணை.

காதற்பரத்தையின் சினம்

தலைமை கொண்டொழுகும் காதற்பரத்தை ஒருத்தியைக் கூடிப் பின்
அவளைக் கைவிட்டு அயற்பரத்தையிடம் தலைவன் சென்றான். பின் தலைவனைக்

காதற்பரத்தை அணுகிய வழி அவளது சினம் தணிக்கக் கருதிய தலைவன் பாணனைத் தூதாக விடுத்தான். என் நெஞ்சம் பலர் இடம் செல்லாது தனக்கு ஒருமையாகக் கொண்டான் என்று கற்புடையமையை விளக்குகின்றாள். பரத்தை தன் ஒருமைப் போக்கு தாய்க்குப் பிடிக்கவில்லை என்று அறிகின்றனர்.

“புதுப்புனல் ஆடிய யர்ந்த கண்ணாள்

யார் மகள் இவள்? எனப் பற்றிய மகிழ்ந்!

யார் மகள் ஆயினும் அறியா

நீயார் மகளை எம்பற்றி போயே?”¹²¹

என்று ஐங்குறு நூறு கூறுவதும் தகும்.

பரத்தையுடன் புனலாடுதல்

தலைவன் தனியாகப் புனலாடினான். அது கண்டு ஓடிய பரத்தையும் தனியே புனலாடுகின்றாள். அதைக் கண்ணுறும் தலைவன், அவன் ஊடலைத்தீர்க்கும்பொருட்டு தான் எதுவும் அறியாதவன் போன்று அவளது கையினைப் பற்றிக் கொண்டான். இந்நிலையில் புனலாட அழைக்கும்போது தோழியின் கூற்றாக அமைகிறது.

தன்னிலை தாழ்ந்த தலைவன்

பல வாயில்களை மறுத்த பின்னர், தலைவன் பலருக்கும், இன்பந்தரும் புதல்வனை எடுத்து அணியணிந்து அதனை வாயிலாக கொண்டு உள்ளே புகும்போது காமக்கிழத்தி கூறுவாள். இதனை,

“அணிபொரு வந்தரங்கம் புதல்வனைக் கொள்தா

மணிபுரை செவ்வாய்நின் மார்பகலம் கனைப்பதனால்

தோய்ந்தாரை அறிகுவேன் யானெனக் கமழுநின்

சாந்தினாற் குறி கொண்டாள் சாய்குவள் அல்லளே”¹²²

என்ற கலித்தொகைப் பாடலின் மூலம் பரத்தையிடத்து அணிந்த அணியுடன் இங்கு வந்து என் புதல்வன் மார்பை நனைத்துவிட்டாய் என்று அவள் கூறுவது தலைவன் பிறரை முயங்கியதை அவள் அறிந்து கொண்ட திறத்தைக் காட்டுகிறது.

பரத்தையை வழிபட்டபின் தலைவன் தன் வீட்டிற்குள் புக அஞ்சுகின்றான். புகும் உரிமையையும் இழக்கின்றான். தன் இல்லத்துக்குள் நுழையவே அனுமதி கேட்டுப் புக வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகிறான் என்பதை,

“தன்னிலம் தொகைய நலமிகச் சாஅய்
இன்னுயிர் கழியினும் உரையல் அவர்நமக்கு
அன்னையும் அத்தனும் அல்லரோ தோழி
பலவிய:து எவனோ அன்பிலாய் கடையே”¹²³

எனக் குறுந்தொகை சுட்டுகிறது. இதிலிருந்து சங்க காலத்தில் பரத்தமை நிலை ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது என்பதை அறியமுடிகிறது.

தொகுப்புரை

சங்க இலக்கியங்களில் கற்பியல் வாழ்வில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளை வைத்து கற்பியல் கருத்துப் புலப்பாடு அமைந்த திறம் இவ்வியலில் ஆராயப்பட்டுள்ளது.

கற்பு நெறி திருமணத்தில் தோன்றிய நிலையே கரணம் தோன்றியதன் காரணம். அதன் நிலை சங்ககாலத்தில் திருமணங்கள் நிகழ்ந்த விதம் ஆகியவை சங்கப் பாடல்கள் மூலம் புலப்படுத்துகின்றன. மேலும், பல்வகையான சடங்குகள் நடைபெற்ற நிலையும் சுட்டப்படுகின்றது.

களவுக் காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி கற்பியலில் தலைவனின் மனப்போக்கைக் கூறுகின்றாள் தோழி. தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் தலைவியின் உண்மையான அன்பை நினைத்தும், அவளுடன் துய்த்த பழைய இன்பங்களை மீண்டும் பெறக்கருதியும் தலைவனைக் கடிந்து செம்மைப்படுத்துகிறாள்.

தோழி, பாணன், விறலி போன்றோரின் செயல்களைக் கடிந்துரைக் கடிந்துரைத்து தலைவன் தலைவி வாழ்வை மேன்மையுறச் செய்கிறாள். தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் தோழி வாயிலாக இருந்தாலும் தலைவனின் போக்கையே எதிர்த்துக் கூறுவதாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தோழி, தலைவியின் மீதுள்ள நல்லெண்ணப் போக்கு இப்பாடல்களின் வாயிலாக வெளிப்படுகிறது.

தாய், பார்ப்பான், பாங்கன் போன்றோர் வாயில்களாக இருந்தாலும், தோழியே முதன்மை வாயிலாக விளங்குகின்றாள். கற்புக் காலத்தில் தலைவன் தலைவி இவர்களின் ஊடல்களைப் போக்கும் வாயிலாகத் தோழியே விளங்குகிறாள் என்பதை அறியமுடிகிறது. தலைவன், தலைவி ஆகியோரின் இன்பந்துய்க்கும் இனிய இல்லற வாழ்விற்குப் பலமாக விளங்குபவள் அவளே.

மேலும் வாயில் மறுத்தல் துறையில் தலைவனின் பரத்தமை ஒழுக்கத்தைச் சாடுகிறாள். தலைவனின் பெருமைக்குத் தலைவியே காரணம் எனக்கூறி வாயில் மறுப்பதுமாகிய பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. பெரும்பான்மையாக தலைவனின் பரத்தைமையைக் காரணமாகக் கொண்டே வாயில் மறுக்கப்படுகின்றது.

வாயில் நேர்தல் துறையில் மட்டும்தான் தோழியின் கூற்று தலைவியின் கூற்றிலிருந்து மாறுபட்டு அமைந்துள்ளது. இத்துறைக்கு உரியவர்கள் தலைவரும் தோழியும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

கற்பியலில் தலைவன் ஆறுவகைப் பிரிவை மேற்கொள்கிறான். அவ்வகையில், தலைவன் பெரும்பான்மையாகப் பொருள்வயிற் பிரிவும், பரத்தையிற் பிரிவும் மேற்கொண்டுள்ளான் என்பதை உணரமுடியும்.

தலைவன் பொருள் தேட முனையும் போது, தலைவன் செலவழுங்கியதாகவும், பாலைவழிச் சென்ற தலைவன், மனை வாழ்க்கையில் தலைவியை நினைத்து செலவழுங்கியதாகவும் ஆற்றாமை காரணமாக மனதோடு கிளத்தலும் ஆகியவை அகஉணர்வுகளை மேம்படுத்தும் பொருளைப் புலப்படுத்துவனவாகக் காணக்கிடக்கின்றன.

புலப்பாடு என்ற சொல்லை, நன்றாகத் தெரிவித்தல் என்னும் பொருளுக்கு விளக்கமாக, அகமாந்தர்கள் மூலம் கற்புக்கால நிகழ்வுகளை வகைப்படுத்தி கூறியுள்ள பாங்கை இதன் மூலம் அறியலாம்.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தொல்.பொருள், கற்பு நூ. 1
2. சசிவல்லி, தமிழர் திருமணம், ப.27.
3. இரா. பிரேமா, கற்பு கலாச்சாரம், பக்.13-14.
4. சி. இலக்குவனார், தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, ப.175.
5. தொல்.பொருள். களவு, நூ., 2.
6. குறள், 154.,
7. நாலடியார், பா.389.
8. பெரியார் ஈ.வே.ரா. குடியரசு, ப.306.
9. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.207.
10. தொல்.பொருள், கற்பு. நூ.2.
11. மேலது, நூ. 4.
12. மேலது, நூ. 1.
13. அகம். பா. 136.
14. க. அன்பழகன், தமிழர் திருமணமும் இன பானலும், ப.75.
15. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.185.
16. தொல்.பொருள். மெய்ப்பாட்டியல், நூ.25.
17. அகம்.பா.195.
18. குறுந். 15.
19. உ.வே.சா. குறுந்தொகை மூலமும் உரையும், ப.13.
20. மேலது. பக். 20-21.
21. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், பக்.131-132.
22. அகம்.பா.210.
23. நற்.பா. 275.

24. குறுந். பா.7.
25. ஆ. இராமக்கிருட்டிணன், அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, ப.103.
26. ச.வே. சுப்பிரமணியன், தொல்காப்பிய தெளிவுரை, ப.176.
27. குறுந்.பா. 270.
28. அகம்.பா. 304.
29. நற்.பா. 391.
30. குறுந்.பா. 199.
31. அகம். ப.87.
32. Shelly, A Reference of Poetry, p.45.
33. வ.சுப. மாணிக்கம், தமிழ்க்காதல், ப.83
34. குறுந். பா.325.
35. நற்.பா. 284.
36. அகம்.பா. 123.
37. ஐங்கு. பா. 309.
38. அகம். பா.5.
39. பட்டினப். 218-220.
40. குறுந்.பா. 347.
41. குறுந். 54.
42. கலித். பா.1, அடி 20-22.
43. குறுந்.பா. 157.
44. மேலது, பா. 167.
45. திருக்குடந்தை புராணம்
46. நற்.பா. 397.
47. மேலது, பா. 120.

48. நற்பா. 252.
49. குறுந்தொகை. பா. 44.
50. சரளா இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.250.
51. குறுந்.பா. 178.
52. கலித். பா.14 வரி. 1-7.
53. குறுந்.பா. 238.
54. கலித்தொகை
55. தொல்.பொருள். கற்பு. நூ. 9.
56. சரளா இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.278.
57. குறுந்.பா. 127.
58. நற்பா. 170.
59. கழகத் தமிழ் அகராதி, ப. 833.
60. புலவர் குழந்தை உரை, பொருள். பொதுவியல், நூ.74.
61. தொல்.பொருள். கற்பு. நூ. 52.
62. கலித்.பா.22.
63. குறுந்.பா. 354.
64. ஐங்கு. பா. 240.
65. சரளா. இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, ப.283.
66. குறுந்.பா.258.
67. அகம்.பா. 326.
68. குறுந்.பா.127.
69. நற்பா. 127.
70. வி.இராமதிலகம், 20-வது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி - 4,
பக்.176-177.

71. சரளா. இராசகோபாலன், சங்க இலக்கியத்தில் தோழி, பக்.287-292.
72. குறுந்தொகை. பா.10.
73. கலித்.பா. 70வது வரி. 22-23.
74. தொல்.பொருள். பொருளியல், நூ. 46.
75. குறுந்.பா.359.
76. தொல்.பொருள். கற்பு. நூ. 11.
77. கலித். பா.75.
78. வி.இராமதிலகம், 20-வது கருத்தரங்கு ஆய்வுக் கோவை, தொகுதி – 4, ப.180.
79. புலவர் குழந்தை உரை, தொல். பொருள், கற்பு. ப.349.
80. அகப்பொருள் விளக்கம், அகத்திணையியல், நூ. 62.
81. தொல்.பொருள். அகத்.நூ. 25.
82. இறையனார் அகப்பொருள், சூ. 35.
83. துரை. இராசாராம், இறையனார் அகப்பொருள், சூ.35.
84. தொல்.பொருள். களவு. நூ.77.
85. அகப்பொருள் விளக்கம், அகத்திணையியல், நூ. 69.
86. தொல்.பொருள். அகத்.நூ. 28.
87. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.208.
88. அகப்பொருள் விளக்கம், அகத். நூ. 73.
89. அகம்.பா. 24.
90. தொல்.பொருள். அகத் நூ. 27.
91. புறம். பா.305.
92. முத்துவீரியம், ப.228.
93. ந. சுப்புரெட்டியார், தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, ப.209.

94. சாமி. சிதம்பரனார், தொல்காப்பியத் தமிழ், ப.124.
95. அகப்பொருள் விளக்கம், அகத். நூ. 77.
96. தஞ்சை வாணன் கோவை, நூ.408.
97. குறுந்.பா. 189.
98. குறள்,1268.
99. கலித். பாலைக்கலி, பா.33.
100. புலவர் குழந்தை உரை, தொல்.பொருள். களவு, ப. 354.
101. தொல்.பொருள். அகத். நூ. 27.
102. அகம். பா. 279.
103. குறுந். பா. 135.
104. குறள், பா. 247.
105. தொல்காப்பியம் காட்டும் வாழ்க்கை, பக்.209-210.
106. இறையனார் அகப்பொருள், ப.149.
107. குறுந்.பா. 378.
108. இரா. நெடுஞ்செழியன், நற்றிணைக் காட்சிகள், ப.231.
109. ஒளவை. சு. துரைசாமிப்பிள்ளை, ஐங்குறுநூறு மூலமும் உரையும்,
முன்னுரை, ப. xxi.
110. Dr. Leelavathy, **A Critical Study of Kurunthokai Advanced Study**, p.395.
111. உ.வே. சாமிநாத ஐயர்,குறுந்தொகை ஆராய்ச்சி,ப.73.
112. அகப்பொருள் விளக்கம், கற்பு, நூ. 204.
113. அகம்.பா. 16.
114. குறுந்.பா. 181.

115. தொல்.பொருள். கற்பு. நூ. 9.
116. மேலது, நூ. 5.
117. குறுந்.பா. 196.
118. ஆ. இராமகிருட்டிணன், அகத்திணை மாந்தர் ஓர் ஆய்வு, பா.112.
119. தொல்.பொருள் கற்பு. நூ. 9.
120. நற்.பா. 150.
121. ஐங்கு. பா. 79.
122. கலித். 79.
123. குறுந்.பா. 93.

இயல் - 5

பிற புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்

அகப்பாடல்களில் பருவவயதையடைந்த ஆணும் பெண்ணும் புரியும் காதல் ஒழுக்கங்கள் விரிந்துரைக்கப்படுகின்றன. பண்பாட்டினை அடிப்படையாகக் கொண்ட களவு, கற்புத்துறைகளில் காதல் நிகழ்ச்சிகள் புனைந்துரைக்கப்படுகின்றன.

அகப்பாடல்கள் யாவும் புனையப்பட்டனவென்றாலும் நிகழ்ச்சிகள் யாவும் சமுதாயத்தில் நடக்கக்கூடியவையே. ஆண், பெண் உறவு முறைகளில் பல்வேறு சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகள் ஆளுமைப்புகளின்றன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

காதல் இளம் பருவத்தே வெளிப்படும் ஓர் உளவெழுச்சியாகும். இயற்கை நிகழ்ச்சி, காதல் ஒழுக்கத்தில் ஈடுபடும் ஆண், பெண் மனநிலைகள் எளிதில் புறத்தார்க்குப் புலப்படாது. காதல் வயப்பட்டோரின் உணர்ச்சிகளை மிக நுட்பமாகச் சங்கப் புலவர்கள் வார்த்தைகளில் வடித்துள்ளனர். அகப்பாடல்கள் புலப்படுத்தும் உளவியல் கருத்துக்களை ஆய்வதே இவ்வியலின் நோக்கமாகும்.

அகத்திணையும் உளவியலும்

தொல்காப்பியரின் பெரும்பான்மை அகத்திணைக் கோட்பாடுகள் உளவியல் சார்ந்தனவாகும். தொல்காப்பியரின் உளவியலறிவுக்குச் சான்றாக ‘மெய்ப்பாட்டியல்’ திகழ்கின்றது. தொல்காப்பியர் குறிப்பிடும் ஏழுதிணைகளுள் கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் முற்றிலும் உளவியல் அடிப்படையினவாகும். தகாத பாலுணர்வால் உந்தப்பட்ட மனநிலையில் அவ்விருதிணைகளிலும் காம உணர்ச்சிகள் வெளிப்படுகின்றன. இருப்பினும் அவை சமுதாயத்தினரால் புறக்கணிப்புக்குள்ளாயின.

உளவியல் நோக்கில் அகப்பாடல்கள்

அகப்பாடல்கள், அகமாந்தர்தம் மனவழிச் செயல்களை உணர்வுபூர்வமாக விளக்குவனவாக அமைந்துள்ளன. அகம் என்பதற்கு மனம் என்ற பொருளும் உண்டு. எனவே, அகப்பாடல்கள் உளவியல் முறையில் ஆராய்வதற்குரியன என்பது இனிது விளங்கும்.

“சங்க இலக்கியத்திற்குப் பிறிதொரு பெயர் சூட்டுக என்று கேட்டால் தயங்காமல் உளவியல் இலக்கியம் எனக் குறிப்பிடலாம். அகத்திணைப் பாடல்கள் நூற்றுக்கு நூறும் புறத்திணைப் பாடல்கள் நூற்றுக்கு எழுபத்தைந்தும் ‘உளவியல்’ பற்றியனவே ஆகும்”¹,

என்கிறார் தமிழண்ணல்.

அகத்திணை வழியாகப் பாலியல் கல்வி

அகப்பாடல்கள் பாலியல் செய்திகளை அறிவியல் முறையில் விளக்குகின்றன. காதல் ஒழுக்கங்கள் அறநெறிகளுக்கு உட்பட்டவை மனம் போனபோக்கில் இவ்வொழுக்கங்கள் நிகழுமாயின் அவை சமுதாயத்திற்குப் பெருங்கேடாய் முடியும். பாலியல் முறையாக அறிந்து ஒழுக வேண்டிய ஓர் அறிவியல் பாடமாகும் என்பதை அகப்பாடல்கள் உணர்த்துகின்றன.

“அகத்திணை ஓர் பாலிலக்கியம், பெயரில்லாதவர் வாழ்க்கையிலிருந்து காம நுணுக்கங்களைக் கற்றுக் கொள்கிறோம். காமம் பற்றிய ஆணுடல் பெண்ணுடலின் கூறுகளையும் இயற்கை செயற்கை திரிவு ஆகிய மனக்கூறுகளையும் கரவின்றிப் பட்டாங்குச் சொல்வது பாலிலக்கண நூல்”².

என்கிறார் வ.சுப. மாணிக்கம். ஆகவே, அகப்பாடல்கள் உளவியல் இலக்கியமாகவும் அவற்றை வரையறுக்கும் பாலியல் இலக்கணமாகவும் திகழ்கின்றன.

இனம் புரியாத மன இயல்புகள்

மனித மனத்தின் இயல்புகள் மிகவும் வினோதமானவை. அகப்புறச் சூழல் வழி மனிதனை இட்டுச் செல்லும் ஆற்றலுடையது. ஐம்புலன்களின் வழி மனம், அறிவு வழியும் உணர்வு வழியும் செயல்பட்டு மனிதனை இனங்காட்டுகிறது. மனம் விலங்கிலிருந்து மனிதனை வேறுபடுத்திக் காட்டக் கூடியது என்பதையும் அதன் பண்புகளையும் தமிழர்கள் நன்கறிந்திருந்தனர். தொல்காப்பியர் மனத்தை ஆறாவது அறிவு என்று சுட்டி மனித உயிர்களின் உயர்வைக் காட்டுகிறார்.

“ஆற்றி வதுவே அவற்றொடு மனனே”³

என்று கூறும் தொல்காப்பியர், மேலும்,

“மக்கள் தாமே ஆற்றி வுயிரே

பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே”⁴

என்றும் கூறுகிறார். இதற்குரிய பேராசிரியரின் விளக்கம் பின்வருமாறு:

“பிறப்பு என்றதனால் குரங்கு முதலாகிய விலங்கினுள் அறவுடையன எனப்படும் மன உணர்வு உடையன உளவாயின் அவையும் ஈண்டு ஆற்றிவுயிராய் அடங்கும் என்பது. தாமே எனப்பிரித்துக் கூறினமையான் நல்லறிவு உடையார் என்றதற்குச் சிறந்தார் என்பதும் கொள்க.”

என்பதாக விளக்கம் தருகிறார் அவர்.

மனித நலமே மனிதவளர்ச்சி

மனிதனின் வளர்ச்சி அறிவை அடிப்படையாகக் கொண்டதாகும். நல்லறிவு உடையார் என்பது மனத்தில் சிறந்த எண்ணங்கள் கொண்டு உயர்ந்தாரைக் குறிப்பதாகும்.

“மனநலம் மன்னுயிர்க் காக்கம் இனநலம்

எல்லாப் புகழும் தரும்”⁵

என்று திருவள்ளுவரும் மனநலத்தைச் சிறப்பித்துக் கூறுகிறார். மனநலம் இழந்த ஒருவனை மனிதனாக யாரும் மதிப்பதில்லை. மனிதனுக்கு மனமே சிறப்புடையது என்று கருதிய முன்னோர்கள், மனம், வாக்கு, காயம் என்ற முக்கரணங்களில் என்று மனத்தையே முதன்மைப்படுத்தியுள்ளனர். ஏனெனில் மனத்தில் உள்ள எண்ணமே, பேச்சாக, பின்செயல்வடிவமாக உருப்பெறுகிறது.

மனப்பகுப்பாய்வின் வளர்ச்சி

மனம் பற்றிய சிந்தனை தமிழர்களிடத்தில் தொன்றுதொட்டு இருந்து வருகின்றதென்றாலும் மேலை நாட்டினர் போல் மனப்பகுப்பாய்வு செய்தார் இலர். எனினும் அண்மைக்காலமாக மனப்பகுப்பாய்வு வளர்ந்து வருகிறது.

சிக்மண்ட் ப்ராய்டு (Sigmund Freud 1856-1939)

சிக்மண்ட் ப்ராய்டு உளவியல் ஆய்வின் முன்னோடியாகத் திகழ்பவர். இவர் செக்கோஸ்லாவாகியா நாட்டில் பிறந்து வளர்ந்து, தம் வாழ்நாள் முழுதும் உளவியல் ஆய்விற்காகப் பாடுபட்ட சிந்தனையாளர்; கனவுகளின் உட்பொருள் விளக்கம் (The Interpretation of Dreams), விலங்குணர்ச்சியும் பண்பாட்டுணர்ச்சியும் (ID-Ego), ஆண், பெண் பாலுணர்ச்சிக்கு மூன்று விளக்கங்கள் (Three

Contributions to the Theory of Sex) இனக் கூட்டமும் இறைமை அச்சமும் (தீட்டும்)
(Totem and Taboo), வாழ்க்கையின் ஒரு தத்துவம் (A Philosophy of Life)
ஆகியன இவருடைய உலகப் புகழ் பெற்ற நூல்கள் ஆகும்.

மூவகை மனநிலைகள்

சிக்மண்ட் ப்ராய்டு தனது மன ஆய்வுக் கொள்கையின்படி (Psychoanalytic Theory) மனத்தை மூன்று வகைகளாகப் பிரிக்கிறார். அவை:

1. புறமனம் / வெளிமனம் (Conscious mind)
2. இடைமனம் / நடுமனம் (Sub-conscious mind)
3. அகமனம் / ஆழ்மனம் (Unconscious mind)

புறமனம் புறஉலகுடன் தொடர்புடையது; இடைமனத்துடன் ஒத்து இயங்குகிறது. மனிதனின் செயல்கள் அனைத்தையும் கட்டுப்படுத்துவதுடன் மனத் திறனையும் எண்ணங்களையும் ஒழுங்குப்படுத்துகிறது. இடைமனம் குழந்தைப்பருவத்திலேயே உருவாகிறது. இது புறமனத்திற்கும் அகமனத்திற்கும் தொடர்புடையதாயினும் பெரும்பாலும் அகமனத்தையே கட்டுப்படுத்துகிறது.

உணர்ச்சிகளின் உறைவிடம்

அகமனம் அடக்கி வைக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகளுக்கும் எண்ணங்களுக்கும் உறைவிடமாக விளங்குகிறது. புறமனத்திற்கு எட்டா நிலையில் இருக்கிறது. இங்குதான் மனித இயல்புணர்வுகளும் (Instinctive Drives) நிறைவேறாத ஆசைகளும் வெளி மனத்திற்கு வராமல் அடக்கி (Repressed) வைக்கப்படுகின்றன. இம்மனத்தில் ஆழப் புதைந்து கிடக்கும் ஆவேச உணர்ச்சிகளும் அடக்கிவைக்கப்பட்ட பாலுணர்வும், பகைமை எண்ணங்களும் மனநோய்க்கு

வித்திடுகின்றன என்பது இவ்வாய்வுக் கொள்கையின் கருத்தாகும். மேற்கூறிய மூன்று மனநிலைகளும் உருவமற்றவை.

ஆளுமையின் மூலகங்கள்

இவ்வாறே மனிதனுடைய ஆளுமையை (Personality) மூன்று பகுதிகளாகப் பிரித்திருக்கிறார் சிக்மண்ட் ப்ராய்டு. அவை,

1. இத் (Id) இன்பக் கொள்கை (Pleasure Principle)
2. ஈகோ (Ego) நடைமுறைக் கொள்கை (Reality Principle)
3. சூப்பர் ஈகோ (Super Ego) நீதிக் கொள்கை (Moral Principle)

இம்மூன்று பகுதிகளும் சரிவர இயங்கினால்தான் மனிதன் முழுமை பெறுகின்றான். சூப்பர் ஈகோ மனிதனின் மனச்சான்றாகும். இம்மனச்சாட்சியே தர்மத்தின் குரலாக நீதி உருவாகச் செயல்பட்டு மனிதனை நல்லாற்றுப்படுத்துகிறது.

அறம், பொருள், இன்பம் ஆகியவற்றை உணர்த்தி, வீடு பேற்றை உறுதிப்படுத்தும் தமிழ் இலக்கியங்கள் மனநலத்தின் மாண்பினையும் எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்வகையில் அமைந்தவையே சங்க இலக்கியங்களின் அகப்பாடல்கள். இது குறித்த தமிழண்ணலின் கருத்து இங்கு முக்கியத்துவம் பெறுகிறது..

“பிறிதொரு வகையாகக் கூறினால் உளவியலும் உலகியலும் ஒருங்கிணைந்து அமைவதுதான் நடப்பியல் எனலாம். எந்தக் கலைப் படைப்பும் உளவியலில்தான் பிறக்கிறது. உலகியலையே தன் உடலாகக் கொண்டு அமைகிறது. அதன் அடிக்கருத்து (Theme) நாம் உலகில் கண்டதும் கேட்டதும் போல இருக்கிறது. அதில் கூறப்படும் அனுபவம் நம் அனுபவத்திற்கு முற்றிலும் ஒத்து

வருகிறது. சங்க இலக்கியத்தில் எப்பாடலை எடுத்துக்கொண்டு பார்த்தாலும் இப்பண்புகள் பொருந்தி வருவதைக் காணலாம்”⁶.

என்கிறார் தமிழண்ணல். அகப்புலவர்களிடத்தும் அவர்தம் கதைமாந்தர்களிடத்தும் மனம் பற்றிய சிந்தனையும், உளவியல் குறித்த அறிவும் விளக்கமுற்றிருப்பதை அகப்பாடல்கள் ‘வழி அறியமுடிகின்றது. நெஞ்சொடு கிளத்தல், நெஞ்சிற்குக் கூறியது, தன்னுள்ளே கூறியது, எனும் துறைகளிலமைந்த பாடல்களில் நெஞ்சு விளிக்கப் பெற்றுள்ளது. தனது மனதைக் கேட்குநர் போலக் கருதி விளித்தல் முறையில் கருத்துப் புலப்பாடு நிகழ்த்தப்பட்டுள்ளது. நெஞ்சும் ஒரு கதைமாந்தராகப் படைக்கப்பட்டிருப்பது தமிழர்தம் மனம் பற்றிய சிந்தனைத் தெளிவைக் காட்டுவதாகும். அவர்தம் உளவியல் கோட்பாடுகளைக் கண்ணாடி போலக் காட்டுவதாகும்.

உளச்சார்பு ஊக்கிகளும் நடத்தைகளும் (Psychological Motives and Behaviours)

மனிதனுடைய இயல்பான நடத்தையையும் பற்றி அறிவதற்கோ, பிறழ்வான நடத்தையைப் பற்றிப்பிரிந்து கொள்வதற்கோ அதற்குரிய ஊக்கிகளைப் பற்றி அறிந்து கொள்வது அவசியமாகும். ஊக்கி என்பது விடாய்கள் (Needs), உந்துகள் (Drives), இயல்பூக்கங்கள் (Instincts) முதலானவற்றைக் குறிக்கின்றது. ஊக்கியின் இயல்பு ஒரு நடத்தையைத் தொடங்கி வைப்பதோடு, அந்நடத்தை ஓர் இலக்கை (Goal) அடையும்வரை அதைத் தொடர்ந்து நடக்கவும் செய்கிறது. இடைவிடா முயற்சியைத் தந்து நிறைந்த உற்சாகத்தையும் மனிதனுக்குத் தருகிறது. ஊக்கிகள் பலவகைப்படும் என்றாலும்,

உடல்சார்பு ஊக்கிகள் (Physiological Motives)

உளச்சார்பு ஊக்கிகள் (Psychological Motives)

என இரண்டு வகையாகக் கொள்ளுதலே சிறப்புடையது என்று கருதுகின்றனர் உளவியலாளர். இவை இரு ஊக்கிகளே தலைமைத் தன்மை பெறுகின்றன. உடல்சார்பு ஊக்கிகளை முதன்மை ஊக்கிகள் (Primary Motives) என்றும், உளச்சார்பு ஊக்கிகளைத் துணை ஊக்கிகள் (Secondary Motives) என்றும் அழைப்பர். மனிதனது ஊக்கிகளில் பால்விடாய், தனிச்சிறப்புடையதாகும். ஏனெனில், தாகம், பசி, தூக்கம் போன்ற விடாய்கள் ஒருவன் தற்காப்பிற்கு (Self Preservation) இன்றியமையாதனவாக அமையும். பால்விடாய் ஒருவனுடைய மரபையும், பாரம்பரியத்தையும் காப்பதற்கு இன்றியமையாததாக விளங்குகிறது. பருவம் வந்துற்ற ஆணும் பெண்ணும் ஒருவரை ஒருவர் கண்டு காதல் கொண்டு களவொழுக்கம் புரிதல் இதனாலேயே ஆகும்.

சிறந்த உளச்சார்பு விடாய்கள்

உடல்சார்பு விடாய்களைப் போன்று உளச்சார்பு விடாய்களை இத்தனைதான் என்று அளவிட்டுச் குறிப்பிட்டுச் சொல்ல இயலாது. ஆயினும், பெரும்பாலான உளவியலார் அன்புவிடாய் (Love), ஆதரவு விடாய் (Recognition Need), கூடிவாழ் விடாய் (Belongingness) போன்றவற்றையே சிறந்த உளச்சார்பு விடாய்கள் எனக் கருதுகின்றனர்.

தருவதும் பெறுவதும்

அன்பு விடாயானது முக்கியமானதோர் உளச்சார்பு விடாயாகும். பிறரிடமிருந்து அன்பு பெறுவதும், பிறருக்கு அன்பு செலுத்துவதுமான

‘குறிக்கோளை உடையது. குறுந்தொகைத் தலைவன் ஒருவன் தனக்கும், தான் விரும்பும் தலைவிக்கும் இடையே இருக்கும் அன்பு விடாயின் இயக்கத்தைக் குறித்துப் பெருமைப்பட்டுக் கூறுகிறான்.

“யாயு ஞாயும் யாரா கியரோ
எந்தையு நுந்தையு மெம்முறைக் கேளிர்
யானு நீயு மெவ்வழி யறிதும்
செம்புலப் பெயனீர் போல
அன்புடை நெஞ்சந் தாங்கலந் தனவே”⁷.

ஆதரவு தேடும் மனிதமனம்

மனிதனுக்குக் காப்பு (Security) அளிக்கும் ஓர் உளச்சார்பு விடாய்தான் ஆதரவு விடாயாகும். இல்லற வாழ்க்கையில் இன்பம் காணும் தலைவி, மறுமையிலும் தனக்குக் இக் கணவனே வாழ்க்கைத் துணைவனாதல் வேண்டும் என்று ஆதரவு விடாயைக் கணவனிடமே வெளிப்படுத்துகிறாள். கருத்துப் புலப்பாட்டில் உளவியலின் பங்கு பெரிது என்றுரைக்க இத்தலைவியின் கூற்று ஒரு சான்றாகும்.

“இம்மை மாறி மறுமை யாயினும்
நீயா கியரென் கணவனை
யானா கியர்நின் னெஞ்சநேர் பவளே”⁸

என்கிறாள் தலைவி. மேலும்,

துன்பத்திலும் துணை

கலித்தொகைத் தலைவி,
“..... நும்மொடு

துன்பந் துணையாக நாடினதுவல்ல

தின்பமு முண்டோ வெமக்கு”⁹

என்று இப்பிறப்பில் தன் கணவனாக இருப்பவனே, ஏழுபிறப்பிலும் கணவனாக வாய்க்க வேண்டுமென்ற தனது விருப்பத்தை வெளிப்படுத்தித் தலைவனுக்குத் தனது மனமுவந்த ஆதரவை உணர்த்துகிறாள்.

வருங்காலத் தேவைகளின் காப்பு

எதிர்காலத்திலும் இயல்பான தேவைகள் நிறைவு செய்யப்பட வேண்டும் என எதிர்பார்ப்பதே காப்பு விருப்பத்தின் எதிர்காலத்தின் ஊட்டம் (Nutrition), வசதி, தங்க இடம் இவற்றிற்கான உறுதிகள் ஆகும்.

பொருள் ஈட்டல் (Acquisition), சேமித்தல் (Conservance), ஒழுங்கு தேக்குதல் (Retention), ஆக்கம் (Construction) என முர்ரே (Murray) கூறியுள்ள மனப்பான்மைகள்¹⁰. இத்தேவைகளுக்குத் துணைபுரிகின்றன. பணிவு (Submission), இணக்கம் (Deference) என்பனவும் இவ்வகையில் அடங்கும் எனலாம்.

உளச்சார்பு ஊக்கிகளின் இருவகைகள்

உளச்சார்பு ஊக்கிகள், சமூக ஊக்கிகள் (Social Motives), சொந்த ஊக்கிகள் (Personal Motives) என மேலும் இரண்டு வகைப்படும். சமூக ஊக்கிகளை உடல்சார்பு ஊக்கிகள் போல் நேரே காண இயலா. மனிதர்கள் ஈடுபடும் நடத்தைகளினின்றும் அவர்கள் நாடிச் செல்லும் இலக்குகளினின்றும் அவர்களின் இயல்புகளைப் பற்றி அறிய இயலும். இவ்விடாய்களை நிறைவேற்றுவதற்கு ஒருவனுக்கோ, ஒருத்திக்கு சமூகத்திலுள்ள மற்றவர்களின் துணை இன்றியமையாதது. அதன் காரணமாக, இவ்வுக்கிகள் சமூக ஊக்கிகள்

என்றழைக்கப்படுகின்றன. சமூக ஊக்கிகளுள் முன்னர் கூறப்பெற்ற ஆதரவு விடாயும் இக்கூடிவாழ்விடாயும் சிறப்பிற்குரியன.

ஐங்குறுநாற்றில் கூடிவாழ் விடாயுடைய கருத்துக்கள் தோழி கூற்று வாயிலாகப் புலப்படுத்தப்படுகின்றன.

“நெற்பல பொலிக பொன்பெரிது சிறக்க”¹¹

“விளைக வயலே வருக விரவலா”¹²

“பால்பல வுறுக பகடுபல சிறக்க”¹³

“பகைவர் புல்லார்க பார்ப்பா ரோதுக”¹⁴

“பசியில் லாகுக பிணிசே ணீங்குக”¹⁵

“வேந்துபகை தணிக யாண்டுபல நந்துக”¹⁶

“அறநனி சிறக்க அல்லது கெடுக”¹⁷

இவ்வடிகளில் உலக உயிர்கள் இன்புற்றுச் சிறக்க வேண்டும் என்கிற கூடிவாழ் விடாயுடைய கருத்துக்கள் வெளிப்படுவதைக் காணலாம்.

உளப்பாதுகாப்புக் கவசங்கள் (Ego Defence Mechanism)

இவற்றைத் ‘தற்காப்பு வழியமைப்புகள்’ என்றும் கூறுவர். படை வீரர்கள் மாற்றாரின் தாக்குதலினின்றும் தங்களைக் காப்பாற்றிக்கொள்ள உடற்கவசங்களை அணிந்து கொள்வதைப் போல், மனிதன் தனக்கு வருகின்ற துன்பங்களிலிருந்து தன்னைக் காத்துக் கொள்ள சில உளப்பாதுகாப்புக் கவசங்களை அணிந்து கொள்கிறான். அக்கவசங்கள் தாமதவே தன்னிச்சையாகவே அனிச்சையாகத் தோன்றி இயங்கி மனப்போராட்டத்திற்குக் காரணமான பல்வேறு உணர்ச்சிகளிடையே உடன்பாட்டை உண்டாக்கி மன அமைதியையும், சமாதானத்தையும் ஏற்படுத்த முயலுகின்றன. அச்சம், பதற்றம், சினம், வன்மம்,

பகைமை போன்ற ராஜச உணர்வுகளைக் கட்டுப்படுத்த ஆளுமைக் (Personality) கவசங்களை உருவாக்குகின்றன. இது குறித்து அ. அல்போன்ஸ் குறிப்பிடுவது பின்வருமாறு:

“ஆளுமை தன்னுடைய உண்மை நிலையை (Reality) நிர்வாணமாகக் சந்திக்கப் பயப்பட்டுத் தன்னைத் திரித்துக் பொய்முகமாகக் காட்டுவதையே கவசமாகக் கொள்ளலாம்”¹⁸

சில பொதுவான கருத்தமைவுகள்

உளப்பாதுகாப்புக் கவசங்களை எண்ணிக்கையில் பல்வகையாகக் கொண்டாலும் அவற்றைச் சில பொது வழியமைப்புகளில் வகைப்படுத்தலாம்.

1. கற்பனை (Fantasy)
2. அறிவார்ந்த விளக்கம் (Rationalization)
3. பிறர்மேல் சுமத்தல் (Projection)
4. ஒன்றுதல் (Identification)
5. ஒத்துணர்வு (Empathy)
6. இடப்பெயர்ச்சி (Displacement)

முதலியன குறிப்பிடத்தக்கனவாகும். இக்கவசங்களை அகஇலக்கிய அகமாந்தர்கள் சிலர் அணிந்திருக்கின்றனர். இவற்றை உள்ளடக்கிய அகப்பாடல்களே இல்லை எனலாம்.

தலைவியின் துன்புறும் மனம்

ஒருவன் விரும்புவதையும், தேடுவதையும் நிறைவேற்றி வைக்கும் பாதுகாப்புக் கவசம் கற்பனை. கற்பனையில் நினைத்ததை முடித்துக்கொள்ளும் இருவகைக் கதைத் தலைவர் தலைவியர் உள்ளனர். ஒருவர் வெற்றி பெறும்

கதைத்தலைவர்/தலைவியர் (Conquering hero/heroine); இன்னொருவர்/துன்புறும் கதைத் தலைவர்/தலைவியர் (Suffering hero/heroine), குறுந்தொகையில் துன்புறும் தலைவியின் நிலையைத் தோழி ஒருத்தி குரங்கினது தற்கொலை முயற்சியுடன் ஒப்பிட்டுக் கற்பனை செய்கிறாள்; அவளது துன்பக் கற்பனை இதுவாகும்.

“கருங்கட்ட டாக்கலை பெரும்பிறி துற்றெனக்
கைம்மை யுய்யாக் காமர் மந்தி
கல்லா வன்பறழ் கிளைமுதற் சேர்த்தி
ஓங்குவரை யடுக்கத்துப் பாய்ந்துயிர் செகுக்கும்”¹⁹

எனத் தோழி, தன் தலைவியின் சொல்லொணாத்துயரத்தை ஐந்தறிவுப் பிராணியின் செயலோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறாள்.

அறிவார்ந்த விளக்கத்தைத் தற்காப்புக்கவசமாகக் கொள்ளுதல்

“இந்தத் தற்காப்பு அமைப்பு வழி சிந்தித்தலைப் பற்றியதாகும். ஈடுசெய்தல் எவ்வாறு நடத்தையைப் பற்றியதாக இருக்கின்றதோ அதுபோல அறிவார்ந்த விளக்கம் சிந்தனையைப் பற்றியதாகும். அறிவார்ந்த விளக்கம் தருகின்றவர் தம்முடைய செய்கைகளுக்குத் தகுந்த காரணங்களைத் தருகின்றார். அவை உண்மையான காரணங்களை மறைப்பதற்கு உதவுகின்றன. ஏனென்றால், உண்மையான காரணங்களை வெளிப்படையாக ஏற்றுக் கொண்டால் கவலையை உண்டாக்குகின்றன. மனிதர்கள் எந்தப் பண்பாட்டைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் தங்களுக்கு ஒரு பாதுகாப்புத் தேடிக்கொள்வதற்கு அறிவார்ந்த விளக்கம் ஓரளவுக்குத் தேவையுள்ளவர்களாகவே இருக்கின்றார்கள்”²⁰.

என்று மனிதனின் தற்காப்புக் கவசமாக அறிவார்ந்த விளக்கம் திகழும் நிலையைச் சுட்டுகிறார் மு. இராசமாணிக்கம்.

பழியை பிறர்மேல் சுமத்துதல்

இற்செறிப்பிற்குத் தலைவியே காரணம், தலைவியே பொறுப்பு என்று உணராத தோழி, தாயின்மேல் பழியைப் போடுகிறாள். பின்வரும் பாடல்வழி தோழியின் கருத்துப் புலப்பாட்டில் ‘பிறர்மேல் சுமத்துதலாகிய’ அறிவார்ந்த விளக்கம் என்னும் பாதுகாப்புக் கவசம் வெளிப்படுதலைக் காணலாம்.

“நெறிபடு கூழைக் கார்முதிர் பு இருந்த

வெறிகமழ் கொண்ட நாற்றமுஞ் சிறிய

பசலை பாய்தரு நுதலும் நோக்கி

வறிதுரு நெஞ்சினன் பிறிதொன்று சுட்டி

வெய்ய உயிர்த்தனள் யாயே

ஐய அஞ்சினம் அளியம் யாமே”²¹

என்பதாக அப்பாடல் அமையும்.

பிறரோடு இயைபு கொள்ளுதல்

தம்மிடம் இருக்க வேண்டும் என்று ஒருவர் விரும்பும் பல குணங்களையும், தம்மிடமுள்ள பலவகையான மாறுபட்ட பேரவாக்களையும் உரிய மக்களோடும் பொருள்களோடும் இயைபு (Association) கொள்வதன் வாயிலாகவும், ஒன்றுதலின் மூலமாகவும் ஓரளவிற்குப் பெற முடியும்.

சார்ந்ததன் வண்ணமாதல்

இத்தன்மை தான் எந்தப் பொருளைச் சார்கிறானோ, அப்பொருளின் இயல்பைத் தனதாக்கிக் கொள்ளுதலாகும். இவ்வாறு செய்வதால் தாம் தேர்ந்தெடுத்துள்ள மக்களிடமும் பொருள்களிடமும் காணப்படும் சிறந்த குணங்களையும் பெருமைகளையும் தமக்கு மாற்றிக் (Transfer) கொள்கிறார்கள்.

இவ்வாறு ஒன்றுதலைச் சிலர் ‘தன்னிணைப்பு’ என்றும் கூறுவர். ‘உன் நண்பனைச் சொல்; நீ யாரென்று கூறுகிறேன்’ (Tell your friend; I tell who are you) என்ற முதுமொழியின் வெளிப்பாடே இந்நிலை ஆன்மாவினது (soul) இயல்பு இதுவேயாகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சிக்கண் தலைவி தனக்கு அருளாளாயினும், அவளை என்றும் தன்மனத்தினின்றும் அகற்றிடா மனநிலையைத் தலைவன் புலப்படுத்துகிறான்.

“தானெம் மருளா ளாயினும்

யாந்தன் னுள்ளுபு மறந்தறி யேமே”²²

என்ற அவனது கூற்று, தலைவன் தலைவியோடு ஒன்றுதல் உணர்வை வெளிப்படுத்துகின்றது.

ஒருவரது உணர்வில் மற்றொருவர் பங்குபெறுதல்

ஒத்துணர்வு ஒன்றுதலில் இருந்து வேறுபட்டதாகும். ஒன்றுதலில் உண்மையானதும், நன்மையானதுமான தீர்வுகள் வெளிப்படுத்தப்படுகின்றன. ஒத்துணர்வில் பிறர் உணர்ச்சிகளில் ஒருவர் பங்கு பெறுதல் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது. அடுத்தவரது இன்பதுன்பங்களில் அவருக்கு அணுக்கமானாவர் பங்கு கொண்டு செயலாற்றும் நிலை இதுவாகும்.

தோழியின் ஒத்துணர்விற்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டாகக் குறுந்தொகைப் பாடல் ஒன்று விளங்குகிறது.

“விட்டென விடுக்குநாள் வருக வதுநீ

நேர்ந்தனை யாயிற் றந்தனை சென்மோ

குன்றத் தன்ன குவவுமண லடைகரை

நின்ற புன்னை நிலந்தோய் படுசினை

வம்ப நாரை சேக்கும்

தண்கடற் சேர்ப்பநீ யுண்டவென் னலனே”²³

என்று, களவில் தலைவியிடம் இன்பம் துய்த்துப் பிரியக் கருதிய தலைவனைத் தோழி, ‘நீ உண்ட என் நலனைத் தந்து செல்க’ என்று கூறுகிறாள். ஈண்டு ‘என் நலன்’ என்றது தோழி, தலைவியின் உணர்ச்சி அனுபவத்தில் பங்கு கொண்டு தனது ஒத்துணர்வை வெளிப்படுத்தியதாகும். இவ்வாறு தலைவியின் துன்பத்தில் பங்கு கொண்டு தீர்க்கமாக அதனைத் தீர்க்க முயல்கிறாள் தோழி.

கோபத்தை இடப்பெயர்ச்சி செய்தல்

தனது கோப உணர்ச்சிக்கு யார் காரணமோ அவர்களிடம் கோபத்தை வெளிப்படுத்தாமல், தனது தகுதிக்குக் கீழ்ப்பட்ட பிறிதொருவரிடம் கோபத்தை வெளிப்படுத்துதல் இடப்பெயர்ச்சியாகும்.

தலைவி புறத்தொழுக்கம் மேற்கொள்ளும் தலைவனிடம் கோபம் கொண்டு ஊடி இருக்கிறாள். அவள் தனது கோபத்தைத் தலைவனிடம் வெளிக்காட்டாது, வாயிலாக வந்த பாணனிடம் வெளிக்காட்டுகிறாள்.

ஐங்குறுநூற்றின் பாணற்கு உரைத்த பத்தில் இடப்பெயர்ச்சி என்ற பண்பு சிறப்பிடம் பெறுகிறது.

“நன்றே பாணா கொண்கனது நட்பே

தில்லை வேலி யிவ்வூர்க்

கல்லென் கெளவை யெழாஅக்காலே”²⁴

என்று தலைவி, தனக்குச் செய்த தலைவனது கொடுமையைப் பாணனிடம் கூறுகிறாள். இவ்வாறு செய்வதால், தனது கோபத்தை ஆற்றி, மன அமைதி தேடுகிறாள் தலைவி.

மனவெழுச்சிகள் (Emotions) / தீவிர உணர்ச்சிகள் / மெய்ப்பாடுகள்

மனவெழுச்சி, ஒருவனின் உள்ள, உடல் உணர்வுகள் முழுவதும் எழுச்சி பெற்றுச் செயல்படுகின்ற நிலையைக் குறிப்பிடுகின்றது. மனவெழுச்சி நிலை தானாகத் தோன்றுவதில்லை. மாறாக, எண்ணற்ற அகக்காரணிகளால் தூண்டப்படுகின்றன.

புறக் காரணிகள் மட்டுமின்றி அகக்காரணிகளும் கூட மனவெழுச்சியைத் தோற்றுவிக்கவல்ல தூண்டல்களாக இருக்கலாம். இத்தூண்டல்களின் விளைவில் எழும் மனவெழுச்சிகள் அவற்றுக்கேற்ற துலக்கங்களை ஏற்படுத்திவிட்ட பின்னரே அடங்குகின்றன. இந்த மனவெழுச்சிகள், விளைவுகளைக் கண்ணாடி கண்டபின் அடங்குகின்றன.

மனவெழுச்சியை இனிமையானவை, இனிமையற்றவை என இருவகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அகப்பாடல்களில் மனவெழுச்சிக்கு ஆளானவர்களாகப் பலர் காணப்படுகின்றனர்.

மனதுக்கு இன்பந்தரும் மனவெழுச்சிகள்

இனிமையான அனுபவங்கள், மகிழ்ச்சி, களிப்பு, அன்பு போன்றவை மனித மனத்துக்கு இன்பம்ஊட்டும் இனிமையான மனவெழுச்சிகள் ஆகும். இவை, இனிய கனிந்த எதிர்வினைகளைத் தோற்றுவிக்கின்றன. இத்தகைய இசைவான எதிர்வினைகள் தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டும் என்று மனிதன் விரும்புகிறான்.

இதயங்கனிந்த தலைவனின் அன்பில் கலந்து இன்பம் துய்க்கும் தலைவி, அவனைப் போலவே அவனது நாட்டுப் பொருள்களும் இனிக்கின்றன என்று தலைவன் மீது கொண்ட அளவிறந்த அன்பை இனிமையான மனவெழுச்சியில் கருத்துப் புலப்பாட்டாக நிகழ்த்துகிறாள். தோழிக்குக் கூறுகிறாள் தலைவி பின்வருமாறு:

“அன்னாய் வாழிவேண் டன்னை நம்படப்பைத்

தேன்மயங்கு பாலினு மினிய வவர்வாட்

டுவலைக் கூவற் கீழ்

மானுண் டெஞ்சிய கலுழி நீரே”²⁵

தோழியின் முயற்சியால், தலைமகன் வரைவு மலிந்தமையைத் தோழி தலைவிக்குக் கூறி மகிழ்ச்சிக் கடலில் தான் திளைத்ததாகக் கூறுகிறாள்.

“பெரும்பெயல் பொழிந்த ஏம வைகறைப்

பல்லோ ருவந்த உவகை எல்லாம்

என்னுட் பெய்தந் தற்றே.....”²⁶

துன்பம் தரும் மனவெழுச்சிகள்

இனிமையற்ற மனவெழுச்சிகளில் அச்சம், கவலை, சினம் போன்றவை முக்கியமானவை ஆகும்.

அச்சத்தை வெளிப்படுத்துதல்

“அச்சம் உண்டாகும்பொழுது ஒருவன் ஒருவாறு நடந்து கொள்கிறான். முகம் வெறுத்தல், நடுங்குதல், வியர்த்தல், மூச்செறிதல், மரத்துப் போதல் அல்லது இடத்தை விட்டு ஓடிப்போதல் போன்ற பலவிதமான மாறுதல்களைப் பார்க்கலாம்.

இத்தகைய மாறுதல்கள் ஒவ்வொரு பருவத்திலும் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன²⁷.

என்று மு.அறம், அச்சக்குறிப்பை விவரிக்கின்றார். இரவுக்குறிக்கண் வந்த தலைவனைக் கண்டு தலைவி தனது அச்சத்தைப் புலப்படுத்துகிறாள்.

“கடியுடை வியனகர் ஒம்பினள் உறையும்
யாயறி வறுதல் அஞ்சிப் பானாட்
கரவல நெஞ்சமொடு காமஞ் செப்பேன்”²⁸.

என்ற அகப்பாடலும் அச்ச உணர்வுக்கு எடுத்துக்காட்டு.

காம நோயால் மெலிதல்

தன்னுயிர் நீங்குவதாயினும், தன்மெலிவிற்குக் காரணம் காமநோய் என்று அன்னையிடம் சொல்லாதே என்கிறாள் ஒரு தலைவி.

“இன்னுயிர் கழிவ தாயினும் நின்மகள்
ஆய்மலா உண்கண் பசலை
காம நோயெனச் செப்பா தீமே”²⁹

என்று தனது அச்ச உணர்ச்சியைப் புலப்படுத்துகிறாள் தலைவி.

தன் அரிய உயிரைக் காட்டிலும் தலைவனது அன்பையே தான் வேண்டியிருப்பதாகத் தலைவி உரைக்கிறாள்.

“கவலை என்பது பெரும்பாலும் உண்மையான காரணங்களால் அன்றிக் கற்பனை செய்து கொண்ட காரணங்களினால் ஏற்படும் ஒருவகை பயன் என்பர். அப்படி கற்பனை செய்த சூழ்நிலையைத் திரும்பத் திரும்ப மனத்தில் நினைத்துப் பார்த்துக் குழப்பமடைவது கவலையின் முக்கியப் பண்பாகும். சிலவேளைகளில் கடந்தகால

நிகழ்ச்சிகள் மனநிறைவு தராத போதும், ஒரு செயலைச் செய்வதில் தோன்றுகின்ற ஆவலும் எதிர்காலம் பற்றிய எதிர்பார்ப்பும் கவலையைத் தோற்றுவிக்கலாம். இதனைத் தவிப்பு (Anxiety) என்றும் கூறலாம்”³⁰

கவலை அச்சத்தைப் போன்று அவ்வளவு அழுத்தமுள்ளதாய் இல்லாவிடினும், அச்சத்தின் தன்மைகளைப் பெரும்பாலும் பெற்றுள்ளது. மனக்கவலையின் வன்மையை, அச்சத்தின் காரணியாய் கவலை விளங்குகிறது.

“தனக்குவமை இல்லாதான் தாள்சேர்ந்தார்க்

கல்லால்மனக்கவலை மாற்றல் அரிது”³¹

என்று எடுத்துரைக்கிறார் திருவள்ளுவர்.

கவலையின் பல்வகை நிலைகள்

உளவியலாளர் நாளையைப் பற்றிய கவலை, போலிக்கவலை, எதிரிகளால் கவலை, நம்மால் நமக்குக் கவலை, காரணமில்லாக் கவலை எனப் பலவகைகளைக் குறிப்பிடுகின்றனர். கவலையில்லாத மனிதன் உலகில் இல்லை. பெரும் செல்வந்தரும் பெரும் மனக்கவலைகளுக்கு ஆளாகின்றனர்.

அகமாந்தர் பலரிடத்தும் கவலை நோயின் அறிகுறிகள் காணப்படுதலை அவர்தம் கருத்துக்களின் வழி அறியமுடிகிறது. தலைவன், தலைவி, தோழி, செவிலி, தாய் முதலியார் ஒருவருக்கொருவர் கவலையுறுவதைக் காணலாம். கவலைகளை வெளிப்படுத்துவதன் மூலம் அவற்றைப் போக்கிக் கொள்ள வடிகால் தேடுகின்றனர் என்றும் உளவியல் உண்மை அகமாந்தர்களிடம் காணப்படுகின்றது.

“ஞாயிறு காயும் வெவ்வறை மருங்கிற்

கயிலாமன் கண்ணிற் காக்கும்

வெண்ணெ யுணங்கல் போலப்

பரந்தன் றிந்நோய் நோன்றுகொளற் கரிதே”³²

என்று தலைவன் தன் கவலையைப் பாங்கனிடம் தெரிவிக்கிறான். இங்கு தன் இயலாமையைத் தலைவன் உரைக்கிறான்.

இற்செறிக்கப்பட்டுக் காப்பு மிகுதியால் வருந்தும் தலைவி, தனது காமநோய் நீங்குவதற்கு உரிய செயல்களைச் செய்வாரில்லையே என்று கவலையுறுகிறாள்.

“குப்பைக் கோழித்தனிப்போர் போல

விளிவாங்கு விளியி னல்லது

களைவோ ரிலையா னுற்ற நோயே”³³

இந்நிலையில் தனக்குத்துணை செய்வார் இல்லையே என்று தலைவி கவல்கிறாள்.

சினத்தின் வெளிப்பாடு

மனிதனின் உள வளர்ச்சியையும் ஆளுமை வளர்ச்சியையும் பாதிக்கின்ற மற்றொரு மனவெழுச்சி சினமாகும். ஒருவன் மிக அதிகமாகச் சினங்கொள்ளும்பொழுது அவன் தன்னையே இழந்து விடுகிறான். முன்கோபத்தினால் சிலர் பெரிய தவறுகளைக் கூட செய்து, வாழ்க்கையில் மிக மோசமான விளைவுகளை ஏற்படுத்திக் கொள்கின்றனர். பொதுவாகச் சினம் தாக்குகின்ற நடத்தையை ஏற்படுத்தி, மனக்கிளர்ச்சியை விளைவிக்கும் தூண்டல்களை நீக்கிவிடத் துணையாயிருக்கின்றது. சினம் ஆட்கொல்லியாக கொண்டவனையே அழிப்பதாக உள்ளது.

“சினத்தின் பின்விளைவுகளில் எரிச்சல் படும் தன்மையே பெரும்பாலும் அடிக்கடி தோன்றுவதாக ஆராய்ச்சிகள் காட்டியுள்ளன.

இதையடுத்து அவமானம், திருப்தி அல்லது வெற்றியுணர்ச்சி, களைப்புணர்ச்சி போன்றவை அலைவெண் வரிசையில் காணப்படுகின்றன. மிகக்குறைந்து காணப்படும் பின்விளைவுகள் சினத்தைக் கேலியாக மாற்றுவதும், பெண்கள் தங்களிடமே வருத்தம் கொள்வதும் ஆகும்”³⁴.

என்கிறார் அ. அப்துல்கரீம்.

ஒருவனது ஆளுமையின் அடித்தளத்தில் உறங்கிக் கிடக்கின்ற கோப தாபங்கள் உணர்ச்சிகளாக விழித்தெழுகின்ற பொழுது பல்வேறு உருவங்களை எடுக்கின்றன.

சினம் விளைவிக்கும் பல்வேறு குணச்சித்திரங்கள்

எதற்கெடுத்தாலும் பிறரைக் குறைகூறும் மனம் உடையவனாக, வசை பாடும் குணமுள்ளவனாக, தவறான எண்ணங்களைக் கொண்டவனாக, ஐயம் உடையவனாக, பகையே உருவானவனாக, நல்லனவற்றின் நம்பிக்கையற்றவனாக, பிறரைச் சிறுமைப்படுத்துபவனாக, பழி தீர்க்கத் துடிப்பவனாக, எள்ளி நகையாடுபவனாக எனப் பல குணச்சித்திரங்களை சினம் உருவாக்குகிறது. இதன் சிறுமையை அறிந்தே திருவள்ளுவர் ‘வெகுளாமை’ என்னும் அதிகாரம் வகுத்துச் செல்கிறார்.

“மறத்தல் வெகுளியை யார்மட்டும் தீய

பிறத்தல் அதனான் வரும”³⁵.

அகப்பாடல்களில் தலைவன், தலைவி போன்ற பலர் சினம் என்னும் துன்புறும் இனிமையற்ற மனவெழுச்சிக்கு ஆட்பட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர்.

நெருக்கடியை உணர்ந்த தோழி

தலைவியின் களவொழுக்கத்தினால் தனக்கேற்பட்ட நெருக்கடியை
உணர்ந்து சினந்த தோழி,

“நடுநாள் வருஉம் இயல்தேர்க் கொண்கனொடு

செலவயர்ந் திசினால் யானே

அலர்கமந்து ஒழிகவில் அழுங்கல் ஊரே”³⁶

என்று தலைவியிடம் உரிமையுடன் கூறுகிறாள்.

தலைவியைப் பிரியக் கருதிய தலைவன் மீது சினமுற்ற தோழி,

“திருந்திழை நெகிழ்ந்து பெருந்தோள் சாஅய்

அரிமதர் மழைக்கண் கலுழச் செல்வீர்

வருவீர் ஆகுதல் உரைமின் மன்னோ

.....

நின்றாங்குப் பெயருங் கானஞ்

சென்றோர் மன்னென இருக்கிற் போர்க்கே”³⁷

என்று தலைவனிடம் உரைக்கிறாள்.

ரௌத்திரம் பழகு

வெகுண்டு கூறியது, வாயில் மறுத்தல், செலவழுங்கச் சொல்லியது எனும்
துறைகளில் தலைவியர் சிலரும், தோழியர் சிலரும் சினமுடையவர்களாகக்
காணப்படுகின்றனர். இங்கு கூறப்பட்ட கோபம், ‘ரௌத்திரம் பழகு’ என்ற பாரதியின்
கூற்றுக்கேற்ப நியாயமான வழியிலேயே செல்கிறது.

மெய்ப்பாடுகளும், உடல்மாற்றங்களும்

‘Emotion’ என்ற ஆங்கிலச் சொல்லின் தமிழாக்கமாக மனவெழுச்சி/மெய்ப்பாடு எனும் இரண்டு சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன. ஆங்கிலச் சொல்லான Emotion இலத்தீன் சொல்லாகிய ‘Emovere’ என்னும் சொல்லிலிருந்து மருவியதாகும். இலத்தீன் மொழியில் இச்சொல், ‘செயல்தொடங்கு’, ‘செயலாற்று’ எனப் பொருள்படும். உணர்ச்சி எழுச்சி அல்லது உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பின் பொழுது ஒருவனின் சொல், செயல் ஆகிய இரண்டிலும் மாற்றங்கள் தோன்றுவதுபோல், அவனது உடலிலும், உடல் உறுப்புக்களிலும் மாற்றங்கள் ஏற்படும். இம்மாற்றங்களையே உளவியலாளர் மெய்ப்பாடுகள் என்கின்றனர்.

பிறப்பால் அமையும் மெய்ப்பாடுகள்

முன்னர்க் குறிப்பிடப் பெற்ற அச்சம், சினம் ஆகியவற்றுடன் மகிழ்ச்சி என்னுமொரு மெய்ப்பாட்டையும் சேர்த்து, இம்மூன்று மெய்ப்பாடுகளும் பொதுவாகப் பிறப்பால் அமையும் மெய்ப்பாடுகள் எனக் கருதுகின்றனர் உளவியலாளர். மகிழ்ச்சி என்பது காமம், ஆசை, அன்பு ஆகியவைகளுக்கு அடிப்படையிலான மெய்ப்பாடாகும். மகிழ்ச்சியைக் குறிக்கும்பொழுது காமத்தையே அடிப்படையாக வாட்சன் (J.B. Watson) என்னும் உளவியலாளர் குறித்துள்ளார்.

காமம் சார்ந்த மகிழ்வு

அகப்பாடல்களில் அகமாந்தர் கூற்றுகளின் வழிக் காமம் சார்ந்த மகிழ்ச்சி வெளிப்படுதலைக் காணமுடிகிறது. வினைமுற்றி மீண்ட தலைவன் விரைவில் தேரைச் செலுத்தி வந்த பாகனைப் பாராட்டுகிறான்.

“சேயாறு செல்லா மாயி னிடரின்று

களைகலங் காமம் பெருந்தோட் கென்’று

நன்றுபுரிந் தெண்ணிய மனத்தை யாகி
முரம்புகண்ணுடைய வேகிக் கரம்பைப்
புதுவழிப் படுத்த மதியுடை வலவோய்
இன்று தந்தனை தேரோ
நோயுழந் துறைவியை நல்க லானே”³⁸.

என்று தலைவன் தனது காமஞ் சார்ந்த மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துகிறான். பிரிந்து
சென்ற தலைவன் மீண்டு வந்து தன்னிடம் சேர்ந்ததனால் தலைவி
மகிழ்ச்சியடைகிறாள். தன் உள்ள மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்து முகமாக பின்வரும்
பாடல் வெளிப்படுகின்றது.

“குடிபுறங் காத்தோம்புஞ் சேங்கோலான் வியன்தானை
விடுவழி விடுவழிச் சென்றாங்கர்
தொடுவழித் தொடுவழி நீங்கின்றார் பசப்பே”³⁹

எனும் கலித் தொகைப்பாடல் அடிகளில் தலைவியின் மெய்ப்பாடு
புலப்படுத்தப்படுகிறது.

மனதில் தோன்றி உடலில் வெளிப்படும்

தற்கொண்டானைப் பேணும் தலைவியின் திறத்தை நேரில் கண்ட செவிலி,
தலைவியின் மகிழ்ச்சி வெளிப்பாடு மெய்யில் தோன்றியதைப் பின்வருமாறு
(குறுந்தொகை) கூறுகிறாள்.

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கக் கழாஅ துடிஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழத்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்

இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்

நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் றொண்ணுதன் முகனே”⁴⁰

என்பதாக குறுந்தொகை அடிகள் குறிப்பிடுகின்றன.

பிரிவு விளைவிக்கும் துயர்

பிரிவுத் துயரில் வருந்தும் தலைவி, இரவில் படுக்கையில் உழன்று உறங்காது அழுது கொண்டிருக்கிறாள். இத்தலைவியின் கூற்றில் அழுகை என்னும் மெய்ப்பாடு வெளிப்படுகிறது.

“மலர்தார் மார்பன் நின்றோற் கண்டோர்

பலர்தில் வாழி தோழி அவருள்

ஆரிருட் கங்குல் அணையொடு பொருந்தி

ஓரியா னாகுவ தெவன்கொல்

நீர்வார் கண்ணொடு நெகிழ்தோ ளேனே”⁴¹

என்ற அகப்பாடலில் தலைவியின் துயர் அழுகையாக உணர்த்தப்படுகிறது.

தலைவியின் கண்களில் வழியும் கண்ணீர் இதற்குச் சான்றாக அமைகிறது.

மனத்தளர்ச்சி அல்லது மனச்சோர்வு (Psychotic Depression)

உணர்ச்சி கிளர்ந்தெழுவது போல தளர்ச்சி அடைதலும் உண்டு. இதனையே மனத்தளர்ச்சி என்கின்றனர்.

“உணர்ச்சி சார்ந்த உளநோய்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும் மனத்தளர்ச்சி மனித சமுதாயத்தை அதிகமாகவும், மிகத் தீவிரமாகவும் பாதித்து முதலிடம் வகிக்கின்றது என்கின்றனர் மனநோய் அறிஞர்கள்”⁴².

என்ற ஓ.சோமசுந்தரத்தின் கூற்று நிதர்சனமான உண்மையாக விளங்குகின்றது. ஏனெனில், மற்ற நோய்களுக்கு மருத்துவம் பார்க்கும் பொழுது, நோயாளியின் அனுமதி தேவையில்லை. ஆனால் மனநோய் எனப்படும் மனச்சிதைவு மனச்சோர்வு ஆகிய நோய்களுக்கு நோயாளியின் ஒத்துழைப்பும், அனுமதியும் இல்லாமல் மருத்துவம் பார்க்கவே இயலாது.

மனத்தளர்ச்சி ஏற்பட பாரம்பரியம், ஆளுமையின் குறைபாடு, மூளையில் தோன்றும் இரசாயன மாற்றம், அன்பிற்குரியவரின் இழப்பு, தாழ்வு மனப்பான்மை, நம்பிக்கை இன்மை, குற்ற உணர்வு, காதல் தோல்வி, ஏமாற்றம், தனிமை, அடக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகள் முதலியவை காரணங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. உணர்ச்சி, உடல், சிந்தனை, செயல் போன்றவற்றில் மாறுபாடுகள் தோன்றுதல் மனத் தளர்ச்சியின் அறிகுறிகளாகும். இன்று, மாணவர்களிடையே காணப்படும் அதிகமான மனத்தளர்ச்சிக்குத் தீவிரமான சிகிச்சை தரப்பட வேண்டும்.

செவிலித்தாயின் மனச்சோர்வு

உடன்போக்குப் போன தலைவியைத் தேடிச் சென்ற செவிலித்தாய் பல இடங்களில் தேடியும், காணாது மனம் நொந்து கூறுகிறாள்.

காலே பரிதாப பினவே கண்ணே

நோக்கி நோக்கி வாளிழந் தனவே

அகலிரு விசம்பின் மீனினும்

பலரே மன்றவிவ் வுலகத்துப் பிறரே”⁴³

என்று மகளைக் காணாது மனம் தளர்ந்து புலம்பும் செவிலித்தாயின் கூற்றில் மனச்சோர்வு வெளிப்படுகிறது. இது அளவற்ற துயரத்தின் விளைவாகும்.

தலைவியின் நினைவில் ஏங்குதல்

ஒரு பொருள் இல்லாத பொழுதுதான், அதன் அருமை தெரியும் என்பதற்கிணங்க தலைவி நன்மையுடையாளென்பதை அறிந்த நெஞ்சு, அவள் பெறுதற்கரியவள் என்பதை அறிந்திலையே என்று மனம் தளர்ந்து தன்நெஞ்சை நோக்கிக் கூறுகிறான் தலைவன்.

“இல்லோ னின்பங் காமுற் றாஅங்

கரிதுவேட் டனையா னெஞ்சே காதலி

நல்ல ளாகுத வறிந்தாங்

கரிய வாகுத லறியா தோயே”⁴⁴

இன்றைய நடைமுறையில் இளம்பருவத்தினரின் மன எழுச்சிகளையும் இல்லறம் புகும் தம்பதிகளின் மன ஓட்டங்களையும் படம் பிடித்துக் காட்டுவது போல், சங்கப்பாடல்கள் அமைந்துள்ளதை இன்றைய உளவியலாளர்கள் உற்று நோக்க வேண்டும்.

தலைவனின் அன்பிற்காக ஏங்கும் தலைவி

காலஓட்டத்தில், பண்பாடும், கலாச்சாரமும் சிறிது மாற வாய்ப்பு இருக்கிறது. ஏனெனில் மாற்றம் ஒன்றே மாறாது; எனவே மாற்றம் விரும்பத்தக்கதேயாகும்.

ஆனால், மனித இனம் இன்றுவரை அழியாமல் காக்கவும், இன்னும், பல ஆயிரம் வருடங்கள் மனித இனம் தழைத்து ஓங்கவும் பாரம்பரியமாக, அடிப்படை ஆதாரமாக நிற்கும் இந்த எண்ண ஓட்டங்கள் மாறாமல் இன்றுவரை நின்று நிலைத்திருக்கின்றன.

இன்றும், இப்புவியில் உயிரினம் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் வரை தொடர்ந்து கொண்டே இருக்கும் என்பது தெளிவு.

இயற்கையின் இந்த அற்புத விளையாட்டிலே ஓரறிவு உயிர் கூட ஈடுபட்டு எதிர்பாலினத்தால் ஈர்க்கப்பட்டு (ஆகர்ஷிக்கப்பட்டு) இன்ப உணர்வைப் பெறுகிறது எனும் போது, ஆறறிவு உயிரான மனிதன் மட்டும் விதிவிலக்காக இயலாது.

தலைவனுடன் உடன்போக்கு மேற்கொண்டால் நாண் அழியும் என்று வருந்தி மனத்தளர்ச்சி அடைகிறாள் தலைவி. ஏனெனில் அச்சம், மடம், நாணம், பயிர்ப்பு எனப் பெண்ணுக்கே நால்வகைக் குணங்களைப் படைத்து மேலும் பெண்ணுக்கு அழகு சேர்த்துப் பெருமைபடுத்துகிறது இயற்கை.

“அளிதோ தானே நானே நம்மொடு
நனநீ டுழந்தன்று மன்னே யினியே
வான்பூங் கரும்பி னோங்குமணற் சிறுசிறை
தீம்புன னெரிதர வீய்ந்துக் காஅங்குத்
தாங்கு மளவைத் தாங்கிக்
காம நெரிதரக் கைந்நில் லாதே”⁴⁵

நம்பிக்கை இழந்த தலைவி

தலைவன் மீது நம்பிக்கையற்றவளாகத் தலைவி இருக்கிறாள். அவன் நல்லன் என்று தோழி கூறுவதை நம்பாமல், மனந்தளர்ந்த தலைவி தோழியை வினவுகிறாள். மனஉளைச்சலால் வெம்பி நிற்கிறாள் அவள்.

“நல்ல லென்றி யாயிற்
பல்லித முண்கண் பசத்தன்மற் றெவனோ”⁴⁶

என்ற ஐங்குறு நூறுபாடல் இதனைத் தெளிவாக்கும்.

நெஞ்சை விளிக்கும் தலைவி

இற்செறிக்கப்பட்ட தலைவியர் தனிமையில் துன்புறுவதை அகப்பாடல்கள் காட்டுகின்றன. தனிமைப்படுத்துதல் மனத்துயரை மிகுவித்துச் சோர்வினை ஏற்படுத்துகிறது. தலைவி தன் நெஞ்சை விளித்துத் தனது தனிமைத் துயரைக் கூறுகிறாள்.

“எனவாங்கு

எல்லையும் இரவுந் துயில்துறந்து பல்லூழ்

அரும்பட ரவலநோய் செய்தான்கண் பெறனசைஇ

இருங்கழி யோதம் போல் தடுமாறி

வருந்தினை அளியஎன் மடங்கெழு நெஞ்சே”⁴⁷

என இதனைச் சுட்டும் கலித்தொகை

ஏமாற்றமும் தோல்வியும் கூடிய மனநிலை

ஏமாற்றம், தோல்வி ஆகியன ஒருவன் மனநிலையை வெகுவாகப் பாதிக்கின்றன. கருத்துப்புலப்பாட்டில் இம்மனநிலை உடைய மாந்தர்களைக் காணமுடிகிறது.

நாள்தோறும் இரவில், செல்லும் வழியில் எண்ணற்ற இடர்களை வென்று, கடிய காவலைக் கடந்து சென்று தலைவியைக் கூடப் பெறாமையால் வருந்தும் தலைவன், தனது ஏமாற்றத்தை வெளிப்படுத்துகிறான்

.....வாழிய நெஞ்சே நாளும்

மெல்லியற் குறுமகள் நல்லகம் நசைஇ

அரவிரை தேரும் அஞ்சுவரு சிறுநெறி

இரவின் எய்தியும் பெறாஅய் அருள்வரப்

புல்லென் கண்ணை புலம்புகொண் டுலகத்து
உள்ளோர்க் கெல்லாம் பெருநகை யாகக்
காமம் கைம்மிக வறுதர
ஆனா அரும்படர் தலைத் தந்தோய்”⁴⁸

மனப்போராட்டம் (Mental Conflict)

மனம் உள்ளவன் மனிதன், இந்தமனப் போராட்டமே அவனை மனிதனாக அடையாளங் காட்டுவது. இரண்டு சமவலிமையுள்ள ஊக்கிகள் நிறைவுபெற இயலாமல் ஒன்று மற்றொன்றிற்குத் தடையாக இருப்பின், மனம் இவற்றிற்கு இடையில் கிடந்து தடுமாறும், போராடும். இத்தகு மன ஊசலாட்டமே மனப்போராட்டம் ஆகும். கர்ட் லீவின் (Kurt Lewing) என்னும் உளவியலார் மனப்போராட்டங்களை மூன்று வகைகளாகக் கூறுகிறார் அவை:

1. அணுகுதல் - அணுகுதல் போராட்டம் (Approach- Approach Conflict)
2. விலகுதல் - விலகுதல் போராட்டம் (Avoidance – Avoidance Conflict)
3. அணுகுதல் - விலகுதல் போராட்டம் (Approach- Avoidance Conflict)⁴⁹

விருப்பமுடைய இரண்டு பொருள்களை ஒரே சமயத்தில் அடைய முயலுவதில் ஏற்படும் மனநிலை அணுகுதல்; இது அணுகுதல் மனப்போராட்டம் எனப்படும். உறுதியான உள்ளம் உடையவர்கள் ஏதேனும் ஒன்றினைப் பெற்றுக் கொண்டு நிறைவடைகின்றனர். வெட்டு ஒன்று, துண்டு இரண்டு என்ற உலகியல் மொழிக்கேற்ப இவர்களது செயல்கள் அமைந்திருக்கும்.

காதலும் கடமையும்

அகப்பாடல்களில் தலைவர்கள் காதலுக்கும் கடமைக்கும் (தலைவிக்கும் பொருளுக்கும்) இடையில் சிக்குண்டு மனப்போராட்டத்திற்கு ஆளாகின்றனர்.

பொருளின் இன்றியமையாமை கருதிப் பொருள்தேடிப் புறப்பட்ட தலைவன் இடைச்சுரத்துத் தலைவியை நினைத்து திரும்பிவிட எண்ணுகிறான். தலைவன் மனப்போராட்டம் கொண்ட நெஞ்சினை இகழ்ந்து கூறுவதைப் பின்வரும் பாடல் காட்டுகிறது.

“முளிகொடி வலந்த முள்அரை இலவந்து
ஒளிர்சினை அதிர வீசி விளிபட
வெல்வனி வழங்கும் வேய்பயில் மருங்கின்
கடுநடை யானை கன்றொடு வருந்த
நெடுநீர் அற்ற நிழலில் ஆங்கண்
அருஞ்சுரக் கவலைய என்னாய் நெடுஞ்சேன்
பட்டனை வாழிய நெஞ்சே குட்டுவண்
குடவரைச் சுனைய மாயிதழ்க் குவளை
வண்டுபடு வான்போது கமழும்
அஞ்சில் ஓதி அரும்படர் உறவே”⁵⁰

மனப்போராட்டத்திற்குரிய தீர்வு

‘மனம் போல் வாழ்வு’ என்பது முதுமொழி. மனம் உருவாக்கிய சிக்கலால் மனப்போராட்டத்தில் சிக்குண்டு தவிப்பவர்கள் தனது நெஞ்சுரத்தினால் ஒரு முடிவுக்கு வருவர். அகப்பாடல்களில் பொருள் வயிற்பிரிந்து செல்லும் தலைவர்கள் காதலையும் பொருளையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுக்கின்றனர்.

நன்மையோ, தீமையோ அதனை முழுமனதோடு மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்கின்றனர். நற்றிணைத் தலைவன் ஒருவன் காதலையும் பொருளையும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து

இரண்டனுள்ளும் ‘இவளைப் பிரியாதிருத்தலே’ எப்பொருளினும் சிறந்தது என்ற முடிவுக்கு வருவதை பின்வரும் பாடல் கூறுகிறது.

“புணரின் புணராது பொருளே பொருள்வயிற்
பிரியின் புணராது புணர்வே யாயிடைச்
சேர்ப்பினுஞ் செல்லா யாயினு நல்லதற்
குரியை வாழியென னெஞ்சே பொருளே
வாடாப் பூவின் பொய்கை நாப்பண்
ஒடுமீன் வழியிற் கெடுவ யானே
விழுநீர் வியலகந் தூணியாக
எழுமா ணளக்கும் விழுநெதி பெறினுங்
களங்குழைக் கமர்த்த சேயரி மழைக்கண்
அமர்ந்தினிது நோக்கமொடு செகுத்தனன்
ஏனைய ஆகுக வாழிய பொருளே”⁵¹

என்பதாக வரும் அப்பாடல். ஏனெனில், பொருள்களை எக்காலத்திலும் ஈட்டலாம். ஆனால், சென்ற இளமை திரும்பவராது. இளமை நிலையாமை என்ற கொள்கை, உலகியல் வாழ்வில் மாற்ற முடியாத தன்மை வாய்ந்தது.

பொன், பொருள் சிறந்ததெனும் முடிவு

அகநானூற்றுத் தலைவன் ஒருவன் காதலினும் பொருளே சிறந்தது என்று முடிவு செய்கிறான். மனப்போராட்டத்தில் சிக்குண்டு தவித்துப் பின் தானே ஒன்றினைத் தேர்ந்தெடுத்ததாகவும் கூறுகிறான். ஏனெனில், காதல் வாழ்வு செம்மையுற அமைய வேண்டுமெனில் பொருள் அத்தியாவசியமானது.

“நட்டோர் இன்மையுங் கேளிர் துன்பமும்
 ஒட்டாது உறையுநர் பெருக்கமுங் காணுக
 ஒருபதி வாழ்தல் ஆற்றுப தில்ல
 பொன்னவிர் கணங்கொடு செறிய வீங்கிய
 மென்முலை முற்றங் கடவா தோரென
 நள்ளென் கங்குலும் பகலும் இயைந்தியைந்து
 உள்ளம் பொத்திய உரஞ்சுடு கூரெரி
 ஆள்வினை மாரியின் அவியா நாளும்
 கடறுழந்து இவண மாக.....”⁵²

என்று “பொருள் ஈட்டாதவர் நட்டாரது வறுமையையும், சுற்றத்தாரது துன்பத்தையும், பகைவரது மிகுதியையும் களைதல் ஆற்றார்” என்று தேறிப் பொருளீட்டச் செல்கிறான். இங்கு, ‘பொருளில்லார்க்கு இவ்வுலகில்லை’ எனும் வள்ளுவரது கருத்தும் நோக்கத்தக்கது. பொருளின்றி வறுமையுற்றாரை உலகோர் மதிப்பதில்லை, உற்றாரும் மதியார்;

‘இல்லாணை இல்லாளும் மதியாள்’

எனும் உலக வழக்கும் இங்கு எண்ணத்தக்கது.

உயர்வு மனப்பான்மையும், தாழ்வு மனப்பான்மையும்

ஆங்கிலத்தில் குறிப்பிடப்படுகிற ‘Inferiority Complex’ என்பதை ஆல்பிரட் அடர் (Alfred Adler) என்னும் உளவியல் அறிஞரே முதன்முதலில் வழக்கிற்குக் கொண்டு வந்தார். இது தமிழில் தாழ்வு மனப்பான்மை என்று அழைக்கப்படுகிறது. இம்மனப்பான்மை பெரும்பாலும் எல்லோரிடத்தும் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதற்கு எதிரிடையான “உயர்வு மனப்பான்மை” (Superiority Complex) சில

மனிதர்களிடம் காணக் கூடியதாக உள்ளது. மனிதன் மற்றொரு மனிதனோடு நிகழ்த்தும் உளப்போராட்டம், உயர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மைகளை உருவாக்குகின்றது.

“தான் மற்றவனைவிடப் பெரியவன், உயர்ந்தவன் என்று சொல்பவனிடத்தில் சிரமப்பட்டு மூடிமறைக்கும் தாழ்வு உணர்ச்சி இருப்பதை அறியலாம்”⁵³

என்கிறார் ஆல்பிரட் அட்லர். தற்பெருமை, தற்புகழ்ச்சி முதலியவற்றில் ஈடுபடுவோர் பொதுவாகத் தாழ்வு மனப்பான்மையினராக இருப்பர். உண்மையில் உயர்ந்தவர்கள் நிறைகுடமாகக் காட்சியளிப்பர். ‘அடக்கம் அமரருள் உய்க்கும்’ என்ற முதுமொழிக்கேற்ப நன்னடத்தை கொண்டிருப்பர். இத்தகைய உயர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மைகள் ஒரு நாணயத்தின் இரண்டு பக்கங்கள் போல்வன.

அக இலக்கியங்களில் அகமாந்தர்களிடம் உயர்வு, தாழ்வு மனப்பான்மைகள் இருத்தலை அவர்தம் கருத்துப்புலப்பாட்டின் வழி அறியமுடிகிறது.

நாணும் மடனும் நீங்காத்தன்மை

தலைவியை எதிர்ப்பட்ட தலைவன், அவளைப் பலவாறு பாராட்டிப் பேசுகிறான். அதனைத் தலைவி தோழிக்குக் கூறுகிறாள்.

“என வாங்கு

அனையன பலபா ராட்டிப் பையரென

வலையார் போலச் சோர்பத னொற்றியென்

நெஞ்ச நெகிழ்ந்த செல்வி காணூஉப்

புலையர் போலப் புன்கண் நோக்கித்

தொழலுந் தொழுதான் தொடலுந் தொட்டான்

காழ்வரை நில்லாக் கடுங்கவி றன்னோன்

தொழுஉந் தொடுஉமவன் றன்மை

யேழைத் தன்மையோ இல்லை தோழி”⁵⁴

என்கிறாள் தோழி.

இதனாற் போந்த பொருள் தலைவன் இந்துணை இளிவந்தன

செய்யவும் யான் நாணும் மடனும் நீங்கிற்றிலேனென்று

தன்பெருமை தோழிக்குக் கூறுதலாயிற்று.

என்பது உரைக்குறிப்பு.

தலைவியின் ஆற்றாமையும் இயலாமையும்

தலைவன் பரத்தையரைக் கூடி மகிழ்ந்த காலத்து ஆற்றாளாய தலைவி தன்னை இகழ்ந்து கூறிக்கொள்கிறாள்; அவள் கூற்றில் தாழ்வு மனப்பான்மை வெளிப்படுகின்றது.

“திருமனை பலகடம் பூண்ட

பெருமுது பெண்டிரேமாகிய தமக்கே”⁵⁵

என்று தான், முதுமை அடைந்துவிட்டதாகக் கூறுகிறாள் தலைவி. இப்பாடல் பொருள் யாதெனில்,

“அவரோடு புலந்து உறையும் இக்காலத்தில் அவரைப்பற்றிக் குறை கூறுவதனாற் பயனொன்றுமில்லை. இல்லறம் நடத்தும் பெண்டிராகிய நாம் செய்யக் கடவ அறங்கள் பலவுண்டு; இன்பமொன்றையே பெரியதாகக் கருதும் இளமையையும் நாம் கடந்து முதுமை எய்தினோம். ஆதலின் தலைவன் எங்ஙனம் இருப்பினும் தம் கட்டுப்பாடுகளை நாம் செய்தல் சாலும்.”

இன்னாச் செய்யினும் இனிய செய்யினும் கணவனே என்றும்
உறவுடையவன் என்று கருதும் தலைவி கூறுகிறாள்; வாழ்வாயினும்
தாழ்வாயினும் அவனே அனைத்தும் என்ற மனநிலையில் நிற்கின்றாள் தலைவி.

“பெருங்கடற் கரையது சிறுவெண் காக்கை

இருங்கழி யினக்கொடி றாருந் துறைவன்

நல்குவன் போலக் கூறி

நல்கா னாயினும் தொல்கே ளன்னே”⁵⁶

இவ்வாறாகிய தலைவி கூற்றில் தாழ்வு உணர்ச்சி வெளிப்படுதலைக் காணலாம்.

தன் வறுமை நிலையைக் கண்டு உதவ முன்வரும் தந்தையை
மறுத்துரைக்கும் மனப்பான்மை உடையவள் தலைவி நற்றிணைப் பாடல் ஒன்று
கூறுகிறது.

“கொண்ட கொழுநன் குடிவறன் உற்றெனக் கொடுத்த தந்தை
கொழுஞ்சோறு உள்ளான் ஒழுகுநீர் நுணங்கறல போலப்
பொழுதுமறுத்து உண்ணுஞ் சிறுமது கையனே”⁵⁷

என்னும் செவிலியின் கூற்றில் தலைவியின் தாழ்வு மனப்பான்மை
புலப்படுத்தப்படுகின்றது.

கணவனின் வறுமை

பிறருக்குத் தெரிந்து விடக்கூடாது என்பதில் தலைவி
கவனமாயிருக்கின்றாள். தலைவனின் குடும்ப கௌரவத்தைக் காப்பதில்
முனைப்புக் காட்டுபவள் தலைவி.

குற்ற உணர்வு (Guilty Complex)

சமுதாயம், சமயம், சட்டம் ஆகியன வலியுறுத்தும் கோட்பாடுகளுக்குப் புறம்பாகச் செயல்படும் ஒருவனிடம் உள்ளுறுத்தல் ஏற்படும். இந்த உள்ளுறுத்தலே குற்ற உணர்வு எனப்படும். குற்ற உணர்வால் பாதிக்கப்படாதவர் மிகச் சிலரே ஆவர். மனச்சான்று வலியுறுத்தும் நல்லவற்றை அலட்சியம் செய்து, குற்ற உணர்வை மதியாமல் விலக்குபவரும் உள்.

போலிக்குற்ற உணர்வும், உண்மைக்குற்ற உணர்வும்

1. தேவையான அல்லது உண்மையான குற்ற உணர்வு (Real Guilty)
2. போலிக் குற்ற உணர்வு (Pseudo Guilty)

என இரண்டு வகைப்படும்.

இவ்விரு குற்ற உணர்வுகளும் ஒன்றிற்கொன்று நேர்மாறானவை. உண்மையான குற்ற உணர்வு உடையவர்களிடம் உண்மைத் தன்மை (Realistic), தாழ்ச்சி (Humble), உருவாக்கும் தன்மை (constructive) ஆகியன காணப்படும். இத்தன்மை உடையவர்கள் தீயவற்றிலிருந்து தம்மை விலக்கிக் கொள்ள முயற்சிப்பார்.

போலிக்குற்ற உணர்வு உடையவர்களிடம் உண்மை நிலைக்கு அப்பாற்படல் (Unrealistic), கர்வம் (Proud), அழிக்கும் தன்மை (Destructive) ஆகிய குணங்கள் குடிகொண்டிருக்கும். இவர்கள் தீமையே வடிவாய் உருவானவர்கள்.

குற்ற உணர்வுள்ள அகமாந்தர்கள்

குற்ற உணர்வுகளுக்கு ஆளானவர்களாகச் சில அகமாந்தர்கள் காணப்படுகின்றனர்.

தலைமகள் புணர்ந்துடன் போகிய வழி ஆற்றாளாய் வருந்தும் செவிலிக்கு நற்றாய் பின்வருமாறு கூறுகிறாள்.

“தெறுவ தம்ம நும்மகள் விருப்பே

உறுதுய ரவலமொ டுயிர்செலச் சாஅய்ப்

பாழ்படு நெஞ்சம் படரடக் கலங்க

நாடிடை விலங்கிய வைப்பின்

காடிற்றத் தணைங் காத லேர்னெ”⁵⁸

தலைவி கொடுமையான காட்டிடைச் செல்வதற்குத் தானே காரணம் என்று நற்றாய் தன் குற்ற உணர்வால் துன்புறுகிறாள்.

இனிய நட்பு பகையானது

அன்று இனிதாய் இருந்த தலைவனது நட்பு, இன்று பகையானது. தவறு செய்துவிட்டோமோ என்ற குற்ற உணர்வு தலைவி கூற்றில் வெளிப்படுகிறது.

“கைதையந் தண்புனற் சேர்ப்பனொடு

செய்தனெ மன்றவோர் பகைதரு நட்பே”⁵⁹

தேர்ந்த மறதி (Selective Forgetting)

மறதிக்கும், தேர்ந்த மறதிக்கும் வேறுபாடு உண்டு. புதிய புதிய அனுபவங்களைப் பெறும்பொழுது, காலப்போக்கில் எல்லா நினைவுகளும் மறையும் தன்மையுடையனவே. ஆனால், தேர்ந்த மறதி என்பது ஒருவனது கவனக் களத்தில் நிறைந்து காணும் நினைவுகளைத் திட்டமிட்டோ, நனவிலியாகவோ தொல்லைகளிலிருந்து காக்கும் பொருட்டு நிகழ்வதாகும். இயல்பான மறதியில் நிகழ்வதுபோல் தேர்ந்த மறதியில் நினைவுகள் உண்மையாகவே மறைந்து போவதில்லை. ‘மறக்கப்பட்டன’ எனக் கருதப்படும் நினைவுகள் பின்னுக்குத்

தள்ளப்பட்டுள்ளன. குறிப்பிட்ட சில சூழ்நிலைகளில் அவை தெளிவாக நினைவு கூறப்படுகின்றன. இவை அடிமனத்தில் தங்கியிருக்கும் நினைவுகளாகும்.

மறதி மனிதனுக்குரிய இயல்பான செயலாகும்; இது மனித அறிவில் நிகழ்வது. உளநுட்பச் செயல்களுள் (Mental Mechanism) ஒன்றாகக் கருதப்படும் தேர்ந்த மறதியினைப் பல சூழல்களுக்கேற்றவாறு பயன்படுத்துகின்றனர். அகப்பாடல்களில் தலைவர்களிடம் இம்மறதியினைக் காணமுடிகிறது. தலைவன் தலைவியை விட்டுப் பிரிந்து சென்றபொழுது, தான் வினை முற்றி மீளும்காலத்தை அறுதியிட்டுக் கூறுகிறான்; தொல்லைதரும் தலைவியின் நினைவே இனிமைத் தரக் கூடியது; வினைமுடிக்கும் உற்சாகத்தைத் தரக் கூடியது; இருப்பினும், வினைமேற்சென்றவிடத்தில் தொல்லைதரும் தலைவியின் நினைப்பைத் திட்டமிட்டு அகற்றிவிடுகிறான். அதனால், அவன் குறித்த காலம்/பருவம் மறந்து போக அவனது வருகை பிழைத்துவிடுகின்றது. தலைவி பருவ வரவு கண்டும் தலைவன் வரவு காணாமையால், ஏமாற்றம் அவள் மனதைப் பிசைகிறது. ஆற்றாமையால் துன்புறுகிறாள்.

“பெய்த குன்றத்துப் பூநாறு தண்கலுழ்

மீமிசைத் தாஅய வீஇ கமத்துவந்

திழிதரும் புனலும் வாரார் தோழி

மறந்தோர் மன்ற மறவா நாமே

கால மாரி மாலை மாமழை

இன்னிசை யுருமின் முரலும்

முன்வர லேமஞ் செய்தகன் றோரே”⁶⁰

எனக் கார்பருவத்திற்குரிய மேக முழக்கமும், புது வெள்ளமும் வந்தன கண்டு தலைவன் வாராமையாமல் வருந்துகிறாள் தலைவி. ‘அவர் உறுதியாக நம்மை

மறந்தார் எனினும் நாம் அவரை மறத்தல் செய்யோம்' எனத் தலைவனின் தேர்ந்த மறதியைப் புலப்படுத்துகிறாள் தலைவி. இவ்வாறு தலைவனின் நினைவைப் பேணுவதில் உறுதியாக இருக்கிறாள் தலைவி.

குறிப்பிட்ட சூழலில் மறக்கப்பட்டது மீண்டும் நினைவு கூரப்படுதலைப் பின்வரும் சான்றால் அறியலாம். தலைவியைக் காணும் பெருவிருப்பினால் தான் குறித்த பருவம் வந்துற்றதை உணர்ந்த தலைவன், தேரினை விரைவாகச் செலுத்துமாறு பாகனிடம் கூறுகிறான்.

“இலையில் பிடவம் ஈர்மலர் அரும்பப்
புதலிவர் தளவம் பூங்கொடி அவிழப்
பொன்னெனப் கொன்றை மலர மணியெனப்
பன்மலர்க் காயாங் குறுஞ்சினை கஞலக்
கார்தொடங் கின்றே காலை வல்விரைந்து
செல்க பாகனின் தேரே.....”⁶¹

தேர்ந்த மறதியும், நினைவு கூர்தலும் அகமாந்தர்தம் கூற்றுகளில் வெளிப்படுகின்றன.

மனித மனமும், தூக்கமின்மையும் (Insomnia)

உழைக்கும் மக்களின் சுகத்திற்காகவே இருளைப் படைத்தோம் என்று இஸ்லாமிய புனித நூலாகிய திருக்குறான் கூறும். எனவே, இரவில் மனதுக்கும் உடலுக்கும் ஓய்வு தருதல் அவசியமாகும். மனிதனின் ஆழ்ந்த உறக்கம், அவனது உடல், மன ஆரோக்கியத்தின் அடையாளமாகும்.

உறக்கம் உடலின் களைப்பைப் போக்கி மனத்தில் அமைதியைத் தருகிறது. உலக உயிர்களின் அமைதிக்காகவே இயற்கை இருளைத் தருகிறது.

அமைதியான ஆழ்ந்த உறக்கம் கவலையற்ற மனத்தின் அறிகுறியாகும். நரம்புகளின் நுண் அணுக்களில் (Neurone) நிறைந்துள்ள நுண்ணிய ‘நிசில் சத்து’ (Nissles Granule) என்னும் பொருள் உழைப்பிற்குப் பின் குறைந்தோ, இல்லாமலோ போய்விடும். தூங்கி எழுந்ததும் அது நிறைந்திருப்பதைக் கண்டு அறிவியல் வியக்கின்றது. எனவே, தூக்கம் இழந்த சக்தியை மீட்டுத்தர துணைபுரிகிறது.

தூக்கமின்மையால் வரும் கேடுகளைவிடத் தூக்கமில்லையே என்ற கவலையால்/ ஏக்கத்தால் மனிதன் ஆயுளையே சுருக்கிக்கொள்கிறான். சுருங்கக் கூறின், கவலையால் வந்த இந்த நோய் கவலைக்குமேல் கவலைகளை உண்டு பண்ணி மனிதனைச் சீரழிக்கின்றது⁶²

என்கிறார் பி.எஸ். ஆச்சார்யா.

இளம் பருவமும் தூக்கமின்மையும்

தூக்கமின்மை, பருவம் வந்துற்ற ஆண்களையும் பெண்களையும் வெகுவாகப் பாதிப்பதாக ஆய்வுகள் தெரிவிக்கின்றன. வளர் இளம்பருவக் குழந்தைகளும் இப்பிரச்சனையில் தொடர்பு உடையவர்களாக உள்ளனர்.

“பூப்பு வந்த பிள்ளைகளுக்கும் பூப்பு வராத பிள்ளைகளுக்கும் இடையே சிலவேற்றுமைகள் தெரியவந்தன. அதிஉணர்வு, கவலை, தூக்கத் தொல்லைகள் (Sleep difficulties) உண்மைநிலை பற்றிய உணர்வு முதலியன பூப்பு எய்திய பிரிவினரிடம் முக்கியமாகக் காணப்பட்டன”⁶³

என்பர் உளவியலார்.

காம நோயின் விளைவுகள்

காதல் வயப்பட்ட ஆண்களைவிடப் பெண்களையே இந்நோய் பெரிதும் வருத்துகிறது எனலாம். அகப்பாடல்களில் அகமாந்தர்கள் சிலர் தூக்கமின்மையால்

அல்லற்படுவதை அவர்தம் கருத்துப்பலப்பாட்டின் வழி அறியமுடிகிறது. காமநோயினால் வருந்தும் தலைவிதன் தூக்கமின்மையைப் பின்வருமாறு புலப்படுத்துகிறாள்..

“அதுகொ நோழி காம நோயே
வதிகுரு குறங்கு மின்னிழற் புன்னை
உடைதிரைத் திவலை யரும்புந் தீநீர்
மெல்லம் புலம்பன் பிரிந்தெனப்
பல்லித முண்கண் பாடொல் லாவே”⁶⁴

என்றுரைக்கின்றாள் காதல் வயப்பட்ட ஒரு பெண்.

“நடு இரவில் உறக்கம் கொள்ளாது வருந்துதலை
நனந்தலை யுலகமுந் துஞ்சம்
ஓர்யான் மன்ற துஞ்சா தேனே”⁶⁵

என்று கூறுகிறாள் அந்தப் பெண்ணின் நிலையிலேயே உள்ள மற்றுமொரு பெண்.

இவ்வாறு தூங்காமல் தவிப்பவர்களிடத்தில் அவர்கள் இச்சைக்கும் (Will) கற்பனைக்கும் (Imagination) முரண்பாடு இருக்கும்⁶⁶ என்கிறார் ஆர்.எம். சோமசுந்தர் என்ற உளவியலாளர்.

திரிபுணர்ச்சியும், திரிபுக் காட்சியும் (Delusion and Illusion)

இயல்பிறழ்ந்த நடத்தைகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுவது திரிபுணர்வு. இஃது ஓர் உளப்பிணியாகும். இம்மனநோய் உடையோர் கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருப்பார்கள். நிறைவேறாத ஆசைகளைத் தமது கற்பனைகள் மூலம் நிறைவேற்றிக் கொள்வார்கள். தவறான நம்பிக்கைகளைக் கொண்டிருப்பார்கள்; உலகியலுக்கொவ்வாத எண்ணங்களும், நடத்தைகளும் அவர்களினிடத்தில் குடிகொண்டிருக்கும். நடைமுறைக்கு ஒவ்வாத நம்பிக்கை தவறானது

நம்பிக்கைகள், திரிபுணர்ச்சிகள் என்றும் வழங்கப்பெறும், திரிபுணர்ச்சிகளை மூன்று வகைகளாகப் பிரித்துள்ளனர் உளவியலார்.

1. சோர்வுடைமைத் திரிபுணர்வு (Melancholy delusion) – உடல் நோயால் வருந்துகின்ற ஒரு நோயாளி, தான் பாவம் செய்தவன் என்றும் குற்றமுடையவனென்றும் உலகத்தால் புறக்கணிக்கப்பட்டவன் என்றும் நம்புகிறான்.
2. துன்புறுத்தல் திரிபுணர்வு (Delusion of Persecution) தன்னைக் கொல்லப் போகிறார்கள். தனக்கெதிராகச் சதி செய்கிறார்கள் என்று தன்னை வருத்திக் கொள்கிறான். கற்பனையான, தவறான ஒரு நினைப்பில் தன்னை துன்பத்தில் ஆழ்த்திக் கொள்ளுதல்
3. சிறப்புத் திரிபுணர்வுகள் (Delusions of Granduer).. இவர்கள் தனக்குப் பெருஞ்செல்வமும் மிகுந்த அதிகாரமும் உண்டு என நம்புபவர்கள்⁶⁷.

திரிபுணர்ச்சியால் இல்பொருள் காட்சிகளையும் (Hallucinatin) திரிபுக் காட்சிகளையும் (Illusions) காண்பவர்களாக இருக்கின்றனர். நடக்க முடியாத ஒன்றைத்தன் கற்பனையில் கண்டு உள்ளூர மகிழ்தல்.

பொய் தோற்றமும், மனித மனமும்

உரிய வெளிப்புலன் தூண்டல்கள் இல்லாத நிலைகளில் ஏற்படும் புலன்காட்சிகளை இல்பொருள் காட்சிகள் அல்லது பொய்த் தோற்றம் எனலாம். ஒரு மனிதன் இல்பொருள் காட்சியில் ஈடுபடும்பொழுது அவன் இல்லாத ஒலிகளைக் கேட்கிறான்; இல்லாத பொருள்களைக் காண்கிறான்; இல்லாத வாசனைப் பொருட்களை நுகர்வது போல் பொய்யாகும் பாவனை செய்கிறான். இல்லாத தூண்டல்களை உணருகிறான். இவ்வாறு ஒருவனுடைய எல்லாப் புலன்

உணர்ச்சிகளிலும் தூண்டல்கள் இன்றித் துலங்குவதுபோல் பொய்யாக பாவிப்பதே பொய்த்தோற்றம் ஆகும். இம்மனநோய் உடைய அகமாந்தர்கள் அகப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றனர்.

பொருள்வயிற் பிரிந்து சென்ற தலைவன், இடைச்சுரத்துத் தலைவியின் தோற்றங்கண்டு வியக்கிறான்.

“அஞ்சவரு கவலை வருதலின் வருந்திய

நமக்கும் அரிய வாயின அமைத்தோள்

மாண்புடைக் குறுமகள் நீங்கி

யாங்குவந் தனள்கொல் அளியள் தானே”⁶⁸

எனத் தலைவன் தன்கண்முன்னே இல்லாத உருவை (தலைவியை) இருப்பதாகக் காண்கிறான். ஒரு வகையில், இது திரைப்படங்களில் வரும் கனவுக்காட்சியை ஒத்துள்ளது நினைத்தக்கது.

இக்காலத் திரைப்படங்களில் வரும் காதல் காட்சிகளுக்கும், கனவுக்காட்சிகளுக்கும், மூலவித்தாக, மூலஇலக்கியமாக சங்க அகப்பாடல்கள் இருப்பதை இதன்மூலம் அறியலாம்.

மேலும் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களின் புதினங்கள், தொடர்கதைகளுக்கும் மூலகாரண விதை சங்கப் பாடல்களிலிருந்தே பிறந்ததாக கொள்ளலாம்.

தூக்கம் கெட்டுத் துன்புறும் தலைவி

தேரில் வரும் தலைவனை நினைத்து துயிலாது துன்புறும் தலைவி, கங்குலில் தலைவனின் தேர்மணி ஒலிகேட்டதாகக் கூறுகிறாள்:

“..... பானாட் கங்குல்

மன்றம் போழு மினமணி நெடுந்தேர்

வாரா தாயினும் வருவது போலச்
செவிமுத லிசைக்கு மரவமொடு
துயிறுறந் தனவா றோழியென் கண்ணே”⁶⁹

திரிபுக் காட்சியும், விவர்த்தவாதமும்

திரிபுக் காட்சிகள் என்பன இருக்கும் புலன் தூண்டுதல்களைத் தவறாகப் புலன் உணர்வதால் ஏற்படுவதாகும். இலை அசைவுகளில் ஏற்படும் ஒலியை மனிதக்குரல் எனக் கொள்வதும், குச்சியைப் பாம்பு என்று நினைப்பதும் திரிபுக் காட்சிகளேயாகும்.

இந்திய தத்துவவியலாளர் சங்கரர் கூறும் விவர்த்த வாதம், இப்பியை வெள்ளியாகவும், கயிற்றைப் பாம்பாகவும், தவறாக நினைக்கும் மனித அறிவை உள்ளடக்கி அதன்மூலம் கருத்து முதல்வாதத்தை வலியுறுத்தும் சங்க அகப்பாடற்காட்சிகள் இவற்றை நினைவுறுத்துகின்றன.

தலைவன் குறித்துச் சென்ற கார் பருவம் வருகிறது. ஆனால், தலைவன் வரவில்லை. ஆற்றாமையால் வருந்தும் தலைவி அக்கார்ப்பருவம் தன்னைக் கண்டு நகைப்பதாகக் கருதுகிறாள். தன்னிரக்கம் கொண்ட அவள், தனது துன்பநிலையைக் கண்டு இயற்கை எள்ளி நகையாடுவதாக நினைக்கிறாள்.

“இளமை பாரார் வளநசைஇச் சென்றோர்
இவணும் வாரா ரெவண ரோவெனப்
பெயல்புறத் தந்த பூங்கொடி முல்லைத்
தொகுமுன யிலங்கெயி றாக
நகுமே தோழி நறுந்தண் காரே”⁷⁰

என்கிறாள் தலைவி.

பொதுவாக, முல்லை மலரைப் பெண்களின் அழகிய பற்களுக்கு உவமையாகக் கூறுவர். இங்கு, தலைவி, முல்லைப் பூக்களை இயற்கையின் பற்களாகப் பாவித்து, தன்னைக் கண்டு சிரிப்பதாகக் கற்பனை செய்து துன்புறுகிறாள்.

ஈண்டு முல்லை மனிதராதலும், பற்கள் தெரிய சிரித்தலும் தலைவியின் ‘திரிபுக் காட்சி’ யினைக் புலப்படுத்துகின்றன.

முல்லை மலரின் அங்கதம்

தலைவன் ஒருவன் முல்லை மலர் தன்னைப் பார்த்துச் சிரித்து ஏளனம் புரிவதாகக் கருதிக் கொள்கிறான்.

“முல்லை வாழியோ முல்லை நீநின்

சிறுவெண் முகையின் முறுவல் கொண்டனை

நகுவை போலக் காட்டல்

தகுமே மற்றிது தமிழோர் மாட்டே⁷¹

என்று தலைவன் முல்லையை விளித்துக் கூறுவது, திரிபுக் காட்சியே ஆகும்.

இவ்வாறு, மனிதர்கள் தங்களைத்துன்புறுத்தும் சோகத்தை வெளிப்படுத்தி ஆற்றிக் கொள்வது இக்கால இலக்கியங்களிலும் தொடர்வதாக உள்ளது.

விலங்குணர்ச்சியும் காட்டு மிராண்டித்தனமும்

மனிதன், உயிர்களின் படிநிலை வளர்ச்சியின் (Evolution – பரிணாமம்) இறுதித் தோற்றம், மனிதனின் தோற்றம் பற்றி ஆராய்ந்த சார்லஸ் டார்வின் (Charles Darwin – 1809-1882) வாலில்லாக் குரங்கினத்தினின்றும் தோன்றியவன் முதல் மனிதன் என்னும் உண்மையை நிலைநாட்டியுள்ளார். அந்த முதல் மனிதன்

விலங்குகளோடு விலங்காக வாழ்ந்தான்; விலங்குகளின் குணங்களெல்லாம் அவனுக்கு இருந்தன; அவன், சகமனிதர்களோடு உறவாடவும் கொண்டு தொலைக்கவும் செய்தான். காட்டு மிராண்டியாக வாழ்ந்த இந்தத் தொடக்கக்கால மனிதனின் உணர்ச்சியைக் காட்டு மிராண்டி உணர்ச்சி அல்லது விலங்குணர்ச்சி என்கிறார் சிக்மண்ட் ப்ராய்டு.

பரிணாமமும், பண்பாடும்

நாளடைவில் மனிதனின் மூளை வளர்ச்சியின் காரணமாகச் சூழ்நிலைக் கைதியாக இருந்தவன் விலங்குணர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த பண்பாட்டு உணர்ச்சியை வளர்த்தான். சிக்மண்ட் ப்ராய்டு இவ்வுணர்ச்சியையே ஈகோ (Ego) என்கிறார்.

மன்னிக்கும் உயர்மனப்பான்மை

சினமுற்று மற்றவனைக் கொல்லத் துடிக்கும் விலங்குணர்ச்சியைப் புரிந்துகொண்டு அம்மனிதனை மன்னித்து விடுமாறு புதுவழியை நோக்கித் திருப்பி விடுகிறது பண்பாட்டு உணர்ச்சி. பண்பாட்டுணர்ச்சி, விலங்குணர்ச்சியை இது போன்ற புதுவேலைக்குத் திசை மாற்றிவிடுதலை உயர்வழிப்படுத்தல் (Sublimation) என்று கூறுகிறார் சிக்மண்ட் ப்ராய்டு.

இந்திய சமயங்களும், தத்துவங்களும், மன்னிப்பது தெய்வநிலைக்கு ஒரு மனிதனை உயர்த்தும் என்று கூறுவதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

“மனிதனின் விலங்குணர்ச்சி இங்ஙனம் உயர் வழிப்படுத்தப்பட்டதால்தான் உயர்ந்த கலைகளும், காவியங்களும் உண்டாகின்றன. விஞ்ஞானம், தத்துவஞானம் முதலிய யாவற்றிற்கும் அடிப்படையாக அமைந்தது இந்த விலங்குணர்ச்சிதான்.

மனிதனிடமுள்ள விலங்குணர்ச்சி உயர் வழிப்படுத்தப்படும்பொழுது அம்மனிதனை அரும்பெரும் காரியங்களையும் சாதனைகளையும் நிகழ்த்தத் தூண்டுகிறது. பலமான விலங்குணர்ச்சியின் உந்துதல் இல்லாதவர் யாரும் அற்புதமான காரியம் எதையும் செய்யமுடியாது”⁷².

என்கிறார் சந்திரமோகன். கலைகளும், விஞ்ஞானமும், தத்துவமும் வளர்ந்த நிலைக்கு இவர் கூறும் காரணம் சிந்திக்கதக்கது.

மனிதனின் இருவேறு நிலைகள்

மனிதன் என்பவன் தெய்வநிலைக்கு உயரலாம், விலங்கு நிலைக்குத்தாழ்ந்தும் போகலாம்; இதற்குக் காரணம் மனிதனின் நடத்தை வேறுபாடுகளே. ஆனால் முதல் மனிதனிடமிருந்து வெகுவாகச் சூழ்நிலைகளினால் மாறியுள்ள இன்றைய மனிதனிடமிருந்தும் முதல் மனிதனது விலங்குணர்ச்சி நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது. அதனால்தான், சமுதாயத்தில் கொலை, கொள்ளை, கற்பழிப்பு, சண்டை போன்ற கொடுமைகள் நிகழ்கின்றன. மனிதனைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் அறிஞர்கள்கூட ‘மனிதன் ஒரு சமுதாய விலங்கு’ (Man is a social animal) என்றும், ‘மனிதன் ஒரு பகுத்தறிவு பிராணி’ (Man is a rational animal) என்றும் விலங்கை நினைவுபடுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மனிதன் சமுதாய விலங்கு என்ற கருத்து, அவனது கூடிவாழும் பண்பைக் குறித்தது; ‘பகுத்தறிவுப் பிராணி’ என்று கூறும் நிலையானது, அவன் நன்மை தீமைகளைப் பிரித்து அறிபவன் என்ற கருத்திலே எழுந்தது ஆகும்.

ஆனால், இன்று மனிதனுடைய சுயநல உணர்வு ஒன்றினாலேயே அவனது பகுத்தறிவு முற்றிலும் மறைக்கப்பட்டு, ஆணவத்தால் தன் இனத்தைத் தானே அழிக்கத் தொடங்கியிருக்கிறான்.

சார்லஸ் டார்வின் ‘உயிர்களின் தோற்றம்’ (Origin of Species) என்னும் நூலின் முடிவுரைப் பகுதியில் கூறியுள்ள கருத்துக்கள் இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது.

“.....எனக்குத் தெரிந்த வரைதான் சொல்கிறேன். மனிதன் தன் உயர்ந்த அறிவினாலும் ஆற்றலினாலும் சூரிய மண்டலத்தில் புகுந்து கூட வெளியே வந்துவிடுவான். அந்த நிலையில் கூட அவன் தாழ்ந்த ஒரு பிராணி மூலத்திலிருந்து தோன்றியவன்தான்”⁷³.

என்ற நூலாசிரியரின் கருத்து ஏற்கத்தக்கதே.

மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் காதல், களிப்பு, ஆர்வம், நினைவாற்றல் போன்ற பலவகையான உணர்ச்சிகளும் ஆற்றல்களும் பாரம்பரியமான உடைமைகளாக இருக்கின்றன. ஆனால், இவை மனிதனுக்கும் விலங்குகளுக்கும் இடையே தரத்தில் வேறுபட்டுக் காணப்படுகின்றன. கற்பனை, தன்னுணர்வு மனிதாபிமானம், இரக்கம் போன்ற உயர்வான தன்மைகள் மனிதனிடம் மட்டுமே குடிகொண்டிருக்கின்றன.

இயற்கையும் சங்க காலமும்

சங்க காலத்து மக்கள் இயற்கையோடியெய்ந்து வாழ்ந்தவர்கள் ஆவர். அவர்கள் விலங்குகளோடும் பிற உயிரினங்களோடும் நெருங்கிய தொடர்புடையவர்களாக இருந்தனர். அவர்தம் வாழ்க்கை அனுபவங்களில்/ இன்ப, துன்பங்களில் அவை இரண்டறக் கலந்திருந்தன; குறிப்பாக, அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை, இறைச்சிப் பொருள்களாக அவை போற்றப்படுகின்றன. அகப்பாடல்களில் காதல் உறவு (பாலுணர்வு) பற்றிய செய்திகள் உயிரினங்களின்

அன்பு வாழ்க்கையைக் கொண்டும் புனையப்பட்டுள்ளன. அகமாந்தர்களோடு பிற உயிரினங்கள் ஒப்பிடப்படுதலும்; பிற உயிரினங்களின் அன்பு வாழ்க்கை, காதல் உறவுக்குரிய தூண்டல்களாக அமைதலும், அகமாந்தர்களிடத்தும் விலங்குணர்ச்சி வெளிப்படுதலும் ஆகிய உளவியல் கூறுகள் அகமாந்தர் கூற்றுகளில் காணப்படுகின்றன.

காமநோயால் துன்புறும் தலைவன்

குறுந்தொகைத் தலைவி ஒருத்தி காம நோயால் துன்புறும் தலைவனுக்கு, வேனலின் வெம்மையால் துன்புற்ற ஆனேற்றை உவமையாகக் கூறுகிறாள். வேனலின் வெப்பம், தலைவனிடம் காமத்தால் எழும் வெப்பத்துக்கு உவமையாய் காட்டப்பட்டுள்ளது.

“விட்ட குதிரை விசைப்பின்ன

விசம்புநோய் பகங்கழைக் குன்ற நாடன்

யாந்தற் படர்ந்தமை யறியான் றானும்

வேனி லானேறு போலச்

சாயின வெண்பநம் மாணல நயந்தே”⁷⁴

காதல் விருப்பை வெளிப்படுத்தும் தலைவியின் பார்வையை, பசுவை நோக்கி நிற்கும் கன்றின் பார்வையோடு ஒப்பிட்டுப் பேசுகிறான் தலைவன். இங்கு தலைவியின் பார்வையிலிருக்கும், கனிவையும் மென்மையையும், தலைவன் பசுவினுடைய கன்றின் பார்வையோடு இணைத்துப் பேசுவது சிறப்பு.

“கவவுக் கடுங்குரையன் காமர் வனப்பினள்

குவவுமென் முலையள் கொடிக்கூந் தலளே

யாங்குமறந் தமைகோ யானே ஞாங்கர்க்

கடுஞ்சுரை நல்லா னடுங்குதலைக் கிழவி

தாய்காண் விருப்பி னன்ன

சாஅய்நோக் கினளே மாஅ யோளே”⁷⁵

நுட்பமாய் அமைந்த பாலுணர்வு

அகப்பொருள் புலப்பாட்டு உத்தியாகிய இறைச்சியில் சுட்டப்படும் பறவைகள், விலங்குகள் ஆகியவற்றின் அன்பு வாழ்க்கை, மனிதர்களிடத்துத் தூண்டலைத் தோற்றுவிக்கிறது. இந்த ‘தூண்டல்’ என்பது மென்மையான அன்புக்கு ஏங்கும் நிலை, அன்புக்கு ஏங்காத உயிர்கள் உலகில் எங்குமே இல்லை. இது குறித்து பின்வருமாறு தமிழண்ணல் கூறுகிறார்:

‘வீழுநர்க்கு இறைச்சியாய்’ இன்புற்றார்க்கு இறைச்சியாய் எனவரும் கலித்தொகைத் தொடர்கள் அன்பிற்கும் மேலே சென்று இறைச்சி பாலுணர்வு உளவியலுடன் தொடர்பு உடைய சொல்லாக வளர்ந்தமையை உறுதிப்படுத்துகின்றன. இப்பாலுணர்வு உளவியல் (Sexual Psychology) சங்க இலக்கியத்தில் மிக நுட்பமாய் அமைந்து கிடக்கிறது⁷⁶.

என்ற அவரது கூற்று பொருத்தமானதே.

ஐந்தறிவு மாக்களின் அன்பு

தலைவனது பிரிவை ஆற்றாத தலைவி, நடு இரவில் துயிலாது துன்புறுகிறாள். அதற்குக் காரணம், தொழுவத்தில் புகுந்த ஆனேற்றின் கழுத்திலுள்ள மணியோசையே ஆகும். பசுக்கள் நல்லேற்றோடு பெறும் இன்பம் போல், தான் பெறவில்லையே என வருந்தித் தன் காமக் குறிப்பை வெளிப்படுத்துகிறாள் தலைவி,

மனிதர்களைக் காட்டிலும் அறிவில் குறைந்த மிருங்கங்கள் கூட தங்கள் அன்பையும், காதலையும் தவறாது வெளிக் காட்டும்போது, தனக்கு அந்நிலை

கைகூடவில்லையே என்ற ஏக்கம் தலைவியை வாட்டுகின்றது. மனம் வாடிய நிலையில் இவ்வுவமை அவளிடமிருந்து வெளிப்படுகின்றது.

..... பொறிவரி
வெஞ்சின வரவின் பைந்தலை துமிய
உரவுரு முரறு மரையிரு ணடுநாள்
நல்லே றியங்கு தோ றியம்பும்
பல்லான் றொழுவத் தொருமணிக் குரலே⁷⁷

விலங்குணர்ச்சி வெளிப்படல்

தலைவி, தலைவனது நினைவில் ஆற்றாமையால் மணம் வருந்தித் தனது துன்பம் அறியாது துஞ்சும் ஊரைக் கடிந்து கொள்கிறாள்.

முட்டு வேன்கொ றாக்கு வேன்கொல்
ஓரேன் யானுமோர் பெற்றி மேலிட்
டாஅ வொல்லெனக் கூவு வேன்கொல்
அலமர லசைவளி யலைப்பவென்
உயவுநோ யறியாது துஞ்சு மூர்க்கே⁷⁸

முட்டுவேன் என்பதும் தாக்குவேன் என்பதும் அலறுவேன் என்பதும் தலைவியினது விலங்குணர்ச்சி வெளிப்படுவதைக் காட்டுகின்றன. இங்கு அவளது இயலாமையும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இரவில் பசுத்தொழுவத்தில் புகுந்த ஆனேறு போலத் தலைவன் யாரும் அறியாது தலைவியின் வீட்டிற்குள் புகுந்து அவளோடு இன்பம் துய்த்துச் சென்று விடுகிறான். காமஉணர்வு மேலோங்கிய தலைவன், தான் நினைத்து வந்த காரியத்தைச் சாதித்து விடுகிறான். இதனைத் தன் தோழியிடம் மறைக்காமல் உரைக்கிறாள் தலைவி.

“..... நாடன்

ஆர மார்பின் அரிஞிமி றார்ப்பத்

தூரன் கண்ணியன் எ.குடை வலத்தன்

காவலர் அறிதல் ஓம்பிப் பையென

வீழாக் கதவம் அசையினன் புகதந்

துயங்குபடர் அகல முயங்கித் தோள்மணந்

தின்சொல் லளைஇப் பெயர்ந்தனன் தோழி”⁷⁹

என்கிறாள் தலைவி. இங்குத் தலைவனது ஒழுக்க நெறி பிறழ்ந்து விலங்குணர்ச்சி வெளிப்படுதலைக் காணலாம். இங்கு மிருக உணர்வே மேலோங்கி நிற்பது நோக்கத்தக்கது.

மடலேறுதலும் காதலை வெளிப்படுத்துதலும்

அன்பின் ஐந்திணை எனப்படும் அகப்பாடல்களில் நாகரிகம் அற்ற முறையில் காதலை வெளிப்படுத்தும் மடலேறுதல் என்னும் துறையிலமைந்த பாடல்கள் ஒரு வகையில் விலங்குணர்ச்சியை வெளிக்காட்டுவனவாகக் கொள்ளலாம். மடலேறுதல் என்பது மனதின் அதிதீவிர காதலை வெளிக்காட்டும் உத்தி என்று கூட உரைக்கலாம்.

கனவுகளின் காரண காரியம்

மனிதன் காணும் கனவுகளைப் பற்றி மருத்துவக் கண்ணோட்டத்திலும், மனோதத்துவ முறையிலும் முதன் முதலில் ஆராய்ந்து கருத்துக்களை வெளியிட்டவர் சிக்மண்ட் ப்ராய்டு; அவர் எழுதியுள்ள ‘கனவுகளின் உட்பொருள்

விளக்கம்' (The Interpretation of Dreams) என்னும் நூல் உலகப் புகழ் பெற்றது. அவரது கூற்றின்படி

“நாம் தூக்கத்தில் எதை எதையோ செய்வதாகவும்

எங்கெங்கோ போவதாகவும், பார்ப்பதாகவும்,

சாப்பிடுவதாகவும், விளையாடுவதாகவும் காண்கிறோமே

அவைகள் தாம் கனவுகள்”⁸⁰

என்பதாக அமைகிறது.

ஆழ்மன எண்ணங்களும், நிறம் மாறும் கனவுகளும்

மனத்தின் ஆசை, அச்சம், தன்ஒறுப்பு ஆகிய மூன்றும் கனவுகள் தோன்ற அடிப்படை காரணங்களாகின்றன. கனவுகள், மனத்தில் ஆழமாகப் பதிந்துவிட்ட உணர்ச்சிகளையும், நிகழ்ச்சிகளையும் அடித்தளமாகக் கொண்டு பிறக்கின்றன. எல்லாக் கனவுகளுமே நேர்முகமாக வெளிப்படாமல் பல்வேறு மாற்றுருவங்களில் வெளிப்படுகின்றன; சிக்மண்ட் ப்ராய்டு தனது ஆராய்ச்சியில் பல வகையான கனவுகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார் என்றாலும், அவற்றையெல்லாம்,

1. விருப்பக் கனவுகள் (Wishful Dreams)
2. அச்சம், கவலை, பரபரப்பு ஆகியவற்றினால் உண்டாகும் கனவுகள் (Anxiety Dreams)
3. தண்டனை அனுபவிப்பதாக உணரும் கனவுகள் (Punishment Dreams)
என மூன்று வகைகளுக்குள் அடக்கி விடலாம்.

யூங் (Jung) என்னும் உளவியலறிஞர், கனவுகளை நனவியலின் குரல்களாகக் கருதி, அவை பல பொருள்கள் கொண்டனவாக இருக்கலாம் என்று

கருதினார். முன்னாளில் அடக்கப்பட்ட விருப்பங்களின் வெளியீடாகவும், இப்போதுள்ள போராட்டங்களை வெளியிடுவனவாகவும், நாளை வருவனவற்றை முன்னறிவிப்பனவாகவும் கனவுகள் இருக்கலாம் என்பது அவர் கருத்தாகும்.

‘யூங்’ சொல்வதும் ஒருவகையில் உண்மையே; இக்கருத்தை, ஒரு மனிதன் தன் வாழ்க்கையோடு ஒப்பிட்டுக் காணும்போது நடைமுறையில் உண்மை புரியும். பல மனிதர்களின் வாழ்வில் ஏற்கத்தக்கதாயுள்ளது.

அகப்பாடல்களில் அகமாந்தர் தம் மனநிலைகளை அறிந்து கொள்ள அவர்கள் கண்ட கனவுக்காட்சிகள் துணைபுரிகின்றன.

கனவில் கண்ட திருமுகம்

தலைவியைப் பிரிந்து உறைந்த போது அவளைக் கனவிலே கண்டு மகிழ்ந்ததாகக் கூறுகிறான் ஒரு தலைவன்.

“.....யாழநின்

கோடேந்து புரவமொடு குவவுநுதல் நீவி

நறுங்கதுப் புளரிய நன்னர மையத்து

வறுங்கை காட்டிய வாயல் கனலின்

ஏற்றேக் கற்ற உலமரல்

போற்றா யாகலின் புலத்தியால் எமதே”⁸¹

என அகப்பாடல் இதனை உணர்த்துகிறது.

களிப்பில் கண்ட கனிமுகம்

தலைவன் பிரிவினால் ஆற்றாது வருந்தும் தலைவி, தலைவனைக் கனவிலே கண்டு மகிழ்கிறாள்.

“கேட்டிசின் வாழி தோழி யல்கற்

பொய்வ லாளன் மெய்யுறன் மரீஇய

வாய்த்தகைப் பொய்க்கனர் மருட்ட வேற்றெழுந்

தமளி தைவந் தனனே ⁸²

மேலும், தலைவி கனவு கண்டு விழித்த பிறகும் நனவுலகத்திற்கு வாராது மயங்கிக் கிடக்கிறாள். விழித்தால் தலைவனின் முகம் மறைந்துவிடும்; எனவே கனவு மயக்கத்திலேயே ஆழ்ந்து தலைவனைக் கனவிலே தரிசித்துக் கொண்டே இருக்கிறாள். இவ்வாறு நனவுலகத்திற்கு வாரா நங்கையாக உள்ளாள் தலைவி.

கனவை விரித்துரைக்கும் தலைவி

கனவைச் சுவைபடக் கூறித் தலைவன் மீது கொண்டுள்ள தணியாத காதலைப் புலப்படுத்துகிறாள் மற்றொரு தலைவி.

“நனவின் வாரா நயனி லாளனைக்

கனவிற் கண்டியான் செய்தது கேளினி

.....

புலம்ப லோம்பென அளிப்பான் போலவும்

.....

தலையுற முன்னடிப் பணிவான் போலவும்

பேதையை பெரிதெனத் தெளிப்பான் போலவும் ஆங்கு,

கனவினாற் கண்டேன் தோழி காண்தகக்

கனவின் வந்த கானலஞ் சேர்ப்பன்

நனவின் வருதலு முண்டென

அனைவரை நின்றதென் அரும்பெற லுயிரே”⁸³

என்று தலைவி தான் கண்ட கனவு வழி, கருத்தைப் புலப்படுத்துகிறாள். இதன் மூலம் தலைவனின் அன்பைத் தனக்கே தனக்காகத் தக்க வைக்க முயற்சிக்கிறாள் தலைவி.

பலிக்காத பகற்கனவு

கனவுகளில் ஒரு வகையாகக் கருதப்படும் பகற்கனவை (Day Dream) உளவியலார், உருவெளித் தோற்றம் (Phantasy). மனக்கோட்டை (Reverie) எனவும் கூறுவர். ஒருவன் தன் சிந்தனை, எண்ணம், திட்டம் ஆகியவற்றிற்கு ஒரு கற்பனையான உருவெளித் தோற்றத்தைக் கொடுத்து, அதிலேயே நிறைவு அடைகிறான். அந்நிலையைப் பகற்கனவு என்பர் உளவியலார். அது கற்பனையிலே தோன்றி கற்பனையில் முடிவது.

உலகியலில் ஒருவரது எண்ணம் நிறைவேறாது என்று தெரிய வரும் போது ‘பகற்கனவு காணாதே’ என்று மக்கள் உரைக்கக்காணலாம்.

பகலில் உறங்கும் இயல்புடைய ஆவல் கிடைத்தற்கரிய நெல்லியம் புளிச்சுவையை உண்டு மகிழ்ந்ததைப் போல தலைவியும் தலைவனைக் கூடி மகிழ்ந்ததைப் போல தலைவியும் தலைவனைக் கூடி மகிழ்ந்ததாகக் கனவு

காண்கிறாள். அக்கனவு பகற்பொழுதில் நிகழ்ந்ததால் அது பொய்த்து விடும் என்றும் மனச்சோர்வு கொள்கிறாள்.

“..... அவர்நாட்டுப்

பனியரும்பு உடைந்த பெருந்தாள் புன்னை

துறைமேய் இப்பி ஈர்ப்புறத்து உறைக்குஞ்

சிறுகுடிப் பரதவர் மகிழ்ச்சியும்

பெருந்தண் கானலும் நினைந்தவப் பகலே”⁸⁴

என்பது தலைவியின் பகற்கனவாகும்.

அகப்பாடல்களில் ஆற்றாமையால் வருந்தும் அகமாந்தர்களிடத்துக் கனவுகள் தோன்றுவதாகப் புனைந்துரைக்கப்படுகின்றன⁸⁵. கனவுகள் ஆசை, அச்சம், கவலை போன்ற காரணங்களால் பிறக்கின்றன எனும் உளவியல் உண்மைகளோடு அகப்பாடல்கள் ஒத்துள்ளன என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. மனித வாழ்வின் ஒவ்வொரு அம்சத்திற்கும் சங்கப்பாடல்களில் கூறப்படும் கருத்துக்கள் கால வேறுபாடின்றி, இடவேறுபாடின்றி பொருத்தம் கொண்டு இயைந்திருக்கின்றன.

பேய், பிசாசு பற்றிய நம்பிக்கை

பேய், பிசாசு குறித்த நம்பிக்கைகள், விஞ்ஞானம் வண்தொட்டு வளர்ந்த மேல்நாட்டிலும் மிகுந்து உள்ளது என்பது குறிப்பிடத்தக்க செய்தி. இன்றும், பேய் பிசாசு குறித்த மேல்நாட்டுத்திரைப்படங்கள் (எக்ஸார்ஸிஸ்ட், ஓமன்) உலக அளவில் புகழ் பெற்று வசூலைக் குவித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆக, உலகம் முழுவதும் இதுகுறித்த நம்பிக்கைகள் அதிகமாக உள்ளன.

இந்தியாவிலும், திரைப்படங்கள் மட்டுமன்றி, சின்னத்திரை எனப்படுகின்ற தொலைக்காட்சித் தொடர்களிலும் பேய் குறித்த கதைகளும் காட்சிகளும் ஒளிபரப்பப்பட்டு மக்களை முட்டாள்களாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றன என்பதே உண்மை.

பேய், பிசாசு, ஆவி ஆகியவற்றால் பல புதிரான செயல்களும் நோய்களும் ஏற்படுகின்றன என்று மக்கள் நம்புகின்றனர். இவற்றை மறைபொருள் சடங்குகள் (Occult Practices) வழியாக நீக்கி விட முடியும் என்றும் எண்ணுகிறார்கள். இத்தகைய நம்பிக்கைகளுக்கு அடிப்படை ஆவியுலகக் கோட்பாடு (Animism) ஆகும். ஆவிகளைப் பற்றி ஆதிமனிதன் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையிலேயே சமயங்கள் தோன்றின என்று டெய்லர் என்னும் மானிடவியல் அறிஞர் கருதுகிறார்.⁸⁶

நல்ல ஆவியும் தீய ஆவியும்

இயற்கைக்கு மாறுபட்ட முறையில் நிகழும் கொலை, தற்கொலை, விபத்து போன்றவற்றால் இறந்தோரது ஆவி அதற்கென்று ஆயுள் விதிக்கப்பட்ட காலம் வரையில் உலகில் உலவும் என்று நம்புகின்றனர். இவ்வாறு உலவிக் கொண்டிருக்கும் ஆவிகளைக் காற்று (காத்து), கருப்பு, பேய், பிசாசு, மோகினி, முனி எனும் பெயர்கள் இட்டு அழைக்கின்றனர். இத்தகைய ஆவிகளை நல்லன, தீயன எனவும் பிரித்து வழிபட்டு வருகின்றனர்.

உலகம் முழுமையும் இச்சிந்தனைகள்

இன்று உலகில் பல பகுதிகளிலும் காணப்படுகின்ற பேய், பிசாசு, ஆவி, பில்லி சூனியம் பற்றிய சிந்தனைகள், உருவங்களும் செயல்களும் பெரும்பாலானவை மெசபடோமியாவிலிருந்து பரவியவையே ஆகும்.⁸⁷ என்கிறார்

ஜான் பிரகாஷ். உடலிலும் உள்ளத்திலும் ஏற்படும் நோய்களுக்கு தீய ஆவிகளே காரணம் என்று கருதி நோயாளிகள் துன்புறுத்தப்படுகின்றனர்.

ஆவி பற்றிய நம்பிக்கை, பேய் பிடித்தல் (Possession), மருந்துகள் ஆகியவற்றில் கிரேக்க அறிஞர் ஹிப்போகிரேட்டன் (கி.மு.460- 367) மிகப் பெரிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தினார். இது கிறிஸ்து பிறப்பிற்கு முந்தைய காலம் ஆகையால், மிகப்பழங்காலந்தொட்டே, இந்த மூடநம்பிக்கைகள் மக்களிடையே இருந்து வந்துள்ளன என்பது வெளிப்படை.

வெறியாடலும், பேய் ஓட்டுதலும்

சங்ககாலத் தமிழகத்திலும் பேய், பிசாசு, ஆவி பற்றிய நம்பிக்கைகள் இருந்திருக்கின்றன. அகப்பாடல்களில் வெறியாடல் என்னும் துறையிலமைந்த பாடல்கள் இதற்குரிய சான்றுகளாகின்றன. வெறி பாடிய காமக் கண்ணியார், பேய்மகள் இளவெயினி, பேயனார், பேயார் ஆகிய புலவர் தம் பெயர்கள் பேய் பற்றிய சிந்தனைக்குச் சான்றளிக்கின்றன.

பருவமெய்திய ஆண்களையும், பெண்களையும் தெய்வம் துன்புறுத்தும் என மக்கள் கருதினர். அழகிய ஆண்மகனை மோகினிப் பிசாசு பற்றிக் கொள்ளும் என்றும், பருவ மகளிரை அழகு தெய்வமாகிய முருகன் பற்றிக் கொள்வான் என்றும் நம்பினர். காதல் நோயால் மெலிவுற்ற மகளைக் கண்ட தாயும் செவிலியும், அம்மெலிவிற்குரிய காரணம் அறியாது, அது தெய்வத்தால் வந்துற்றது எனக் கருதி வேலனை அழைத்து வெறியாட்டு நிகழ்த்துகின்றனர்.

இக்காலத்திலும், தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலும் இந்தியாவின் பிறபகுதிகளிலும் இது தொடர்பான கருத்துக்களும், செயல்களும் வழக்கத்திலிருப்பது அனைவரும் அறிந்ததே.

“படியோர்த் தேய்த்த பல்புகழ்த் தடக்கை

நெடுவேட் பேணத் தணிகுவள் இவளென

முதுவாய்ப் பெண்டிர் அதுவாய் கூறக்
களநன் கிழைத்துக் கண்ணி சூட்டி
வளநகர் சிலம்பப் பாடிப் பலிகொடுத்த
துருவச் செந்தினை குரதியொடு தூஉய்
முருகாற்றுப் படுத்த உருகெழு நடுநாள்”⁸⁸

என வேலன் வெறியாட்டு நிகழ்ச்சி கூறப்படுகிறது.

முதலில் நோய் எதுவென்று சரியாகக் கண்டுபிடித்தால் தான், அதற்குரிய மருத்துவத்தைச் சரியான முறையில் செய்ய முடியும்; தலைவியைப் பிடித்துள்ளது காதல் நோய்; இதற்குச் சரியான தீர்வு தலைவனைத் தழுவுதல் தான். இதனை அறியாது தலைவியின் வேறுபாடு கண்ட தாய் வெறியாட்டெடுத்து உண்மையை அறிய எண்ணுகிறாள். இதனை அறிந்த தோழி,

“மறிக்குர லறுத்துத் தினைப்பிரப் பிரீஇச்
செல்லாற்றுக் கவலைப் பல்லியங் கறங்கத்
தோற்ற மல்லது நோய்க்கு மருந் தாகா
வேற்றுப் பெருந் தெய்வம் பலவுடன் வாழ்த்திப்
பேளய்க் கொளீஇய ளிவனெனப் படுதல்
நோதக் கன்றே தோழி” ⁸⁹

என்று தலைவி பேய் கொள்ளப்பட்டாள் என்று கூறுவதற்கே தான் வருந்துவதாகக் கூறுகிறாள். தலைவியின் நோய்க்கு இது சரியான மருந்தாகாது எனத் தோழி உறுதிப்படக் கூறுகிறாள்.

வெறியாடல் என்னும் துறையிலமைந்த பாடல்களில் தலைவியின் நோய்க்குரிய காரணத்தைத் தோழி மட்டுமே அறிந்தவள் ஆகிறாள். அன்னையின் அறியாமையும் வேலனின் வெறியாடலும் தோழியால் எள்ளப்படுகின்றன. எள்ளுவதோடு வேதனையும், வருத்தமும் கொள்கிறாள் தோழி.

இருவகை உளப்பிணி (Psychosis)

உளப்பிணி அல்லது மனநோய் பிறழ்வு நிலை உளவியலில் (Abnormal Psychology) ஒரு கூறாக விளங்குகிறது. உளப்பிணி இரண்டு முக்கிய வகைகளைக் கொண்டது ஆகும்.

அவற்றில் மென்மையான வகையை உளவழி நரம்பு நோய் (Psycho Neurosis) என்றும்,

கடுமையான வகையை உளப்பிணி (Psychosis) என்றும் கூறுவர்.⁹⁰

என்று குறிக்கின்றார் மு.இராசமாணிக்கம். இவை ஒன்றுக்கொன்று தொடர்புடையன என்றாலும் பிரித்தறிவது கடினமாகும். உளவழி நரம்பு நோயினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன் அறியும் நடத்தையிலும், மனவெழுச்சி நடத்தையிலும் குறைவான கடுமையையே வெளிப்படுத்துகிறான். ஆனால், உளப்பிணியால் வருந்துகிறவன் அறியும் நடத்தையிலும் மனவெழுச்சி நடத்தையிலும் மிகக் கடுமையான குழப்பத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். தானும் துன்புற்று தன்னைச்சார்ந்த பிறரையும் துன்பத்துக்கு ஆளக்குவது இவர்களது பணி.

இந்நோயுற்ற சிலர், முற்றிலும் இவ்வுலகத் தொடர்பினின்றும் நீங்கி, வேற்று உலகச் சிந்தனைகளிலும் தொடர்பிலும் இருப்பர். உலகியல் கொண்டாட்டங்கள், இன்பங்கள், ஆடல்பாடல், பசி, தாகம் போன்ற இயல்பான நிலைகளிலிருந்து கூட இவர்கள் விலகி இருப்பர் என்பது வருந்தத்தக்க செய்தி.

மேலும்,

“உளப்பிணி நோயினால் பாதிக்கப்பட்ட ஒருவன்

பொய்த்தோற்றங்களினாலும் (Hallucinations)

திரிபுணர்வுகளினாலும் (Deceptions) வருந்துகிறான்.

தன்னுடைய நடத்தையில் உள்நோக்கு அற்றவனாக

இருக்கிறான். தன்னுடைய சூழ்நிலையில் தன்னைச்

சிறிதுகூடஒழுங்குபடுத்திக் கொள்ள முடியாதவனாக இருக்கிறான்.

உண்மையான உலகத்தோடு முற்றும் தொடர்பற்று விடுகிறான்.

இயல்பு நிலையினின்று மிகுந்த அளவுக்கு விலகிச் சென்று

சிலசமயங்களில் ஆபத்தான நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபடுகிறான், சமூக

நடவடிக்கைகளுக்கு முற்றிலும் தகுதியற்றவனாகி விடுகிறான்.”⁹¹

என்று உரைக்கிறார் மு.இராசமாணிக்கம்.

அக இலக்கியங்களில் உளப்பிணி உடையோராய் சிலர் காணப்படுகின்றனர்.

தன்னிலை இழத்தலும், மனம் பேதலித்தலும்

அச்சம், கவலை, இழப்புப் போன்றவற்றால் வெகுவாகப் பாதிக்கப்பட்டவர்கள்

இம்மனநோய்க்கு ஆளாகின்றனர் சில வேளைகளில் தன்னிலை இழந்து திரிதலும்

உண்டு. சிந்தனை, செயல், உணர்வு ஆகியவற்றில் தொடர்பற்றுப் போய்விடுதலும்,

இயல்பு வாழ்க்கையிலிருந்து விலகி விடுதலும் உண்டு. தன் மனத்துள் ஏதோ

ஒன்றினை நினைத்துக் கலங்கிக் கண்ணீர் விட்டு நாணிழந்து பலரறிய

வருந்துகிறாள் தலைவி ஒருத்தி. ‘ஆசை வெட்கமறியாது’ என்பது உலக மொழி

இதற்கிணங்க, இயல்பு நிலையிலிருந்து விலகிவிட்ட தலைவியின் செயல் இது.

“நன்னுதால் காண்டை நினையா நெடிதுயிரா

என்னுற்றாள் கொல்லோ இ.:தொருதி பன்மாண்

நகுதருந் தன்நாணுக் கைவிட் டிகுதருங் கண்ணீர்

துடையாக் கவிழ்ந்து நிலனோக்கி அன்ன இடும்பை

பல செய்து தன்னை வினவுவார்க் கேதில சொல்லிக்

கனவுபோல் நெருளும் மருளும் மயங்கு வருபவள்⁹²

என்ற கலித்தொகை பாடல் இத்தகு தலைவியின் கையறு நிலையைச் செவ்வனே விவரிக்கிறது.

மனம் இரங்கத்தக்க தாயின் நிலை

மகட்போக்கிய தாய் மணலில் கிடந்த பாவையை எடுத்துக் கண்ணும் நுதலும் நீவி, நிழலில் கிடத்தி, மலர் சூட்டி மார்போடு அணைத்துக் கொள்கிறாள்.

“ஆயமும் அணியிழந்து அழுங்கின்று தாயும்

இன்தோள் தாராய் இநீஇயரென் உயிரெனக்

கண்ணும் நுதலும் நீவித் தண்ணெனத்

தடவுநிலை நொச்சி வரிநிழல் அசைஇத்

தாழிக் குவளை வாடுமால் சூட்டித்

தருமணற் கிடந்த பாவையென்

அருமகளே யென முயங்கினள் அழுமே”⁹³

என்று தாய் மகளது பாவையை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு புலம்புகிறாள். இவ்வாறு கற்பனை உலகில் சஞ்சரித்து கதறி அழுகிறாள் தாய்.

அளவிறந்த காமக் கிளர்ச்சி (Erotic Expression)

ஆளுமைச் சீர்கேடுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படும் பாலியல் பிறழ்நெறி (sexual deviation) காமக் கிளர்ச்சி எனப்படுகிறது. அது உடலையும், உள்ளத்தையும் பற்றி வருத்தும் ஒரு பாலுணர்வு நோயாகும். அகப்பாடல்களில் ‘காமநோய்’ என்றே குறிக்கப்படுகிறது. காமக் கிளர்ச்சி உடையோரின் சொல்லும் செயலும் முரண்படும். கைக்கிளை, பெருந்திணை, காமமிக்க கழிபடர்கிளவி முதலிய துறைகளில் அமைந்த அகப்பாடல்களில் காமக்கிளர்ச்சியை வெளிப்படுத்தும் அகமாந்தர்களைக் காண முடிகிறது.

தலைவனை நினைத்து நினைத்து காமநோய் பெருகுவதாக ஒரு தலைவி கூறுகிறாள்.

“உள்ளினுள்ளம் வேமே யுள்ளா

திருப்பி னெம் மளவைத் தன்றே வருந்தி

வான்றோய் வற்றே காமம்

சான்றோ ரல்லர்யா மரீஇ யோறே”⁹⁴

தலைவியின் காமநோய் வான்றோய்ப் பெருக்கத்தை உடையது. இவ்வாறு மனம்திறந்து தன் தோழியிடம் தன் துயர்நிலையை எடுத்துக் கூறுவதால் தலைவி சிறிது மனம் ஆற்றிக் கொள்கிறாள்.

உளக்குண முறை (Psycho Therapy)

ஆளுமைச் சீர்கேடுகளை உளவியல் முறைகளைக் கொண்டு குணப்படுத்துவதை உளக் குண முறை எனலாம். கருத்தேற்றம், விளக்கம், அறிவுரை, தூண்டல், அரிதுயில் ஆகிய பழைய உளக்குண முறைகளும் உளக்காலுதல் (Mental Catharsis), உளப்பகுப்பாய்வு (Psycho Analysis)

பலவந்தமில்லாக் குணமுறை (Non directive therapy) போன்ற புதிய உளக்குண முறைகளும் குறிப்பிடத்தக்கன.

அறிவுரை பகர்தலும், ஆற்றுவித்தலும்

இக்குண முறைகளுள் ஒன்றான அறிவுரை கூறல் (Counselling) அகப்பாடல்களில் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. ஆற்றுவித்தல் என்னும் துறையிலமைந்த பாடல்கள் இதற்குச் சான்றாகும்.

காதல் வயப்பட்டவர்களுக்குத் தோழி, செவிலி, பாங்கன் முதலானோரின் அன்பும் ஆதரவும் தேவைப்படுகின்றன. உளத்துன்பங்களுக்கு ஆளானவர்களுக்கு உற்ற துணை இன்றியமையாததாகின்றது. தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்குத் தோழியே துணையாக நிற்கின்றாள்.

“பதலைப் பாணிப் பரிசிலர் கோமான்
அரலைக் குன்றத் தகல்வாய்க் குண்டுகனைக்
குவளையொடு பொதிந்த குளவி நாறுநின்
நறுநுதன் மறப்பரோ மற்றே முயலவும்
கரம்பல விலங்கிய வரும்பொருள்
நிரம்பா வாகலி வீடலோ வின்றே”⁹⁵

எனத் தோழி, தலைவன் பொருள்தேடி விரைவில் வருவான் என்று ஆறுதல் கூறுகிறாள். துன்புறுபவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறுதல் சிறந்த அறப்பணி, அவ்வகையில் தன் ஆருயிர்க் காதலனைப் பிரிந்து வாழும் தலைவிக்கு நன்முறையில் ஆறுதல் கூறி ஆற்றுகின்றாள் தோழி.

“யாவர்க்குமாம் ஒரு இன்னுரை”

என்ற திருமுலரின் வாக்கும் இங்கு நினைவு கூறத்தக்கது.

பழந்தமிழர் உளவியல் அணுகுமுறை

அகமாந்தர் தம் மனநிலைகளை அறிந்து கொள்ள அவர்கள் புலப்படுத்தும் கருத்துக்கள் அடிப்படையாக அமைகின்றன. கருத்துக்கள் அல்லது செய்திகள் யாவும் உளவியல் தொடர்புடையனவேயாகும்.

சங்க காலத்தில் ‘உளவியல் அணுகுமுறை’ சிறந்திருந்தது என்பதற்கு அகப்பாடல்களே சான்றுகளாகத் திகழ்கின்றன. அகப்புலவர்கள் உளவியல் நோக்கில் மனத்தின் நிலைகளையும் செயல்களையும் உற்றுணர்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர். உள்நோக்குதல் அல்லது தன்னாய்வு முறையில் அவர்தம் உளவியல் ஆய்வு அமைந்திருத்தல் குறிப்பிடத்தக்கது.

தொகுப்புரை

தொல்காப்பியரின் அகத்திணைக் கோட்பாடுகள் பெரிதும் உளவியல் தன்மை கொண்டனவாக அமைந்துள்ளன.

அகப்புலவர்கள் மனிதர்களின் உளவியல் நுட்பம் அறிந்து கூற்று, குறிப்பு, மெய்ப்பாடு எனும் உத்திகளில் அகமாந்தர் மனநிலைகளைப் புலப்படுத்தியுள்ளனர்.

உளவியல் என்னும் துறை புதியதென்றாலும் அதைப் பற்றிய சிந்தனை மிகப் பழமையானதேயாகும். தொல்காப்பியர், மனம் மனித உயிர்களுக்கு மட்டும் உரியது என்று சுட்டி அதனை ஆறாவது அறிவு எனச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளார். திருவள்ளுவர் போன்ற சான்றோர்களும் மனம், மனிதனின் பல்வேறு பண்புகளை வெளிக்காட்டும் தன்மை உடையது எனக் கூறியுள்ளனர்.

உலகின் முதல் உளப்பகுப்பாய்வு அறிஞரான சிக்மண்ட் ப்ராய்டு வகுத்தளித்துள்ள உளவியல் கொள்கைகளின் அடிப்படையில் அகமாந்தர் மனநிலைகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

உளச்சார்பு ஊக்கிகள், உளப்பாதுகாப்புக் கவசங்கள், மனவெழுச்சிகள் ஆகிய மனம் தொடர்பான பிரச்சினைகள் குறித்து, அகமாந்தர்தம் கருத்துப்புலப்பாட்டில் அமைந்துள்ள திறம் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

மனிதர்களின் நடத்தையியல் தொடர்பான தாழ்வுமனப்பான்மை, உயர்வுமனப்பான்மை, தற்பெருமை, நம்பிக்கை இன்மை, ஏமாற்றம், குற்ற உணர்வு, தேர்ந்த மறதி, தூக்கமின்மை, திரிபான உணர்ச்சிகள் முதலானவையும் ஆராயப்பட்டுள்ளன.

அவ்வப்போது மனிதர்களிடம் வெளிப்படும் விலங்குணர்ச்சிகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கனவு ஏற்படும் சூழ்நிலை, கனவு காணும் அகமாந்தர்களின் மனநிலைகள் விளக்கப்பட்டுள்ளன. காதல் வயப்பட்டோர் ஆற்றாமையால் வருந்துவதும் காமநோயால் துன்புறுவதும் ஆகிய உளப்பிணிகள் ஆராயப்பட்டுள்ளன. மனநோய்க்கு மருந்தாக உளவியலாளர் கூறும் உளக் குணமுறையும் விளக்கப்பட்டுள்ளது.

சான்றெண் விளக்கம்

1. தமிழண்ணல்,சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு,ப.212.
2. வ.சுப. மாணிக்கம்,தமிழ்க்காதல்,ப.505.
3. தொல்.பொருள் (இளம்.) 571.
4. மேற்படி, 377.
5. குறள். 457.
6. தமிழண்ணல்,குறிஞ்சிப் பாட்டுத் திறனாய்வு,ப.17.
7. குறுந். 40.
8. மேற்படி, 49 (3-5).
9. கலி. 6 (9-11).
10. அ. பெசண்ட் கிரீப்பர்ராஜ்,பிறழ்நிலை உளவியல்,ப.38.
11. ஐங். 1 (2)
12. மேற்படி, 2 (2).
13. மேற்படி, 3 (2).
14. மேற்படி, 4 (2).
15. மேற்படி, 5 (2).
16. மேற்படி, 6 (2).
17. மேற்படி, 7 (2).
18. அ. அல்போன்ஸ்,பொய் முகங்கள்,ப.26.
19. குறுந். 69 (1-4)
20. மு. இராசமாணிக்கம்,உளவியல் துறைகள்,தொ.II. ப. 340.
21. நற். 368 (5-10)
22. ஐங். 298 (3-4)
23. குறுந். 236.

24. ஐங். 131.
25. மேற்படி, 203.
26. அகம். 42 (10-12)
27. மு. அறம், குமர உள்ளம், ப.59.
28. அகம். 298 (16-18)
29. மேற்படி, 52 (13-15)
30. A Concise Psychological Dictionary, p. 22.
31. குறள், 7.
32. குறுந். 58 (3-6)
33. குறுந். 305 (6-8)
34. அ. அப்துல்கரீம், இளையோர் உளவியல், ப.87.
35. குறள், 303.
36. நற். 149 (8-10)
37. அகம். 387 (1-3, 19-20)
38. குறுந். 400.
39. கலி. 130 (19-21)
40. குறுந். 167.
41. அகம். 82 (14-18)
42. ஓ.சோமசுந்தரம், தி.ஜெயராம கிருட்டிணன், மனநோயும், இன்றைய
மருத்துவமும், ப. 62.
43. குறுந். 64.
44. மேற்படி, 120.
45. மேற்படி, 149.
46. ஐங். 170 (3-4)

47. கலி. 123 (15-19)
48. அகம். 258 (8-15)
49. தா.ஏ. சண்முகம்,உளநலவியல்,பக்.40-41.
50. நற். 105
51. மேற்படி, 16.
52. அகம். 279 (1-9)
53. ஆர்.எம். சோமசுந்தர்,மனநோய்களுக்கு மனோதத்துவ சிகிச்சை,ப.92.
54. கலி. 55 (15-23)
55. குறுந். 181 (6-7).
56. ஐங். 167.
57. நற். 110 (10-13).
58. ஐங். 313.
59. குறுந். 304 (7-8).
60. மேற்படி, 200
61. நற். 242 (1-6)
62. பி.எஸ். ஆச்சார்யா,மருத்துவமும் மனோதத்துவமும்,பக்.58-59.
63. மு. அறம்,குமர உள்ளம்,ப.76.
64. குறுந். 5
65. மேற்படி, 6 (3-4)
66. ஆர்.எம். சோமசுந்தர்,மனநோய்களுக்கு மனோதத்துவ சிகிச்சை,ப.88.
67. மு. இராசமாணிக்கம்,உளவியல் துறைகள்,தொ.II. ப. 388.
68. நற். 352 (9-12)
69. குறுந். 301 (4-8).
70. மேற்படி, 126.
71. மேற்படி, 162 (3-6)

72. சந்திரமோகன், சிந்தனையாளர் ப்ராய்டு, பக். 94-95.
73. ஜெகசிற்பியன், சிந்தனையாளர் டார்வின், ப. 110.
74. குறுந். 74.
75. மேற்படி, 132.
76. தமிழண்ணல், தொல்காப்பியர் இலக்கியக் கொள்கை இறைச்சி, ப. 46.
77. குறுந். 190 (3-7).
78. மேற்படி, 28.
79. அகம். 102 (9-15).
80. சந்திரமோகன், சிந்தனையாளர் ப்ராய்டு, ப. 68.
81. அகம். 39 (21-25).
82. குறுந். 30 (1-4).
83. கலி. 128.
84. நற். 87 (5-9).
85. கலி. 24, 92, குறுந். 147, 148.
86. Bromberg, **The Mind of men, The Story of Man's conquest of Mental Illness**, p.79.
87. ஜான் பிரகாஸ், நோயா? பேயா? ப. 7.
88. அகம். 22 (5-11).
89. குறுந். 263 (1-6).
90. மு. இராசமாணிக்கம், உளவியல் துறைகள், தொ. II. ப. 346.
91. மேற்படி, 347.
92. கலி. 144 (1-7).
93. அகம். 165 (7-13).
94. குறுந். 102.
95. மேற்படி, 59.

முடிவுரை

‘சங்க அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை இறைச்சியில் புலப்பாட்டுப்பதிவுகள்’ என்னும் இவ்வாய்வு உள்ளுறை, இறைச்சி அறிமுகம், புலப்பாடு ஓர் அறிமுகம், களவு மற்றும் கற்பு வாழ்க்கையில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள், பிற புலப்பாட்டுப் பதிவுகள் முதலிய ஐந்து இயல்களைக் கொண்டுள்ளது. ஆய்ந்து கண்ட முடிவுகள் ஒவ்வொரு இயலின் இறுதியிலும் தொகுத்துக் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஈராயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்பே தமிழ்ப் பண்பாட்டு நெறியைத் தோற்றுவித்து அதில் அகப்பொருள் புலப்பாட்டு நெறிகளைச் சிறப்பித்துக் கூறியுள்ளமை உலக இலக்கிய வரலாற்றில் குறிப்பிடத்தக்க தொன்றாகும். அகப்பொருள் புலப்பாட்டில் புலவர்கள் கையாண்டுள்ள கருத்துப் புலப்பாட்டு உத்திகள் நுட்பச் சிறப்புடையன என்பது ஆய்வேட்டின் ஆங்காங்குக் கட்டப்பட்டுள்ளன.

உள்ளுறை இறைச்சிகள் நற்றிணைப் பாடலில் மிகுதியாகக் காட்டப்பட்டுள்ளன. இதற்கு அடுத்ததாக ஐங்குறுநூற்றைக் குறிப்பிடலாம். அகத்திணைகளுள் குறிஞ்சித் திணையே மிகுதியாக உள்ளுறை, இறைச்சிகளைப் பெற்றுள்ளது. இதற்கடுத்ததாக முறையே, நெய்தலையும் மருதத்தையும் கூறலாம். நற்றிணை மட்டும் முல்லைத் திணையில் உள்ளுறை, இறைச்சிகளைப் பெற்றுள்ளது. குறுந்தொகை, ஐங்குறுநூறு, கலித்தொகை, அகநானூறு, பத்துப்பாட்டு இவற்றுள் பாலைத் திணையில் உள்ளுறையும் இறைச்சியும் இடம் பெறவில்லை.

கூற்றுகளுள் தோழியின் கூற்றிலேயே உள்ளுறை இறைச்சிகள் மிகுதியாக இடம்பெற்றுள்ளன. அடுத்த நிலையில் தலைவி இடம் பெறுகின்றாள். தலைவன் மூன்றாவதாக அமைகின்றான். ஏனையோர் கூற்றில் இவை அருகி அமைந்துள்ளன.

கருத்துப்பலப்பாடு ‘Communication’ என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லுக்கு இணையாக எடுத்தாளப்பட்டுள்ளது.புலப்பாடு என்பது ஒரு செய்தியை ‘நன்றாகத் தெரிவித்தல்’ என்னும் பொருள் கொண்டதாகும்.

கிரேக்கத்தில் ஒரு கலையாகப் போற்றி வளர்க்கப் பெற்ற புலப்பாட்டு நெறி, கி.பி.16-ஆம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு ஆங்கில இலக்கியத் திறனாய்வில் செல்வாக்குப் பெறத் தொடங்குகிறது.மக்களிடையே இடையறாது நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கருத்துப்பலப்பாடு சமூக அமைப்பில் குறிப்பிடத்தக்க விளைவுகளை ஏற்படுத்துகின்றது.

கருத்துப்பலப்பாட்டில் மொழிசார் முறையில் நிகழ்த்தப்பெறும் வெளிப்படையான நேர்முகக் கருத்துப் புலப்பாடே சிறந்ததாகும்.

கருத்துப்பலப்பாடு தனிமனிதர்களுக்கிடையேயான தொடர்பு, குழுத் தொடர்பு, வெகுசனத் தொடர்பு என மூன்று பெரும் பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. இவை அனைத்திற்கும் பொதுவாக எதிர்நிலையில் கருத்தைப் புலப்படுத்தும் நிலை, எதிர்மறைப் புலப்பாடு ஆகும்.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் முதன்மைக் காரணிகளாக ஆறும், துணைக்காரணிகளாக ஐந்தும் அமைந்துள்ளன.

கூறுநரின் தகுதிகள், கூறுநர் மொழியைக் கையாளும் திறம், மொழிவழி வெளிப்படும் பேச்சு அல்லது எழுத்து, புலப்படுத்தும் செய்தியின் தன்மை, சூழலமைவு, செய்தி செலுத்தப்படும் பாதை, ஏற்றுக் கொள்ளும் கேட்குநரின் தகுதிகள் ஆகியன முறையான கருத்துப் புலப்பாட்டிற்குச் சிறப்பாக அமைய வேண்டுவனவாகும்.

கருத்துப் புலப்பாட்டில் கூறுநருக்கும் கேட்குநருக்கும் இடையே கருத்துப் புலப்பாடு முறையாக நடைபெறும்பொழுது வெற்றியும், குறைவுறும் பொழுது தோல்வியும் / தடையும் ஏற்படுகின்றன.

கருத்துப்புலப்பாடு இன்றியமையாத சமுதாயத் தேவையாகும். மக்கள் விழிப்புணர்வு பெறவும், காலத்திற்கேற்ப மாறிவரும் கருத்துக்களைப் பெற்றுச் சமுதாயத்தோடு சீரான உறவு கொள்ளவும் கருத்துப்புலப்பாடு நிகழ்த்தப்படுகிறது.

கிரேக்கப் புலப்பாட்டு நெறி தோன்றுவதற்கு முன்பே தமிழ்ப் புலப்பாட்டுநெறி தொல்காப்பியரால் வரையறுக்கப்பட்டுவிட்டது.

களவு என்ற கலைச்சொல் பல பொருளிலும், தமிழிலும், தொல்திராவிடத்திலும் வழங்கினாலும், அது கற்புக்கு முற்பட்ட வாழ்வைக் குறிக்கும் கலைச் சொல்லாகத் தமிழில் மட்டுமே பயன்படுத்தப்படுகிறது. தொல்காப்பியம் மற்றும் சங்க இலக்கியத்தில் காதலின் முதல் நிலையைச் சுட்டும் கலைச் சொல்லாக விளங்குகிறது.

கருத்தைப் புலப்படுத்தும் புலவர்கள் மரபு மீறாமலும், மாறாமலும் தோழியைக் கருவியாகக் கொண்டு தலைவன் தலைவி உணர்வுகளைப் புலப்படுத்துவது ஒருவகை; மடலேற்றம், தலைவனின் அதிதீவிர காதலையும், உறுதிப்பாட்டையும் வெளிப்படுத்துவதே ஆகும். களவு நீட்டிக்காமல் தலைவன், தலைவியை மணந்து கொள்ள வேண்டும் என்பதே பொறுப்புள்ள தோழியின் உட்கிடையாகும். தோழி பகற்குறி, இரவுக்குறியினைத் தவிர்த்தல் இந்நோக்கத்தின் காரணமேயாகும்.

உடன்போக்குப் பாடல்கள் குறிஞ்சி, நெய்தல், பாலை என்ற மூன்று திணைகளிலும் வரினும் பாலையில்தான் அதிகமாக வருகின்றன. உடன்போக்கில் தோழி முழு உரிமை பெற்றிருக்கிறாள் என்பதை அறியமுடிகிறது.

கூற்று முறையில் தோழி கூற்றும், துறை அமைப்பில் வெறியாட்டும் உடன்போக்கும், அறத்தொடு நின்றலும் புலப்பாட்டு முறையில் இன்றியமையாததாக அமைகின்றன.

கற்பு நெறி திருமணத்தில் தோன்றுவதால் கரணம் தோன்றியதன் காரணம். அதன் நிலை சங்ககாலத்தில் திருமணங்கள் நிகழ்ந்த விதம் ஆகியவை சங்கப் பாடல்கள் மூலம் புலப்படுத்துகின்றன.

களவுக் காலத்தில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளைக் கூறி கற்பியலில் தலைவனின் மனப்போக்கைக் கூறுகின்றாள் தோழி. தலைவியைப் பிரிந்த தலைவன் தலைவியின் உண்மையான அன்பை நினைத்தும், துய்த்த பழைய இன்பங்களை மீண்டும் பெறக்கருதியும் தலைவனைக் கடிந்து செம்மைப்படுத்துகிறாள் தோழி.

தோழி, பாணன், விறலி போன்றோரைக் கடிந்துரைத்து தலைவன் தலைவி வாழ்வை மேன்மையுறச் செய்கிறாள். தலைவன் தலைவி இருவருக்கும் தோழி வாயிலாக இருந்தாலும் தலைவனின் போக்கையே எதிர்த்துக் கூறுவதாகப் பாடல்கள் அமைந்துள்ளன. தலைவிக்கே ஆதரவாய் இருக்கிறாள் தோழி.

பழந்தமிழர் மனம் குறித்து அறிவியல் முறையிலும் சிந்தித்துள்ளனர். கவலையால் தோல்நோய் வருதல் (பசலை படர்தல்), கவலையால் உடல் மெலிதல், ஆசை, அச்சம், கவலை போன்றவற்றால் கனவுகள் தோன்றல், அடிமனதில் ஆழப்பதிந்துள்ள நினைவுகள் உருவெளித் தோற்றங்களாக வெளிப்படல் போன்றன அகமாந்தர் தம் கருத்துப் புலப்பாட்டில் உளவியல் சார்ந்தனவாக அமைந்துள்ளன.

ஏமாற்றம் காரணமாக, அகப்பாடல்களில் மிகுதியும் இடம்பெற்றுள்ள ஆற்றாமையும் ஆற்றாவித்தலும் அகமாந்தர்தம் மனநிலைகளைப் புலப்படுத்தியுள்ளன. அவர்தம் மனநிலைகளில் வெளிப்படும் பாதுகாப்புக் கவசங்கள், நடத்தைகள், மனவெழுச்சிகள், திரிபுணர்ச்சிகள், விலங்குணர்ச்சிகள், பேய், பிசாசு பற்றிய நம்பிக்கைகள் ஆகியனவும் அவற்றின் விளைவுகளும் கருத்துப் புலப்பாட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. அகமாந்தர்களுள் சிலர் உளப்பிணியாளர்கள் ஆவர். கருத்துப்புலப்பாட்டில் உளக்குண முறைகளுள் ஒன்றாகிய அறிவுரை கூறல் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. அகப்புலவர்கள் உளவியலைத் தன்னாய்வு முறையில் அணுகி ஆராய்ந்து வெளிப்படுத்தியுள்ளனர்.

துணைநூற்பட்டியல்

முதன்மை சான்றாதாரங்கள்

அகநானூறு	ந.மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் மற்றும் வேங்கடாசலம் பிள்ளை உரை, கழகம், சென்னை, 1968.
ஐங்குறுநூறு	ஒளவை சு. துரைச்சாமிபிள்ளை உரை, அண்ணாமலை நகர், இரண்டாம் பதிப்பு, 1978.
கலித்தொகை	நச்சினர்க்கினியருரையும், பொ.வே. சோமசுந்தரனார் எழுதிய விளக்கமும், கழகம், சென்னை, 1969.
குறுந்தொகை	மூலமும் உரையும், உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, நான்காம் பதிப்பு, 1962.
_____	பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, கழகம், மறுபதிப்பு, சென்னை, 1961.
சங்க இலக்கியம் இரு பகுதிகள்	எஸ். வையாபுரிபிள்ளை, பதிப்பு, பாரி நிலையம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1967.
திருக்குறள்	பரிமேலழகர் உரை, கழகம், சென்னை, 1978.

தொல்காப்பியம்	சொல்லதிகாரம், நச்சினர்க்கினியர் உரை, சரசுவதி மகால் வெளியீடு, தஞ்சாவூர், 1962.
_____,	பொருளதிகாரம், இளம்பூரணர் உரை, கழகம், மறுபதிப்பு, சென்னை, 1956.
_____,	பொருளதிகாரம், நச்சினர்க்கினியர் உரை, கழகம், மறுபதிப்பு, சென்னை, 1970
_____,	பொருளதிகாரம், பேராசிரியர் உரை, கழகம், மறுபதிப்பு, சென்னை, 1975.
நற்றிணை	பின்னத்தூர் அ. நாராயணசாமி ஐயர் உரையும் விளக்கமும், பொ.வே. சோமசுந்தரனார் இலக்கணக் குறிப்பும் ஆய்வுரையும், கழகம், மறுபதிப்பு, சென்னை, 1967.
பத்துப்பாட்டு	நச்சினர்க்கினியர் உரை, உ.வே. சாமிநாதையர் பதிப்பு, சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1931.
பரிபாடல்	பொ.வே. சோமசுந்தரனார் உரை, கழகம், முதல்பதிப்பு, சென்னை, 1957.

ஆய்வு நூல்கள்

அப்துல்கரீம், அ.,	இளையோர் உளவியல், தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1975.
அருணகிரி, மு.,	தமிழ் இலக்கியத்தில் அங்கதம், மரகதம் பதிப்பகம், மதுரை, முதல் பதிப்பு, 1989.
அல்போன்ஸ், அ.,	பொய் முகங்கள், மேரா வெளியீட்டகம், முள்ளங்கனா விளை, குமரி மாவட்டம், இரண்டாம் பதிப்பு, 1990.
அறம், மு.,	குமர உள்ளம், தமிழ் வெளியீட்டகம், தமிழ்நாடு அரசாங்கம், முதல் பதிப்பு, 1966.
ஆச்சார்யா, பி.எஸ்.,	மருத்துவமும் மனோதத்துவமும், நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1988.
இராசமாணிக்கம், மு.,	உளவியல் துறைகள் தொகுதி இரண்டு, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், முதல் பதிப்பு, 1974.

இலக்குவனார், சி.,	தொல்காப்பிய ஆராய்ச்சி, வள்ளுவர் பதிப்பகம், புதுக்கோட்டை, முதல் பதிப்பு, 1961.
காளிமுத்து, கா.,	தொல்காப்பிய இலக்கியக் கொள்கைகளும் குறுந்தொகையும், பூம்புகார் பிரசுரம் பிரஸ், சென்னை, 1983.
குருசாமி, ம.ரா. போ.	தமிழ் நூல்களின் குறிப்புப் பொருள், நரேந்திரசிவம் பதிப்பகம், கோவை, முதல் பதிப்பு, 1980.
சச்சிதானந்தன், வை.,	மேலை இலக்கியச் சொல்லகராதி, மேகமில்லன் இண்டியா பிரஸ், சென்னை, முதல்பதிப்பு, 1983.
சஞ்சீவி, ந., (ப.ஆ.)	சங்க இலக்கிய ஆராய்ச்சி அட்டவணை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1973.
சண்முகம், தா.ஏ.,	உள நலவியல், தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1970.

சண்முகம்பிள்ளை, மு.,	அகப்பொருள் மரபும் திருக்குறளும், சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, முதல்பதிப்பு, 1980.
சந்திரமோகன்,	சிந்தனையாளர் ப்ராய்டு, பிரேமா பிரசுரம், சென்னை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1986.
சுப்பிரமணியன், ச.வே.	இளங்கோவின் இலக்கிய உத்திகள், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை, 1984.
_____	தமிழ் இலக்கிய வகையும் வடிவும், தமிழ்ப் பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1984.
சோமசுந்தர், ஆர்.எம்.,	மனநோய்களும் மனோதத்துவ சிகிச்சை, நர்மதா பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1989.
சோமசுந்தரம், ஓ., ஜெ. ராமகிருணன்,	மனநோயும் இன்றைய மருத்துவமும், நியூசெஞ்சுரி புக் ஹவுஸ் பி. லிட், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1992.

தமிழண்ணல்,	சங்க இலக்கிய ஒப்பீடு முதற்பாகம்: இலக்கிய வகைகள், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, இரண்டாம் பதிப்பு, 1979.
_____,	குறிஞ்சிப்பாட்டு இலக்கியத் திறனாய்வு விளக்கம், மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, 1987.
_____,	தொல்காப்பியரின் இலக்கியக் கொள்கைகள் : இறைச்சி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, முதல் பதிப்பு, 1986.
தெட்சணாமூர்த்தி,பி.,	புலப்பாட்டு நெறி, இலஞ்சியார் பதிப்பகம், திருநெல்வேலி, முதல்பதிப்பு, 1984.
நீதிவாணன், ஜெ.,	நடையியல், முல்லை வெளியீடு, மதுரை, 1979.
புரணச்சந்திரன், க.,	செய்தித் தொடர்பியல் கொள்கைகள், ஜென்னிராம் பிரஸ்,

	சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1991.
பெசன்ட் கிரீப்பர்ராஜ், அ.மொ.ஆ.,	பிறழ்நிலை உளவியல், தமிழ் வெளியீட்டுக் கழகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1965.
பொற்கோ,	இலக்கணக் கலைக்களஞ்சியம், தமிழ் நூலகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1985.
மாணிக்கம், வ.சுப.,	தமிழ்க்காதல், பாரி நிலையம், சென்னை, மூன்றாம் பதிப்பு, 1980.
மீனாட்சி முருகரத்தனம்,	மேலை இலக்கியத் திறனாய்வு அறிமுகம், என்னெஸ் பப்ளிகேன்ஸ், மதுரை, முதல் பதிப்பு, 1987.
முத்துராசன், கு.,	இலக்கியக் கொள்கைகளும் இலக்கியத் திறனாய்வும், தேன்தமிழ்ப் பதிப்பகம், சேலம், ஆண்டு இல்லை.
வரதராசன், மு.,	இலக்கியத்திறன், பாரி நிலையம், சென்னை, 1979.

வரதராஜுலு. அ., (மொ.ஆ.,)	பொது உளவியல் தொகுதி ஒன்று, தமிழ்நாட்டுப் பாடநூல் நிறுவனம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1972.
வீரப்பன், பா.,	சங்க இலக்கிய நடை, புவழகி பதிப்பகம், சென்னை, முதல் பதிப்பு, 1989.
ஜான்பிரகாஸ்,	பேயா? நோயா?, நாளை வெளியீடு, முள்ளங்கனா விளை, குமரிமாவட்டம், முதல் பதிப்பு, 1991.
ஜெகசிற்பியன்,	சிந்தனையாளர் டார்வின், பிரேமா பிரசுரம், சென்னை, ஐந்தாம் பதிப்பு, 1978.

ஆங்கில நூல்கள்

Abrams, M.H.,	A Glossary of Literary Tamils: Hotl Rineheart and Winston, New York, 1957.
Adrian Akmajian Richard A. Demerrs and Robert M. Harnish,	Linguistics: An introduction to language and communication, The MIT Press, Cambridge, London, 1979.
Dance, Frank, E.X. and Larson, Carl., E.,	Speech Communication Concepts and Behaviour, Holt Rineheart and Winston, New York, 1972.
Marjoric Boulton,	The Anatomy of Drama, Routledge and Kegampaul Ltd., Second Edition, 1963.
Suresh Chandra Sharma,	Media Communication and Development, Rewat Publications, Jaipur, 1987.

கட்டுரைகள்

அரங்கன், கி.,	இலக்கண அறிவும் கருத்துப் புலப்படுத்தலும், மொழியியல், தொகுதி – 12, அனைத்திந்திய மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1988.
இரவிசங்கர், க.,	இசையோட்டமும் உணர்ச்சி வெளிப்பாடும், மொழியியல், தொகுதி – 12, அனைத்திந்திய மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலை நகர், 1988
சண்முகன், செ.,	தமிழ் மொழிக் கல்வித்திட்டம் சில குறிப்புகள்; தமிழ் கற்பித்தல் புதிய அணுகுமுறைகள், தமிழ்நாடு தொழில்நுட்ப அமைப்புக் கழகம், கோவை, 1990.
தமிழண்ணல்,	வளர்தமிழ், உங்கள் தமிழைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள், தினமணி, தமிழ்மணி, நவம்பர் 2, 1991.

தயாளன், வே.,	கருத்துப் பரிமாற்றத் திறனும் தமிழை முதல் மொழியாகப் பயிற்றுவித்தலும், தமிழ் கற்பித்தல் புதிய அணுகுமுறைகள், தமிழ்நாடு தொழில்நுட்ப அமைப்புக் கழகம், கோவை, 1990.
தெய்வசுந்தரம், ந.,	கருத்துப் புலப்படுத்தமும் கருத்தாடலும், கருத்தரங்கக் கட்டுரை, தமிழ்ப் பல்கலைக்கழகம், தஞ்சாவூர், 1987.
வரதராசன், மு.,	தலைமையுரை பத்துப்பாட்டுச் சொற்பொழிவுகள், கழக வெளியீடு, மறுபதிப்பு, சென்னை, 1969
ஜெயதேவன், வ.,	குறிஞ்சிக் கலி ஓர் உரையாடல், தமிழாய்வு, தொகுதி 11, சென்னைப் பல்கலைக்கழக வெளியீடு, 1980.
Brom Berg,	The Mind of Men, The Story of Man Conquest of Mental illness, New York, Harper, Reprinted, 1959.

Jeyakar Chellaraj,	Effective Classroom Communication, 8 th Orientation Programme Resource Material, Bharathidasan University, Trichy, 1988.
Karthikeyan, A.,	Conversation: A Technique to Develop Speaking Skill, தமிழ் கற்பித்தல் புதிய அணுகுமுறைகள், தமிழ்நாடு தொழில்நுட்ப அமைப்புக் கழகம், கோவை, 1990.

அகராதிகளும் கலைக்களஞ்சியங்களும்

கதிரைவேற்பிள்ளை, நா.,	தமிழ் மொழி அகராதி, ஆசியன் எஜிகேசன்ஸ் சர்வீஸ், நியூடெல்லி, ஆறாம் பதிப்பு, 1981.
கந்தையா பிள்ளை, ந.சி.,	செந்தமிழ் அகராதி, ஆசிரியர் நூற்பதிப்புக் கழகம், சென்னை, 1957.
கலைக்களஞ்சியம்,	தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, முதல் தொகுதி இரண்டு, பதிப்பு, 1953.
கலைக்களஞ்சியம்,	தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம், சென்னை, முதல் தொகுதி ஏழு, பதிப்பு, 1960.
	A Concise Psychological Dictionary, Progress Publishers, Moscow, 1987.
	Tamil Lexicon, Vol. II, Madras, 1926.
	Tamil Lexicon, Vol. III, Madras, 1936.
	Tamil Lexicon, Vol. IV, Madras, 1930.
	Tamil Lexicon, Vol. V, Madras, 1932.

ஆய்வேடு

சவரிமுத்து, சா.,	கருத்துப் புலப்பாட்டில் கதைப் பாடல்கள், பிஎச்.டி., ஆய்வேடு, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை, 1992.
------------------	---

சங்க அகப்பாடல்களில் உள்ளுறை, இறைச்சியில் புலப்பாட்டுப் பதிவுகள்

மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழக முனைவர் (Ph.D.) பட்டத்திற்காக
அளிக்கப்பெறும் ஆய்வேடு

ஆய்வாளர்

சு. தீபலட்சுமி
பதிவுஎண் : F 9406

மேற்பார்வையாளர்

(முனைவர் கா.மைதீன், எம்.ஏ., எம்..பில்., பிஎச்.டி.,
உதவிப் பேராசிரியர் மற்றும் தலைவர் (பொறுப்பு,))

இஸ்லாம் மற்றும் இஸ்லாமியத் தமிழியல் துறை,
மதுரை காமராசர் பல்கலைக்கழகம்,
(ஆற்றல்சால் பல்கலைக்கழகம்),
மதுரை - 625 021.

ஜீலை - 2018